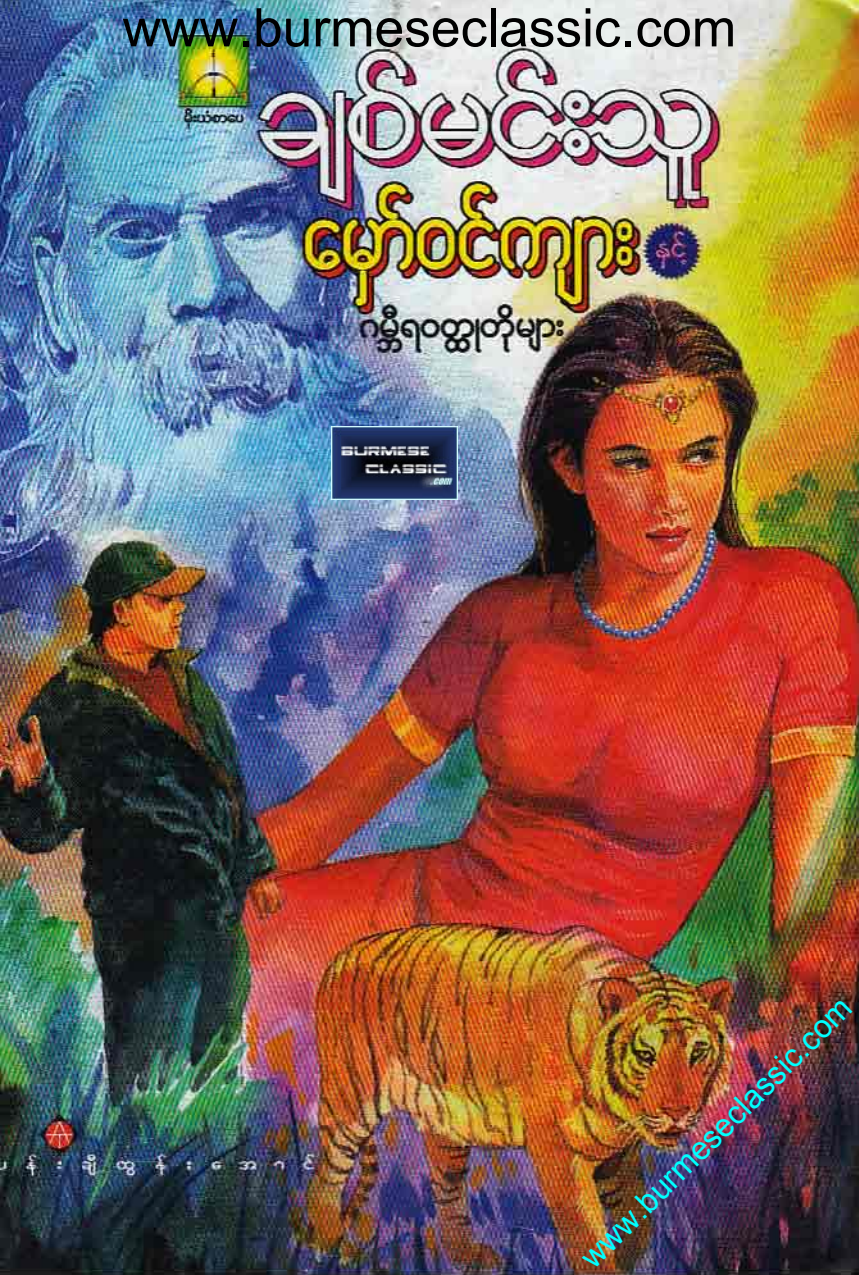

ချစ်မင်းသူ မှော်ဝင်ကျား

ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
.COM

န : ချီ ဝှ န : ခ အ ဂ င်

မော်ဝင်ကျားနှင့်ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၄၀၂၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၄၀၂၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ် ၊ ဧပြီလ ၊

အုပ်စု - ၁၀၀၀

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး-၈၀၀ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ပန်းချီထွန်းအောင်

ကွန်ပျူတာစာပေ - နန်သိတာထွေး

မျက်နှာဖုံးဖလင်

စိန်နဂါး

အတွင်းဖလင်

အောင်မင်းလွင်

အမှတ်-၂၀၅၊ ၃၂(အထက်)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်ကလေး (မြ-၀၀၆၅)

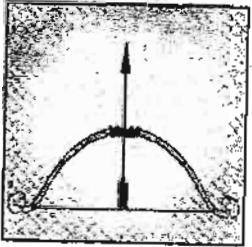
သောကြာစာပေ၊ အမှတ်(၁၅)၊ ဩဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မိုးမိန်းသန်းတွတ်ပီပုံနှိပ်တိုက် (၀၈၄၄၈)

အမှတ်(၄/က) အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်တော်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မိုးယံစာပေ

၂၅၂ (က)၊ သမိန်ဗရမ်းလမ်း၊
(၇)ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့။

မရည်မွန် (ကျုံးပျော်)
စီစဉ်သည်။

စိုးစာပေ

၅၅(E)၊ အနောက်မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်း၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

Ph: ၅၅၃၅၅၂

ချစ်မင်းသူ

မှော်ဝင်ကျားနှင့် ဝမ္မီရဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

- တောက်တဲ့ကျိန်စာ - ၉
- အန္တရာယ်လက်ဝါးကြီး - ၃၂
- ဒဏ္ဍာရီထဲကဝိညာဉ် - ၆၇
- ကယ်တင်ရှင်မြွေမင်းသမီး - ၉၅
- မှော်ဝင်ကျား - ၁၁၃
- ကလပ်တောင်မှ မေတ္တာလက်ဆောင် - ၁၅၀
- မနုဿမဟုတ်သော မနုဿ - ၁၇၂
- ကိုးသိန်းကိုးသန်းမှ ပွဲကြိုက်သူ - ၂၀၇

တောက်တဲ့ကျိန်စာ

တစ်ခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံတည်ထောင်သော 'ပန်းကမ္ဘာ' ဇာတ်ပွဲသည် ဟင်္သာတမြို့နယ်အပိုင်ရှိ နဂျီကုန်းကျေးရွာ၌ ကပြရလေ၏။ နဂျီကုန်းကျေးရွာရှိ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီဘုရားပွဲတော်ရက်ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားပွဲတော်မှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိသော ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းကမ္ဘာဇာတ်ပွဲသည် ဧရာဝတီတိုင်း၌ လိုက်လံ ကပြခဲ့လေရာ အထူးအောင်မြင်သော ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်၊ လူသတင်း လူချင်းဆောင် ဟူသောစကားပမာ ကျွန်ုပ်တို့၏ဇာတ်ပွဲကောင်းသတင်းမှာ ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်း၌ ယုံနှံကျော်ကြားခဲ့ရ၏။ နဂျီကုန်းကျေးရွာသား အချို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲကို ကြည့်ခဲ့ဖူးကြလေရာ ဇာတ်ပွဲကောင်းသတင်းကို ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့အား ပြန်လည်ပြောကြားတော်မူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဖာတ်ပွဲ ဒူးယားရွာ၌ကပြနေစဉ် နဂိုကုန်းကျေးရွာ ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများလိုက်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့ဖာတ်ပွဲ အား ငှားရမ်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဖာတ်ပွဲမှာ ဇာတ် တည်ထောင်သည့်ကာလ (၂)နှစ်မျှသာရှိသေးရာ မြို့ရွာအနံ့ လိုက်လံကပြဖူးခြင်း သိပ်မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မရောက်ဘူးသေးသောအရပ်ဒေသ၌ ဇာတ်ပွဲကပြရမည်ကို အထူး ပင်စိတ်ဝင်စားကာ တက်ကြွလျက်ရှိကြလေ၏။

ဒူးယားရွာ၌ (၃)ညဆက်၍ ဇာတ်ပွဲကပြပြီးသည့်နေ့ခက် ဟင်္သာတမြို့နယ်၊ နဂိုကုန်းကျေးရွာသို့ ဇာတ်ကူးခဲ့ကြ၏။ ဇာတ်ကူး ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ဇာတ်ပွဲကရက်မှာ (၃)ရက်မျှလိုနေသေးသည် ဖြစ်ရာ နဂိုကုန်းရွာ၌ ကြိုတင်ရောက်ရှိ၍ အေးဆေးစွာအနားယူ ရန်စိတ်ကူးဖြင့် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဖာတ်ပွဲရောက်သည် ရက်မှာပင် နဂိုကုန်းရွာသားများ ဇာတ်စင်စဆောက်နေချိန်ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဖာတ်အဖွဲ့အား ဇာတ်စင်နှင့် ကိုက် (၅၀၀)မျှဝေးသော ကျေးရွာမူလတန်းကျောင်းလေး၌ နေရာထိုင်ခင်း ပေး၏။ ကျေးရွာမူလတန်းကျောင်းလေးမှာ (၁၀)ပေခန်း (၅)ခန်း ပါသော ပျဉ်ထရံကာ၊ သွပ်မိုး၊ အင်္ဂတေခင်းလေးဖြစ်သည်။ အခန်း တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း ခန်းဆီးကာရံထားခြင်းမရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဖာတ်အဖွဲ့သားများ လဲလျောင်းနားနေရန် အဆင်ပြေကြ

ရ၏။ ထိုအချိန်ကား နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာကား ဇာတ်ဆရာဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်သူ ဇာတ်သားအားလုံး နေထိုင်စားသောက်ရေးမှာ ကျွန်ုပ်တာဝန်ဖြစ် သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ဇနီး ဒေါ်ရင်ဆွေမှာလည်း ဇာတ် နောက်သို့ အမြဲလိုက်ပါလာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများကို နှစ်ယောက်သားခွဲဝေ၍ လုပ်ဆောင် ကြ၏။ ယခု နဂိုကုန်းရွာ၌ ဇာတ်ကနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်က လုံခြုံ ရေးတာဝန်ယူ၍ ဇနီးသည်က ဇာတ်သူဇာတ်သားများစားသောက် ရန် စီစဉ်ချက်ပြုတ်ရမည့်တာဝန်ကို ခွဲဝေယူခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် နဂိုကုန်းရွာသို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင် နားခိုရမည့် မူလတန်းကျောင်းသို့ ဇာတ်ကားထိုးဆိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ပစ္စည်းများကို စုပုံထားရှိရခြင်း၊ ဇာတ်သူဇာတ်သား တို့အား နားနေရန် အသီးသီးနေရာထိုင်ခင်းပေးရခြင်းများကို စီစဉ် ဆောင်ရွက်ရ၏။ ဇနီးသည်မှာကား အဖွဲ့သားများစားသောက်ရန် မီးဖို၍ ချက်ပြုတ်နေတော့၏။ ယိမ်းသမကလေးမအချို့ကား ဇနီး သည်နှင့် ဝိုင်းကူ၍လုပ်ပေးနေကြလေ၏။

ဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ လူရွှင်တော်၊ ဆိုင်းဆရာ၊ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်တို့မှာ သူတို့နားရမည့်နေရာအသီးသီး၌ လဲလျောင်း၍ အနားယူနေကြ၏။ အချို့သူတို့ကား ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောဆို

နေကြ၏။ တချို့မှာကား ကျားကွက်ထိုးနေကြ၏။ ကားဆွဲလူငယ် သုံးလေးယောက်သာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဇာတ်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းခြင်းကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေကြ၏။

မကြာမီ ဇာတ်ပစ္စည်းများ စုပုံသိမ်းဆည်းခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံး သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နားနေကြရသည့်ကျောင်းအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်လာခဲ့၏။ သူ့ကိစ္စနှင့်သူ အာရုံစိုက်လုပ်ကိုင်နေကြသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို မည်သူမှဝရမမြကြပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့အာရုံစိုက်လာအောင် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အသံမြည်အောင် တီးလိုက်၏။

“ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ..ဖြောင်း”

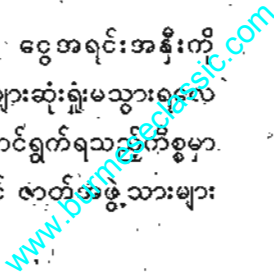
ကျွန်ုပ်လက်ခုပ်သံကြားမှ ကျောင်းတွင်းရှိ ဇာတ်အဖွဲ့သား များခေါင်းထောင်ကာ ကျွန်ုပ်ထံ အာရုံစိုက်ကြည့်လာကြ၏။ ထို အခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ပြောရမည်ဟု ရည်မှန်းထားသောစကား အချို့ကို စတင်ပြောကြားလိုက်၏။

“ကဲ.. ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားတော့ ရှေးသရော အခါ ဗာရာဏသီပြည်ပါ။ ကြားနေကျ စကားတစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ အသိရှိကြပေမယ့် သတိနဲ့ အမြဲကင်းဝေးနေတတ်ကြ လို့ ထပ်ဆင့်သတိပေးတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ဒီရွာမှာ ဇာတ်ပွဲ(၃)ညတရမယ်၊ သို့သော်လည်း ဇာတ်ပွဲကမ္ဘီ (၃)ရက်လိုသေး

တာမို့ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွေဟာ အပြင် ကိုမထွက်ကြဘဲ ဟောဒီနားနေကြရမယ့်နေရာမှာသာ အေးအေး ဆေးဆေးနားကြပါလို့ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒီစကားက လည်း ရွာတစ်ရွာရောက်တိုင်း၊ ဇာတ်ပွဲနားနေရတဲ့ရက်တိုင်း ကျွန်တော်ပြောနေကျပါ။ အဓိကတော့ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ကို မကြည့်ရသေးတဲ့ဒီရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့က မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွေကို ကြိုတင်ပြီး မျက်နှာမပြ ချင်သေးတဲ့သဘောပါ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ သိပြီးသား၊ ခင်ပြီး သား ပရိသတ်တစ်ချို့ ဒီနေရာကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်မပိတ်ပင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာတော့ ဒါပါ။ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ”

စကားအဆုံးသတ်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာသို့လာကာ အညောင်းပြေလှအိပ်နေပြီး ကျွန်ုပ်လုပ်ဆောင် ရမည့်ကိစ္စများကို စဉ်းစားနေလိုက်၏။ ဇာတ်ပွဲတည်ထောင်သူ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာမှာ ကိုယ်အားဖြင့်မပင်ပန်းလှသော်လည်း စိတ် အားဖြင့် ပင်ပန်းကြသူများဖြစ်၏။

ဇာတ်တည်ထောင်ပြီဆိုကတည်းက ငွေအရင်းအနှီးကို မတည်ဆောင်ရွက်ရသည်ဖြစ်ရာ ငွေကြေးများဆုံးရှုံးမသွားရလေ အောင်နှင့် ဇာတ်အဖွဲ့အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စမှာ အလွန်စိတ်ပင်ပန်းရသောကိစ္စဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဇာတ်အဖွဲ့သားများ

စည်းလုံးညီညွတ်စေရန်ကိုလည်း အမြဲသတိပြုဆောင်ရွက်နေရသေး၏။ ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အောင်မြင်ခြင်းမှာ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်းဖြင့်မရနိုင်။ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှစ၍ လူ့ရွင်တော်၊ ယိမ်းသမ၊ ကားဆွဲအထိ အားလုံးညီညွတ်မှသာရနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဇာတ်သူဇာတ်သားများ စည်းလုံးညီညွတ်စေရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။ ထို့ပြင် ဇာတ်ဆရာနှင့် ဇာတ်အဖွဲ့သားများလည်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုမရှိစေရန် အပြောအဆို အနေအထိုင်မှစ၍ အစားအသောက်ကျွေးမွေးသည်အထိ ဇာတ်အဖွဲ့သားများနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့သည်ချည်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်မေလားမပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့သည် စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ဇာတ်ပွဲကလာခဲ့ကြရာ အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသော ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲအဖြစ် မြို့ရွာအနှံ့ ထင်ပေါ်ကျော်စောခြင်းဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။
“တောက်တဲ့... တောက်တဲ့... တောက်တဲ့”

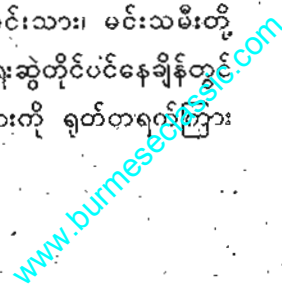
တေအက်တဲ့အော်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အတွေးများ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားရာ တောက်တဲ့မြည်သော ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာအပေါ်ရှိ သွပ်မိုးတန်းဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွား၏။ သွပ်မိုးအောက် ကြွက်တန်းသစ်သားပေါ်တွင် ကြီးမားသောတောက်တဲ့တစ်ကောင်ကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ ဇာတ်သူဇာတ်သားအချို့

လည်း ထိုတောက်တဲ့ကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ကြက်သီးမွေးညင်းထဲသွားသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်မှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြချေ။

နဂါးကုန်းကျေးရွာသို့ ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၂)ရက်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ ဇာတ်ပွဲကရန် (၁)ရက်သာလိုတော့၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်၍ အနားယူနေကြရသဖြင့် စိတ်ရွှင်လန်းကာ မျက်နှာများလန်းဆန်းကြည်လင်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်ဆရာဇနီးမောင်နှံမှာလည်း ဇာတ်ပွဲနားနေရသည်ဖြစ်၍ အဖွဲ့သားများ စားသောက်ရေးကိစ္စသာလျှင် လုံးပန်းရ၏။ ပွဲခွင်အတွတ်ကား စိတ်ပင်ပန်းခြင်းမရှိလှပေ။ ထို့ကြောင့် အေးချမ်းစွာနေရ၏။

ကံထရိုက်ပွဲဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်ဆရာတို့မှာ အေးအေးဆေးဆေးနားနေ၍ရ၏။ သို့သော် မိမိတို့ကပြရမည့်အရပ်ဒေသမှ လူတို့ကြိုက်နှစ်သက်မည့် ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်လမ်းများ ကပြနိုင်စေရန်ကိုမူကား ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် ခေါင်းချင်းရိုက်၍ တိုင်ပင်ကြရ၏။ ကြိုးစားကပြရန် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြရ၏။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်နှင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ စုပေါင်း၍ ဇာတ်ကပြရေးအစီအစဉ်များ ရေးဆွဲတိုင်ပင်နေချိန်တွင် ထမင်းဝေသောနေရာမှ ဗုညံဆူညံအသံများကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလေ၏။

“တစ်ခါလာလည်း ဘူးသီးနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေဟင်း၊ တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲ၊ ငါးဖတ်လေးတွေပါရင် မပြောပါဘူး၊ ဟင်းအိုးထဲ ရေငုပ်ရွာတာတောင် ငါးဖတ်အစအနရှာမတွေ့ဘူး၊ ဇာတ်နားတော့လည်း ဒီဟင်း၊ ဇာတ်မနားတော့လည်း ဒီဟင်း၊ ဒီချဉ်ရည်ရေကျကို ဇာတ်ရာသီတစ်လျှောက် ကံထရိုက်ဖျားဆွဲထားသလား မသိဘူး”

“ဟေ့... နင်တို့က စေတနာကို စော်ကားကြတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ကြက်သားဟင်းစားရတဲ့အချိန်ကတော့ ဒီလိုအသံမျိုးတွေ ဘယ်မှာရောက်နေသလဲ... ဟင်း၊ ဒီအရပ်ဒေသမှာ သားငါးရှားလို့ ဖြစ်သလိုချက်ကျွေးရတာမျိုးကျတော့ အသံက ခုနစ်သံချီတက်လာတယ်၊ စားချင်ရင်စား၊ မစားချင်ရင်နေ၊ ဒီနေရာမှာတော့ ဒါအကောင်းဆုံးဟင်းပဲ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီဟင်းမျိုးမစားနိုင်ဘူးဗျို့၊ ဒီဟင်းနဲ့စားမယ့်အစား ရေဆမ်းပြီး ဆားဖြူးစားလိုက်မယ်”

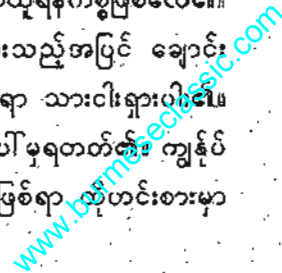
အသံကြားရတည်းက မည်သူနှင့် စကားများနေသည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိ၏။ ထို့ကြောင့် စကားဝိုင်းမှထကာ ထမင်းဝေနေရာသို့ လာလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်မှာ ထမင်းဝေသည့်နေရာတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဒေါသထွက်နေသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။ ယိမ်းသမလေးတစ်ဦးက ဇာတ်အဖွဲ့သားများကို ထမင်းဟင်းများ ခူးခပ်ကာဝေပေးနေ၏။

လူရွှင်တော်မဲတူးတစ်ယောက်ကား ယူထားပြီးထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းများကို ထမင်းအိုးထဲပြန်သွန်ပြီးနောက် လှည့်ထွက်လာ၏။

“မဲတူး... စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအရပ်ဒေသကတို့ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ခါမှမရောက်ဘူးသေးတဲ့အရပ်ကွ၊ ပြီးတော့ သားငါးရှားတာ မင်းလည်းသိပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဒီလိုဖြစ်တာ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတလေ ဖြစ်သလိုစားလိုက်စမ်းပါ၊ နောက်ဇာတ်ရုံကျတော့ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ဟင်းမျိုး ငါတို့ချက်ကျွေးပါမယ်... ကြားလား”

ကျွန်ုပ်က မဲတူးအား စကားနည်းရန်စေသဘော မဖျောင်းဖျောင်းဖျေပြောဆိုလိုက်မှ မဲတူးတစ်ယောက် စိတ်လျှော့ကာ ထွက်သွားလိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဇနီးသည်ကို လက်တို့ခေါ်ကာ ဇာတ်ဆူဇာတ်သားတို့နှင့် အဆင်ပြေစွာ ပြောဆိုနေထိုင်ရန် ထပ်မံသတိပေးစကားဆိုလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်စာစားပြီး သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ နဂျီကုန်းရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့မိ၏။ အကြောင်းမှာ ဟင်းစားအတွက် သားဝါးရလိုရငြား ဝယ်ယူရန်ကိစ္စဖြစ်လေ၏။

နဂျီကုန်းရွာမှာ ဟင်္သာတမြို့နှင့်ဝေးသည့်အပြင် ချောင်းတို့နှင့်လည်းဝေးသည့် အရပ်ဒေသဖြစ်လေရာ သားငါးရှားပါ၏။ ဝက်၊ ကြက်၊ အမဲတို့သာလျှင် တစ်ခါတရံပေါ်မှရတတ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ဝက်၊ အမဲ မစားသုံးသည်ဖြစ်ရာ ထိုဟင်းစားမှာ

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အတွက် အသုံးမတည့်ချေ။ ကြက်သားကမူ ဈေးကြီးပေးဝယ်ရသည်ဖြစ်ရာ လူပေါင်း(၅၀)ကျော်ပါရှိသော ဇာတ်အဖွဲ့ကို နေ့စဉ်ကျွေးရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာအတွက် လွန်စွာခက်ခဲသောကိစ္စဖြစ်ပါချေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ နဂိုတုန်းရွာထဲ၌ သားငါးရွာဖွေခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဝါးခြောက်များကိုသာတွေ့ရှိသဖြင့် ဝယ်ယူကာ ဇာတ်အဖွဲ့နားရာ ကျောင်းဆီသို့ပြန်လာခဲ့၏။ မူလတန်းကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သည်တွင် ကျောင်းဝင်းအပြင်၌ မဲတူးတို့အုပ်စုလှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်ကို အဝေးမှလှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူတို့အနီးသို့ အလျင်အမြန်သွားကာ လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

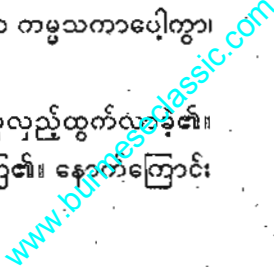
မဲတူး၊ ဆိုင်းဝိုင်းမှ ပတ်မတီးမောင်ချစ်နှင့် ဂဏားဆွဲကရင်ကြီးတို့သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ် သူတို့အနီးသို့ရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်ကြချေ။ ကျွန်ုပ်က ချောင်းသံပေးလိုက်တော့မှ သူတို့သုံးဦးသား ကျွန်ုပ်အား အံ့ဩစွာဝေးမောကြည့်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က သူတို့အား ဘာမှမပြော။ သူတို့လုပ်ကိုင်နေသည်အလုပ်ကိုသာ စူးစမ်းစွာကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သုံးဦးသည် တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင်ကို ရေနွေးဖျောတာ အရေခွံဆုတ်ရန် ကြိုးစားနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မျက်စိထဲတွင် မနေက ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည့် ခေါင်မိုးပေါ်မှ တောက်တဲ့ကြီးကို ပြေး၍မြင်ယောင်နေမိလေ၏။ မဲတူးကား ကျွန်ုပ်ဆူမည်ကို

စိုးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အနီးမှထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူတို့အားလုံးကိုရည်စူးကာ စကားစပြောလိုက်၏။

“အေးကွာ... မင်းတို့လုပ်ကိုင်ပြီးနေတော့လည်း ပြောရခက်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ငါတို့တစ်တွေက နယ်တကာလှည့်သွားပြီး အနုပညာလုပ်ငန်းနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသူတွေ၊ တို့တစ်တွေသွားလေရာ၊ ရောက်လေရာ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကင်းဝေးအောင် သွားကြ လာကြတယ်၊ နေကြ ထိုင်ကြ ဆုတောင်းကြတယ်၊ ဒီလိုပဲ ကျန်တဲ့သတ္တဝါတွေကိုလည်း ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကင်းဝေးအောင် ဆုတောင်းပေးကြရမယ်၊ ကိုယ့်မျှမ်းစာ ညာတာရမယ်လေ၊ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးစေတနာဆိုသလိုပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါးဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်အောင်လည်း မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒီစိတ်ထားဟာ မင်းတို့ ငါတို့ အနုပညာသမားတွေထားသင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ အေးလေ... ခုတော့ မင်းတို့တစ်တွေ လက်လွန်သွားပြီကို၊ ငါဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါပြောနေလို့လည်း တောက်တဲ့ကြီးက ပြန်ရှင်လာတော့မှာမှမဟုတ်တာ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ မဲတူးတို့သုံးဦးသား ငြိမ်တုပ်၍ ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြ၏။ နောက်ကြောင်း

သို့ ကျွန်ုပ်လုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်တော့။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် တောက်တဲ့ ကြီးအတွက် များစွာသောစိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းက စိုးမိုးနေလေ၏။ ထို့အတူ မဲတူးတို့သုံးဦးသားအတွက်လည်း သူတို့ကျူးလွန်မိသော အကုသိုလ်အတွက် စိုးရိမ်သောကတစ်ခု ဖြစ်တည်ခဲ့သည်ကိုတော့ မဲတူးတို့သုံးဦး သိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဘေ။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲ စတင်ကရမည့်ညဖြစ်၏။ ညနေပိုင်း နေဝင်ရီတရောအချိန်ကတည်းကပင် ဇာတ်ရုံရှေ့မြေကွတ်လပ်တွင် နွားလှည်းများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြ၏။ ပွဲဈေးတန်းတစ်လျှောက်တွင် လည်း ဈေးသည်များစုံလင်လျက် ဈေးသွားဈေးလာများ မပြတ် စည်ကားလျက်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲကရန် ကြိုတင်ကြေငြာ ထားပြီးဖြစ်ရာ နဂိုကုန်းရွာ၏ဘေးပတ်လည် ရွာနီး နှစ်စပ်ရွာတို့မှ ပွဲလာကြည့်သည့် နွားလှည်းတန်းကြီးများမှာ တဖွဲဖွဲရောက်လာနေ ဆဲရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ အမှောင်လွှမ်း၍ ဇာတ်ရုံ ထဲမီးလင်းပြီဆိုသည်နှင့် ဆိုင်းဝိုင်းကို ဧည့်ခံပေးရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ခိုင်းထားရ၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့ကိုလည်း မိတ်ကပ်များ လိမ်း ခြယ်ခိုင်းထားရ၏။ အနောက်တိုင်းတေးဂီတအဖွဲ့ကိုလည်း ဆိုင်းဝိုင်း ဧည့်ခံပြီးပါက တစ်ကျော့ဧည့်ခံတီးပေးရန် ကြိုတင်မှာကြားကာ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ခိုင်းထားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာအနေနှင့် အုန်းရှိုး (Own Show) ပွဲမဟုတ်သောကြောင့် လက်မှတ်ရောင်းချ

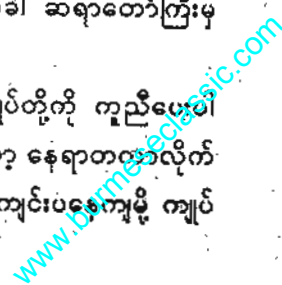
စရာမလိုလေရာ အားနေသဖြင့် ဇာတ်ရုံအတွင်းအပြင်သို့လျှောက် ကာ အေးအေးလူလူ လေ့လာကြည့်ရှုခွင့်ရနေ၏။

ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့မှ လက်မှတ်ရောင်းနေသည့်ဖြစ်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ လက်မှတ်များကို အလှအယက် ဝယ်ယူအားပေး နေကြ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ ဆိုင်းဝိုင်းဧည့်ခံသံ ထွက်ပေါ်လာရာ ပွဲလာပရိသတ်တို့မှာ ဆိုင်းဝိုင်းအနီးသို့ ပြေးသွား တာ စုရုံးကြည့်ရှုနေကြ၏။ လက်မှတ်ရောင်းဆဲကာလမို့ ဇာတ်ရုံကို ဖွင့်ထားပေးရာ ဇာတ်ရုံထဲ ဝင်သူထွက်သူတို့မှာ အချင်းချင်းတိုက်မိ ကြသည်အထိ ပရိသတ်အဝင်အထွက်မှာ ပို၍ပို၍ များပြားလာလေ ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပွဲခွင့်ကိုကြည့်ကာ အလွန်အားရနေမိရင်း ဇာတ်ရုံ အဝ၌ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ထိုစဉ်...

“ဇာတ်ဆရာ... ဇာတ်ဆရာကို ဘုန်းတော်ကြီးကတွေ့ချင် လို့ ရှာခိုင်းနေတာကြာပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါဦး။”

ကားဆွဲဖိုးကတုံးလာပြောသဖြင့် ဘုရားပွဲဖြစ်မြောက်ရေး နာယကရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံရန် ကျွန်ုပ်ထွက် လာခဲ့၏။ ဆရာတော်ကြီးထံရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှ ပျာပျာသလဲဆီးကြို၍ မိန့်တော်မူသည်။

“ကဲ... ဇာတ်ဆရာဒကာကြီးရေ ကျုပ်တို့ကို ကူညီပေးပါ ဦး။ ကျုပ်က အသက်အရွယ်ကလည်းကြီးတော့ နေရာတကာလိုက် ပြီး ဦးမဆောင်နိုင်ဘူး။ ဒီဘုရားပွဲက နှစ်စဉ်ကျင်းပနေကျမို့ ကျုပ်

ကလည်း ဘုရားပွဲဖြစ်စေချင်တာပဲသိတာ၊ ကျုပ်ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းကို ဇာတ်ဆရာတို့ ပွဲကိုထည့်ဖို့နဲ့ ပွဲမိန့်ယူဖို့ တာဝန်ပေးထားပြီးထား။ အခုကျတော့ မြို့က တာဝန်ရှိသူတွေက ပွဲမိန့်မပေးဘဲ ပွဲကလို့ မရဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ဆီမှာ ပွဲလာပိတ်ခိုင်းနေတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ပြီး ဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာ အပြည့်ဉာဏ်ပေးပါဦး။ ကျုပ် ဦးပဉ္စင်းလေးကတော့ ပွဲမိန့်ယူရအောင် မြို့တက်သွားတာ အခုထိပြန်မလာသေးဘူး။”

ဆရာတော်ဘုရား၏မိန့်မှာချက်ကို ကျွန်ုပ်ကြားရစဉ်ခဏ ဘာပြန်ဖြေရမုန်းမသိဖြစ်သွားကာ ကျွန်ုပ်မှာ ငေးငိုင်းသွားမိ၏။ အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ . . .

“တပည့်တော်က ဒီရွာနေမဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ဧည့်သည်ပါဘုရား၊ ပွဲမိန့်ရဖို့ကိစ္စအတွက် တပည့်တော် ဘယ်လိုမှမစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ဘက်ကတော့ ဆရာတော်က ပွဲကပေး ပါဆိုရင် တပည့်တော်ကပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဘုရား၊ ဒါမှမဟုတ် မကနဲ့တော့ဆိုရင်လည်း အခုပဲ တပည့်တော် ဇာတ်အဖွဲ့တွေကို သွားပြီးရပ်နားခိုင်းပေးပါမယ်ဘုရား။”

“အေးကွယ် . . ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

ဆရာတော်ကြီးက ညည်းညည်းညာညာပြောရင်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအနီးမှ ထပြန်လာခဲ့၏။ ဇာတ်ရုံ

အတွင်းအပြင်၌မူ ပရိသတ်မှာ ကြက်ယုံမကျစည်ကားလျက်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့မှ ဆိုင်းငံ့ငိုင်းတစ်လှည့်၊ အနောက်တိုင်းတေးဂီတတစ်လှည့် ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေလေရာ ဇာတ်ရုံထဲတွင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ တစ်ရုံးရုံးဖြင့် တိုးမပေါက်အောင် များပြားနေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဇာတ်ထွက်ရန် ည(၉)နာရီကျော်အချိန်သို့ ရောက်လာ၏။ ပွဲမိန့်သွားယူသည့် ဦးပဉ္စင်းကား ပြန်မရောက်သေး။ ဇာတ်ပွဲကရေး မကရေးကို မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည်မှန်း ခက်နေ၏။ ဇာတ်ပွဲဖျာလက်မှတ်များရောင်းချထားသည်မှာလည်း လက်မှတ်တုန်နေပြီဖြစ်၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာလည်း ပွဲထွက်ချိန်ကို မျှော်လင့်ကာ စောင့်စားနေကြ၏။

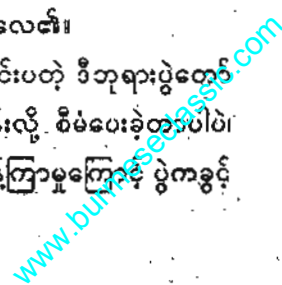
“ပွဲက ဘယ်အချိန်ကမှာလဲဟေ့”

“ဒီည ပွဲကဖြစ်ပါဦးမလားဟေ့”

“ပွဲမြန်မြန်ထွက်ပါတော့ဟေ့”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထံမှ အော်သံဟစ်သံများ တစ်စတစ်စ များပြားလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာတော်ကြီးထံပြေးကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ကြွကာ ပရိသတ်ထံသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။

“ကဲ . . ဒကာ၊ ဒကာမတို့ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ ဒီဘုရားပွဲတော်ကို ဘုန်းကြီးအနေနဲ့လည်း ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ စီမံပေးခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့ဆီက နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုကြောင့် ပွဲကခွင့်

အခြေအနေမပေးဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးမေတ္တာရပ်ခံ ချင်တာက ဒီနေ့ပွဲမကြည့်ရပေမယ့် စိတ်ပျက်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုတွေ မရှိကြစေဘဲ နောက်နေ့တွေမှာ အားပေးကြည့်ရှုနိုင်တဲ့စိတ်တွေကို မွေးမြူနိုင်ကြပါလို့ ဘုန်းကြီးမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးမှ ဩဝါဒမိန့်တော်မူပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွား၏။ ဆရာတော်စကားအရ ယနေ့ညပွဲမကဖြစ်သည်ကို သိရှိသွားသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ဆူညံပူညံဖြစ်လာကြလေ၏။ ပွဲမကဖြစ်မှန်းသိသော ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့သားဆိုင်းဝိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်းတေးဂီတဝိုင်းတော်သားတို့မှာလည်း ဧည့်ခံဖျော်ဖြေမှုကို ချက်ချင်းပင် ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

ဤသို့ ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်းဝိုင်းတို့မှ ဖြေဖျော်မှု ရပ်ဆိုင်းလိုက်သဖြင့် ပရိသတ်မှာ ပိုမိုအံ့ကြွလာကာ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ပြောင်းဖူးရိုး၊ ကြံချောင်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သားများမှာ ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ကြရ၏။ ထိုစဉ် လူရွှင်တော်မဲတူးမှာ ပရိသတ်ကို တောင်းပန်ရန် ဇာတ်စင်ရှေ့သို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ထွက်သွားလိုက် ၏။

မိုက်ခရိုဖုန်းရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ပရိသတ်ကို တောင်းပန်ရန် စကားစပြင်လိုက်သည်ခဏမှာပင် ပရိသတ်ထံမှ ပစ်လိုက်သော ခဲလုံးနှစ်လုံးက မဲတူး၏နဖူးတည့်တည့်မှန်ကာ မဲတူး

တစ်ယောက် မင်ထိုင်လဲကျသွားရရှာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်စာ ခဲတူး၏ကိုယ်အား ကားလိပ်နောက်သို့ အမြန်သွင်းကာ မ၊သယ်ယူ၍ ဇာတ်စင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရ၏။ မဲတူးခေါင်းတွင် သွေးများယိုစီးကျကာ ရဲရဲနီနေ၏။

မကြာမီ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများရောက်ရှိလာ၍ သာလျှင်တော်တော့၏။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့မှာ မီးရှို့ခံရမည့် ကိန်းဆိုက်တော့မည့်ပုံရှိ၏။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ လာ၍ ဒုတိယပိမေတ္တာရပ်ခံပါမှ ပရိသတ်မှာငြိမ်၍ အချို့လျှို့ဝှက်သွားကြလေ၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်ရင်တစ်ခုလုံးပူလောင်ကာ အိပ်၍ မရနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ လူရွှင်တော်မဲတူးတစ်ယောက် ခေါင်းကွဲသွားသောကြောင့် အစိမ်းချုပ်ဝါးချက်ချုပ်လိုက်ရလေရာ တစ်ညလုံး ညည်းညည်းညာညာဖြင့် မီးလင်းသွားခဲ့ရပါလေ၏။

ပွဲမိန့်လိုက်သောဦးပဉ္စင်းငယ်၏ပေါ့လျော့မှုကြောင့် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းသို့ ပွဲမိန့်လျှောက်လွှာမှာ အချိန်မီမရောက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ နောက်ရက်များတွင်လည်း ပွဲကခွင့်မရတော့ပေ။ တာဝန်ပျက်ကွက်သူ၊ ပေါ့လျော့သူမှာ ပွဲမိန့်ရရှိရေးဆောင်ရွက်သူ ဦးပဉ္စင်းငယ်၏အပြစ်သာလျှင်ဖြစ်တော့၏။

ဇာတ်ပွဲကခွင့်မရသဖြင့် မကြည့်လိုက်ရသူ ရွာသူရွာသားတို့၏ မကျေနပ်ပြောဆိုသံတို့မှာ ခေတ္တခဏအတွင်း ပျောက်ကွယ်

သွားခဲ့သော်ငြား ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ဤဘုရားပွဲတော်၌ ဇာတ်ပွဲ
သုံးညကရန် စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး တစ်ညစာစရံယူထားပြီးဖြစ်၏။
ဇာတ်ပွဲကရသည်ဖြစ်စေ၊ မကရသည်ဖြစ်စေ ဇာတ်ပွဲကမည့်ဇာတ်ရုံ
သို့ ဇာတ်အဖွဲ့အနေဖြင့် အချိန်မီရောက်ရှိပါက စာချုပ်ပါအတိုင်း
ဇာတ်ငှားသူမှ ဇာတ်ကြေးငွေပေးချေရမည်သာဖြစ်၏။

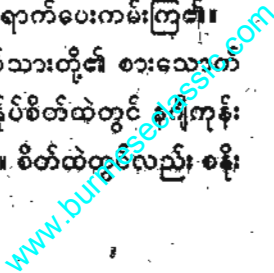
သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ကရမည့် နဂိုကုန်းရွာဘုရားပွဲတော်
၌ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား လာရောက်ငှားကြသူများမှာ ဇာတ်ပွဲ
လုပ်စားကြသည့် ကံထရိုက်များမဟုတ်ကြပေ။ ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်
မြောက်ရေးဂေါပကအဖွဲ့ နဂိုကုန်းရွာသားများသာဖြစ်ကြ၏။
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဇာတ်ပွဲမကရသည်ဖြစ်စေကာမူ နဂို
ကုန်းရွာသူရွာသားတို့၏စေတနာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အပေါ်
တွင် မသေးလှချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍
နေ့မူ၊ ထိုင်မူ၊ စားမူ၊ သောက်မူမှစ၍ တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်ဆည်း
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူများဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်
ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာ
တော်၏စေတနာနှင့် ရွာသူရွာသားတို့၏မေတ္တာကို တုန်ပြန်သော
အားဖြင့် ယူထားပြီးသောစရံငွေနှင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကျေနပ်ခဲ့ရ
၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ရှေ့ခွင်သို့ဆက်ကရန် ပွဲ
ကူးမရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ထိုရွာမှာပင် ဆက်လက်၍နားနေရန်

အကြောင်းပေါ်လာပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာ လင်
မယားမှာ ရရှိထားသောစရံငွေလေးနှင့် လူပေါင်း(၅၀)ကျော် နေ့စဉ်
ထမင်းစားရန်အတွက် ကြံဖန်စိတ်ပူနေခဲ့ရပါ၏။ ထိုရက်များအတွင်း
ဇာတ်၏ရှေ့ပြေး မန်နေဂျာကိုတင်ဦးအား ရှေ့ဆက်ကမည့်ခွင်များ
ကို ကြိုတင်လွှတ်၍ စေခိုင်းလိုက်၏။ ဦးတင်ဦးကား သုံးရက်နှင့်
လည်း ပြန်မလာ။ တစ်ပတ်နှင့်လည်း ပြန်မလာဘဲရှိနေရာ ကျွန်ုပ်
မှာ မည်သည့်နေရာသို့ လိုက်ရမည်မှန်းမသိအောင် ဦးနှောက်
ခြောက်ရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ နဂိုကုန်းရွာ၌နားနေရသည့်
မှာ (၁၀)ရက်ကျော်လွန်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်၌ရှိသော စရံငွေမှာလည်း
ပြောင်သလင်းခါသွား၏။ ရှေ့ခရီးသို့မဆက်မီ အဖွဲ့၏စားသောက်
ရေးကိုစိစဉ်ရန် ကျွန်ုပ်မှာ အခက်တွေ့ရတော့၏။ ထိုအကြောင်းကို
ဇာတ်ပွဲငှားသူ ဂေါပကအဖွဲ့အားပြောပြရာ ဂေါပကအဖွဲ့လူကြီး
များနှင့် ရွာသူရွာသားများက ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အပေါ် မေတ္တာ
သက်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားအချို့မှာ မိမိတို့ဇာတ်နိုင်
သမျှ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ဆန်၊ ပဲ၊ ငါးခြောက်၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆီ၊
ဆားတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ထံ လာရောက်ပေးကမ်းကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့၏ စားသောက်
ရေးကို ပြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် နဂိုကုန်း
ရွာမှ အမြန်အဆန်ထွက်ခွါသွားချင်နေမိ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း စန်း

စနောင့်ဖြစ်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သောကစိတ်ဖြင့် ညစဉ် ညတိုင်း ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်ုပ် သည် မောမောပန်းပန်းဖြင့် ခေတ္တအနားယူလဲလျောင်းရာ ချက် ချင်းပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွား၏။

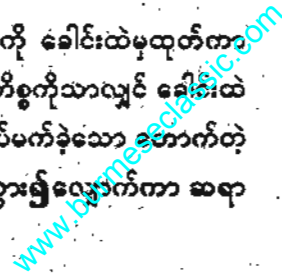
ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်တစ်ခုကို ထင်ထင်ရှား ရှားမြင်မက်ရ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ထင်ထင်ရှားရှားမြင်တွေ့ ရသည်မှာ ကောင်းခေါင်မိုးပေါ်၌မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး မဲတူးတို့အုပ်စု သတ်ဖြတ်လိုက်သည့် တောက်တဲ့ကောင့်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထို တောက်တဲ့ကောင့်ကြီးမှ ကျွန်ုပ်အား ဖျက်လုံးစိမ်းဖြင့်ကြည့်၍ ပြော ကြားသည်မှာ...

“မင်းတို့ကို ငါက မေတ္တာပို့ပေးနေတာကို မင်းတို့က ငါ့ကို မေတ္တာပျက်အောင်လုပ်တဲ့အပြင် ငါ့အသက်ကိုပါ ရန်ရှာခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါမသေခင် မင်းတို့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်လွန်းလို့ ကျိန်စာ ဆိုခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝကို ထိခိုက်နာကျင်ပျက်စီးစေရသလို မင်းတို့အဖွဲ့ လည်း ထိခိုက်နာကျင်ကြရပြီး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲပျက်စီး ပါစေလို့ ငါကျိန်စာဆိုခဲ့တယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ... အခု မင်းတို့ ခုကွ ကြုံနေပြီမဟုတ်လား။ အေး... ဒါအစပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ဆိုရင် မင်းတို့တစ်တွေ သည်ထက် ခုကွရောက်ကြရမယ်သိလား။ ငါက တောက်တဲ့ မင်းတို့ကို ခုကွပေးမယ်ဆိုတာ သေသေချာချာမှတ်ထား။ တောက်တဲ့... တောက်တဲ့ ငါ့သေသလို မင်းတို့လည်းသေစေရမယ်”

စကားပြောရုံပင်မက တောက်တဲ့အသံကြီးကိုပင် ကျယ် လောင်စွာ မြည်တွန်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်မက်မှ ချက်ချင်း လန့်နိုးခဲ့ရ၏။ အိပ်မက်မှနိုးနိုးချင်း ကျွန်ုပ်၏ရင်အရံမှာ ကြောက်ရွံ့ မိသည်ဖြစ်ရာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မဲတူး တို့အုပ်စုအား အသိပေးပြောကြားရန် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာတွင် မဲတူး တို့အုပ်စုမှာ ဇာတ်ထဲမှ အပြီးအပိုင်ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

အကျိုးအကြောင်းပေးကြည့်သောအခါ မဲတူးတို့အုပ်စုနှင့် ရွာမှလူငယ်အချို့ စကားများရန်ဖြစ်ကြရာမှ မဲတူးတို့အုပ်စု အစိုက် ခံရသောကြောင့် ကြောက်လန့်၍ ထွက်ပြေးသွားရကြောင်းသိရ၏။ မဲတူးတို့အုပ်စုမှာ အရက်သောက်လျှင် သွေးဆိုးသူများဖြစ်ရာ ရွာ လူငယ်တို့မှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လွန်း၍ ရိုက်ရသည်အထိဖြစ်ကြရသည် ဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မဲတူးတို့အုပ်စု ဇာတ်ထဲမှထွက်ပြေးသွား ကြင်းအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ရကြောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ရှေ့ပွဲခွင်အတွက် မဲတူးတို့အုပ်စုအစားမှာ လူထပ်ရှာရမည့်ကိစ္စ ခေါင်းနားပန်းကြီးမိရ ပြန်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထိုကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှထုတ်ကာ တောက်တဲ့ကျိန်စာ ပြောပျောက်နိုင်မည့်ကိစ္စကိုသာလျှင် ခေါင်းထဲ မှာတွေးနေမိ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်မက်ခဲ့သော တောက်တဲ့ အိပ်မက်အကြောင်းကို ဆရာတော်အား သွား၍လျှောက်ကာ ဆရာ

တော်မိန့်မှာချက်ကို နာယူမိ၏။

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒကာကြီးရယ်၊ မေတ္တာရှိသူထံကို မေတ္တာ လာပါတယ်၊ မေတ္တာမဲ့သူထံကိုသာ မေတ္တာမလာဘဲနေတာပါ။ ဘယ် သူမပြု မိမိမှုဆိုသလိုပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ရင် ကိုယ်ခံရမှာပဲ ဒကာကြီး။ ကံကံ၏အကျိုးကို မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စ မှာ ဒကာကြီးက စိတ်နဲ့လည်းမပါဝင်ခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လည်း မပတ် သက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ပြုသူရော၊ ဖြစ်သူရော သိပြီးသားပဲ၊ ပြုသူတွေပဲ ပြုတဲ့အပြစ် ခံသွားကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီးအနေနဲ့ စိတ်ဖြောင့် သွားအောင်တော့ ဘဝပြောင်းသွားတဲ့တောက်တဲ့ကြီးကို ဒကာကြီး ပြုတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ပါ။ ဒကာ ကြီးတို့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာရပါလိမ့်မယ်”

ဆရာတော်၏တရားကိုနာယူပြီးမှ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ချမ်းသာရ နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်မှာကြားသည့်အတိုင်း နဂါးကုန်းရွာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်သို့ ညစဉ်သွားရောက်ကာ ဆီမီးရေချမ်း အမွှေးနံ့သာများလှူဒါန်း၍ ငါးပါးသီလဆောက်တည်၊ ဗာဝနာ ပွားများပြီးနောက် ဝောက်တဲ့ကိုရည်မှန်း၍ ပြုသမျှ ကုသိုလ်အစု စုတို့အား အမျှပေးဝေခဲ့၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်ုပ် တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား လာရောက်ငှားရမ်းသည့် ဇာတ်ပွဲငှားများ ရောက် လာကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩနေမိသော်လည်း တကယ်ပင် ဇာတ်ပွဲ

သုံးညကရန် စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ရ၏။ မဲတူးတို့အုပ်စုအစား ဇာတ် တရန် ဝါသနာပါလှသည့်လူငယ်သုံးဦးကိုလည်း ယိုရွာမှပင် အသင့် ရလိုက်၏။ ထိုရွာမှထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ဓနားမနေကပြနေကြရရာ ဇာတ်ရာသီကုန်မှပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန် နားခွင့်ရတော့၏။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်၍ ဇာတ်ပွဲနားနားချင်းမှာပင် မဲတူး၏ အမင်လာသတင်းကို စတင်ကြားလိုက်ရ၏။ မဲတူးတစ်ယောက် အရက်အလွန်အကျွံသောက်၍ သွေးအန်ကာ သေဆုံးရခြင်းသတင်း ဖြစ်၏။ ပတ်မတီးမောင်ချစ်နှင့် ကရင်ကြီးတို့နှစ်ဦးလည်း မကြာခဏ ရန်ဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်းကွဲ၊ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုးဖြင့် ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်နေကြောင်းသိရ၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မြင် ကော်ခဲသော အိပ်မက်ထဲမှ တောက်တဲ့၏ကျိန်စာကို သွား၍ သတိရ တာ ကြားယောင်နေမိပါလေ၏။

ထိုအခါ မဲတူးသေဆုံးရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပတ်မတီး မောင်ချစ်နှင့် ကရင်ကြီးတို့နှစ်ဦး ဒုက္ခိတဘဝရောက်သွားရခြင်း သည်လည်းကောင်း တောက်တဲ့ကျိန်စာကြောင့်ပေလားဟု ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ သံသယဝင်မိကာ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖျန်း ဖျန်းထနေမိတော့၏။

အန္တရာယ်လက်ဝါးကြီး

ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့ကို တည်ထောင်ပြီးမီသည်မှစ၍ ကျွန်ုပ် မှာ ဇာတ်ပွဲကရာသို့ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရတော့၏။ ဇာတ်ပွဲ ငှားရာသို့ လိုက်လံကပြရလေရာ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားသို့ ရောက် ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့ဖူးသော အရပ်ဒေသများထဲမှ ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့ဩဇာယ အဖြစ်စာပျက်များနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်အရပ်မှာ မင်းတရုကျေးရွာ ဖြစ်သည်။

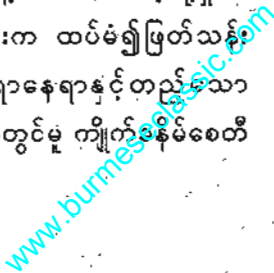
မင်းတရုကျေးရွာမှာ ပန်းတနော်မြို့နယ်အတွင်း၌တည်ရှိ ၍ ပန်းတနော်မှ ရေမိုင် (၁၇)မိုင်ခန့်ဝေး၍ ကားလမ်း (တုန်း ကြောင်း)ဖြင့်ပင် သွား၍မရပေ။ ဓနုဖြူလမ်းဘက်မှပင် ကျွဲတန်း ကား ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မော်တော်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း သွား၍ ရ၏။ သို့သော် မင်းတရုသို့ တိုက်ရိုက်မရောက်ချေ။ မင်းတရု

တစ်ဘက်ကမ်း သံလွန်ငူရွာမှ ကူးတို့ဖြင့်ကူးမှ မင်းတရုသို့ရောက် ငါ။

သံလွန်ငူ၊ မင်းတရု၊ ရွှေလှေရွာတို့မှာ အင်းချောင်းဘေးရှိ တမ်းရွာလေးများဖြစ်ကြ၏။ ရွာသုံးရွာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ထား၏။ မင်း တရု၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းတစ်ခြမ်းတွင် ပန်းတနော်ပိုင် ရွှေလှေရွာ ရှိ၍ တစ်ဘက်ခြမ်းတွင်မူ ဓနုဖြူပိုင် သံလွန်ငူရွာတည်ရှိနေ၏။ ချောင်းမှာ ရေသေဖြစ်၍ အင်းတစ်ခုပမာဖြစ်နေ၏။ သားငါး လွန်စွာပေါ၏။

ထိုအရပ်နေ ဒေသခံလူတို့မှာ သားငါးရှာစားခြင်း၊ အင်း လုပ်ခြင်းနှင့် စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းစသည့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းလုပ်ငန်း များလုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြ၏။ မင်းတရုဟူ သောရွာအား အချို့က မင်းခရုဟုလည်းခေါ်ကြ၏။ မင်းတရုရွာမှာ အင်းချောင်းဘေး၌ကပ်လျက် မြောက်မှ တောင်သို့တန်းလျက် အိမ် စဉ်တည်ထားသောရွာဖြစ်၏။ ရွာလမ်းမတစ်ခုတည်းသာရှိ၏။

မင်းတရုရွာအိမ်စဉ်တန်းသည် အရှေ့ဘက်ကမ်းနှစ်ခြမ်းရှိ ရွှေလှေနှင့် သံလွန်ငူရွာတို့အား လက်ဆန်တားထားသကဲ့သို့ရှိ၏။ ရွှေလှေနှင့် သံလွန်ငူရွာတို့အား ချောင်းက ထပ်မံ၍ဖြတ်သန်းစွာ တာဆီးထားပြန်၏။ ထိုချောင်းဆုံကျရာနေရာနှင့် တည်ခံသာ မင်းတရုရွာ၏ တောင်နှင့်မြောက်အလယ်တွင်မူ ကျိုက်မိနိမ်စေတီ တည်ရှိ၏။

ထိုကျိုက်ခနိမ်စေတီ၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းနဖူး ရေဆင်း
တံတားအဆင်းအတက်မုခ်ဝတွင် ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးနှစ်ကောင်မှာ ကြွား
ဝင့်စွာရှိလေ၏။ ပန်းပွဲဆရာတို့၏ လက်ရာပြောင်မြောက်မှုများက
ထိုခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်အား အသက်သွင်းပေးထားသည့်နှယ် ထင်ရ
၏။ အဝေးမှကြည့်သော် တကယ့်ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ရုပ်နေသည်
ဟု ထင်မှတ်မှားလောက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သည် ထိုခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ရှိရာ
မုခ်ဝမှနေ၍ မင်းတရုရွာသို့တက်ရ၏။ ဇာတ်ကရမည့်ဇာတ်ရုံသည်
ကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်၏အနောက်ဘက် ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ရှိ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ ဇာတ်သူဇာတ်သားများနှင့် ဇာတ်ပစ္စည်းများ
ဇာတ်ရုံသို့သယ်ဆောင်ပြီးသောအချိန်မှာ မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်၏။
ထိုစဉ် . . .

“အောင်မယ်လေး . . . လုပ်ကြပါဦး”

ဇာတ်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အော်သံနှင့်အတူ ဇာတ်ရုံ
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာကြသည်ကို အဝေးမှ ကျွန်ုပ် မြင်ရ
ကြားရလေရာ ထိုကလေးမများအနီးသို့ အပြေးသွားကာ မေးလိုက်
ရ၏။

“ဟေ့ . . . အလန်တကြားနဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း”

“ဟို . . . ဟိုမှာ”

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်အား ဇာတ်ရုံထဲသို့

ထက်ညှိုးထိုး၍ပြောနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ရုံထဲသို့ အလျင်
လေဝင်လိုက်၏။ ဇာတ်ရုံအလယ်၌ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကာ ဝိုင်းအုံနေသည်ကို
လှမ်းမြင်ရ၏။

“ပြောနေကြတာယ် . . . သတ်ပစ်လိုက်ဟာ”

“မသတ်ကြနဲ့နော်၊ သူဟာသူသွားပါစေ”

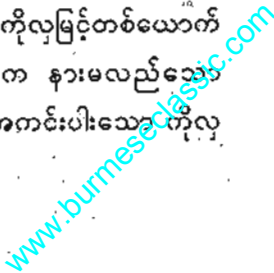
“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တော်ကြာ ဒုက္ခထပ်ပေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်
မလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားသံများက ညံ့နေ၏။ ငြင်းခုံ
နေကြပြီး ယောက်ျားခတ်နေသော လူအုပ်ကြားထဲသို့ ကျွန်ုပ်
အတင်းတိုးဝင်ကာဝင်လိုက်ရင် . . .

“ကဲ . . . ပြောကြစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

မေးရင်း လူအုပ်ကြားထဲသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သည်နှင့် လူအုပ်
မှာခွဲသွား၏။ ငြင်းခုံစကားသံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ထို
ခဏအတွင်း မိန်းကလေးအချို့နှင့် ယောက်ျားလေးအချို့မှာ အလျှို
လျှိုထွက်သွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ စန္ဒယားဆရာ ကိုလှမြင့်တစ်ယောက်
သာ ကျွန်ုပ်အနား၌ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က နားမလည်သော
အကြည့်ဖြင့် ကိုလှမြင့်အားမေးမည်ပြုစဉ် အကင်းပါးသော ကိုလှ
မြင့်က . . .

“ဒီလို ဇာတ်ဆရာရော ဟောဒီ ဇာတ်ရုံထုပ်တန်းပေါ်က မြွေနှစ်ကောင်ပြုတ်ကျလာတာတွေ့ပြီး လန်းနေကြတာ”

ဇာတ်ရုံခေါင်မိုးပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်းမှ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ရှင်းပြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားမိကာ...

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်အဖွဲ့ကလူတွေ ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲ”

ကိုလှမြင့်အား အလျင်စလိုမေးမိလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုလှ မြင့်ကလည်း အလျင်အမြန်ပင် ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ကံကောင်းလို့ပေါ့။ ယိမ်းသမလေးတွေ ဒီနားကဖြတ်အသွား မှာ မြွေနှစ်ကောင်က သူတို့ဘေးပြုတ်ကျလို့ပေါ့။ သူတို့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်သာပြုတ်ကျခဲ့ရင် စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“မြွေက ဘာမြွေတွေမို့လဲ”

“သံကွင်းစွပ်မြွေတွေ”

ကျွန်ုပ်မှာ သံကွင်းစွပ်မြွေဟုကြားရုံဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထမိကာ ထိုနေရာ၌ရပ်နေရခြင်းကိုပင် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြစ်နေမိလေ၏။ မြွေများကိုမြင်ရသည်တော့မဟုတ်ချေ။ ထိုမြွေနှစ်ကောင်မှာ ဇာတ်ရုံထဲမှ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် ခြုံပုတ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြောင်းသိရ၏။ ထိုစဉ် ရွာသားတစ်ဦးရောက်လာကာ ထိုနေရာ၌ မြွေဆိုးများပေါများ၍ သတိထားရန်မှာကြားပြီး ပြန် ထွက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့အား သတိပေးသွားသည့်ရွာသားကိုပင် မည်သူ

မည်ဝါမှန်း ထိုလူ၏ရုပ်ကိုပင် မမှတ်မိနိုင်ပေ။ အမှောင်ထုမှာ အချိန် အနည်းငယ်အတွင်း စွန်းနစ်ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံ လုံး မဲမှောင်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရပ်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ခြေ သမ်းများကို ရှေ့သို့လှမ်းရန်အတွက်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ဝန်လေးနေမိ သေရာ စိတ်၌အလိုရှိတိုင်းရွတ်ဆိုလေ့ရှိသော ‘ဗုဒ္ဓံ၊ ဓမ္မံ၊ သံယံပူဇော်မိ’ တုသော ကိုးကွယ်ရာအစစ်ကို တမ်းတပူဇော်ရင်း ဇာတ်ရုံနောက် ဘက်သို့ အမြန်လျှောက်ခဲ့မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းကမ္ဘာဇာတ်ပွဲကြီးသည် မင်းတရကျေးရွာ တို့က်ခနိမ်ဘုရားပွဲ၌ ဇာတ်ကရန်အတွက် နှစ်ရက်ကြိုတင်၍ လာခဲ့ ရသည်ဖြစ်ရာ ဇာတ်ပစ္စည်းများ ပြောင်းရွှေ့ရသည်နှင့်ပင် တစ်နေ တုန်သွားခဲ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာ မှ စောစီးစွာထ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့သူ၊ အဖွဲ့သားတို့ကိုလည်း စောစီး စွာထစေ၏။ ပြီးနောက် ဇာတ်ပွဲကရန် ကားခွင်၊ မီးခွင်များဆင်ရန် စေခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကမူ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ထမင်းစားရန် အတွက် ဟင်းချက်စရာဝယ်ယူရန် မင်းတရရွာထဲသို့ထွက်ခဲ့၏။

ရွာလယ်လမ်းမ၌ အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရသော ငါးသည်ထံမှ ငါးအချို့ကိုဝယ်ကာ ဇာတ်ရုံသို့ပြန်ခဲ့၏။ ဇာတ်ရုံသို့ရောက်သော် ထမင်းချက်အား ငါးဟင်းစားပေးကာ ချက်ခိုင်းလိုက်၏။ ငါးမစား သော ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပေးရန် ပြုဇာတ်မင်း

သမီးလေးနှင့်ရီအား လုပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဘုရားဝတ်ပြုရန် ဇာတ်ရုံအရှေ့ဘက်ရှိ ကျိုက်ခနိမ်စေတီရှင်ပြင်သို့ ထွက်လာမိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ဘုရားရှိခိုး တရားထိုင်ပြီး ဇာတ်ရုံသို့ပြန်ဝင်လာသောအချိန်တွင် အဖွဲ့သားအချို့မှာ ထမင်းစားနေကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်းမြင်သော မင်းသမီးနှင့်ရီက ကျွန်ုပ်ကြော်ခိုင်းထားသော ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပန်းကန်ကိုယူကာ ကျွန်ုပ်ထံလာပေး၏။ ကျွန်ုပ်လှမ်းယူလိုက်စဉ် . . .

“အောင်မယ်လေး”

နှင်းရီမှာ ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်၏။ နှင်းရီတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေကာ လက်တစ်ဘက်ကိုခါ၍ လက်တစ်ဘက်ကိုရင်ဘတ်တွင်ဖိထားပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ပင် ဖြစ်ပျက်နေသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှနားမလည်နိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဟဲ့ . . . နှင်းရီ၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါဦးဟာ”

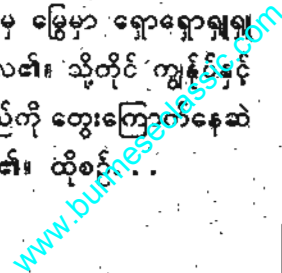
ကျွန်ုပ်က နှင်းရီနည်းတူ လိုက်ထိုင်၍ မေးမြန်းလိုက်ရ၏။ နှင်းရီမှာ စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ လက်ညှိုးထိုးကာပြနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် နှင်းရီလက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ကြည့်လိုက်ရာ ဇာတ်စင်ဆောက်ထားသော သစ်သားတိုင်တစ်တိုင်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာနားမလည်စွာ တွေဝေ၍ နှင်းရီအား တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ရာ နှင်းရီက

သစ်သားတိုင်၏အလယ်ဗဟိုကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သေချာစွာစူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ထိုသစ်သားတိုင်၏အလယ်ဗဟိုတွင် ထွင်းထုထားသည့်သဏ္ဍာန်ရှိသော သစ်သားခေါင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုသစ်သားခေါင်းပေါက်ထဲတွင် မြွေတစ်ကောင်ခွေပတ်လျက်ရှိနေ၏။ ထိုမြွေကို သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်သောအခါ သံတွင်းစွပ်မြွေဖြစ်မှန်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သံတွင်းစွပ်မြွေမှန်းသိရသည်နှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိလေ၏။

ထိုစဉ် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ ရွာလူကြီးတစ်ဦး ချောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေအနေကို ခေတ္တမျှအကဲခတ်လေ့လာပြီး အနီးရှိ တုတ်ချောင်းတစ်ခုကိုကောက်ယူ၍ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲမှမြွေကိုတို့၏။ မြွေမှာ တိုင်မှ မြေသို့လျှောကျသွား၏။ တုတ်သွားသည်နေရာ၌ ပါးပြင်းထောင်ရင်း အတန်ကြာသည်အထိ ရပ်တန့်နေလေရာ ရွာလူကြီးက တုတ်ချောင်းကလေးဖြင့် တို့ကာ ခြောက်ကာဖြင့် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ မောင်းထုတ်နေ၏။

ရွာလူကြီး၏နှုတ်မှလည်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ဂါထာမန္တာန်တစ်ခုခုကို ရွတ်ဆိုနေဟန်ရှိ၏။ ထိုအခါမှ မြွေမှာ ရှော့ရှော့ရွာရွာဖြင့် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ သို့တိုင် ကျွန်ုပ်နှင့် မနှင်းရီတို့မှာ မြွေများနှင့် ထပ်မံတွေ့ရှိမည်ကို တွေးကြောက်နေဆဲရှိရာ နေရာမှာပင် မတုန်မလှုပ်ရပ်နေမိ၏။ ထိုစဉ် . . .

“ဇာတ်ဆရာ... ဇာတ်ဆရာ ဟောဟိုမှာ ရန်တွေဖြစ်နေကြတယ်။ ဇာတ်ဆရာကိုယ်တိုင်သွားပြီး ရှင်းပေးပါဦး။”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးတင်ဦး”

“ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ မိုးမိုးတို့လင်မယားတွေ သတ် မုတ်နေကြတာ မြင်လို့လည်းမကောင်းဘူး။ ဆွဲလို့လည်းမရဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ဇာတ်ဆရာကိုလာခေါ်တာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ် နာမည်ယှက်လိမ့်မယ်။”

ဇာတ်မန်နေဂျာဦးတင်ဦးက ဇာတ်ရုံအရှေ့ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်းမှ ကျွန်ုပ်အားပြောပြနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ မြွေကိုကြောက်၍ လမ်းမလျှောက်ဝံ့သော စောငောကစိတ်မှာ လွင့်ပျောက်သွားပြီး အလျှင်အမြန်နှင့်ပင် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်မိလေ၏။

ဇာတ်ရုံရှေ့ ဘုရားရင်ပြင်တော်မြေကွက်လပ်၌ မိုးမိုးနှင့် ထင်ကျော်တို့လင်မယားစုံတွဲ လူးလိမ့်ကာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ပုဆိုးကျွတ်သူကျွတ်နှင့် ထမိကျွတ်သူကျွတ်ကာ ကြည့်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ဘေး၌ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသောလူတို့မှာ ထိုလင်မယားကို တစ်ဦးစီဝင်ဆွဲနေသော်လည်း မည်သို့မျှဝင်ဆွဲလို့မရချေ။

တစ်ခါတရံ ထိုလူများပင် အထိုးခံ အရိုက်ခံနေကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လင်မယားနှစ်ဦးအနီးသို့ အပြေးအလွှားသွား

တာ ကျွန်ုပ်လက်ဝါးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ချက်စီရိုက်ပုတ်ကာ ထိုနှစ်ဦးကို ခွဲပစ်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါမှ အနီးရှိလူများက သူတို့နှစ်ဦး၏အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူပစ်ပေးကာ သူတို့ကိုဝတ်စေလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိုးမိုးတို့လင်မယားအား ဇာတ်ရုံထဲသို့ဝင်သွားရန် ကျွန်ုပ်ကပင် အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။

“နင်တို့လင်မယားရန်ဖြစ်တာ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါလော့နော်။ ဇာတ်ရုံထဲမှာထပ်ဖြစ်ရင်တော့ နင်တို့ကို ဒီရွာက လူကြီးတွေလက်အပ်ပြီး ထားခဲ့မယ်... ကြားလား။”

ဇာတ်ရုံဆီသို့သွားနေသော မိုးမိုးတို့လင်မယားကို လှမ်းအော်ငြောမြီးနောက် ဘုရားရင်ပြင်တော်ဘက် ဆက်လျှောက်ကာ အရိပ်အောင်းသောနေရာတစ်ခုတွင် ခေတ္တဝင်ထိုင်၍ အမောဖြေလိုက်၏။ ထိုခဉ် မန်နေဂျာ ဦးတင်ဦးရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်အား စကားလေ့က်၏။

“မိုးမိုးတို့လင်မယားရန်ဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လို့ ဇာတ်ဆရာထင်လဲ”

ဦးတင်ဦးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အား မျက်လုံးပင့်ကြည့်ကာ ပြန်၍မေးလိုက်ရ၏။

“နေပါဦး... လင်မယားရန်ဖြစ်တာ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့လော့နော် လင်မယား လျှာနဲ့သွားလေဗျာ”

“ဇာတ်ဆရာပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့လင်မယား

က ရိုးရိုးရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပယောဂကြောင့်ဖြစ်ကြတာ။

“ဘယ်လို... ပယောဂ ဟုတ်လား”

ဦးတင်ဦးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်စွာ အလန့်တကြား ထပ်၍မေးလိုက်မိပြန်၏။

“ဟုတ်တယ် ဇာတ်ဆရာ၊ ဒီနယ်မြေက အရမ်းကြမ်းတယ်လို့ ရွာလူကြီးတွေကပြောတယ်။ မြွေဆိုးတွေကလည်း ပေါမုပေါ၊ ပြီးတော့ လက်ဝါးကြီးက သည်းမခံတတ်ဘူးလို့ပြောတယ်”

“နေပါဦး... ခင်ဗျားစကားက ပြောလေ့ရှိလေဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်က လက်ဝါးကြီးလဲဗျ။ ကျုပ်ကိုနားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း ဒီရွာကိုစရောက်တည်းက ပြောမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန်မရတာနဲ့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုဇာတ်ဆရာရေ လက်ဝါးကြီးဆိုတာက ဒီနယ်မှာ အတော်ကို နာမည်ကြီးတာ ပြောရရင် ကွင်းပိုင်ဆိုမလား။ နယ်ပိုင်ဆိုမလား။ အင်းပိုင်ဆိုမလားပဲ။ အဓိကကတော့ ဒီနယ်မှာ သူဝိညာဉ်ရှိနေပြီး သူ့ကိုရိုသေတဲ့လူတွေဆို သူကစောင့်ရှောက်တယ်လို့ကြားတယ်။ အဲ... သူ့ကိုမလေးမစားလုပ်လို့ကတော့ သူက လုံးဝသည်းမခံဘဲ တစ်ခုခုပြန်လုပ်လေ့ရှိတယ်တဲ့။ အင်း... အတော်တော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

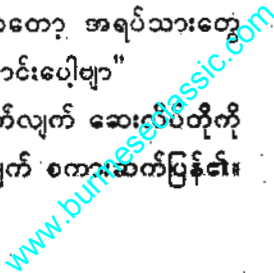
ဦးတင်ဦးက ရှည်ရှည်လျားလျား စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန် စကားစကို ခေတ္တဖြတ်ကာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူ၍ မီးညှိကာဖွာရှိုက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဆန့်တင့်ငံနားထောင်နေရသောကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်တာ...

“ကဲ... ဦးတင်ဦး၊ ခင်ဗျားက စကားဆတ်ပြောမှာလား။ အိုက်တင်ဆက်ထုတ်နေမှာလား”

ဟူ၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့မှ ဦးတင်ဦးက ဆေးလိပ်ဖွာရှိုက်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်ကာ စကားဆက်၍ပြောလေ၏။

“ဇာတ်ကြောင်းကတော့ ရာဇဝင်လိုလို၊ ပုံပြင်လိုလိုဖြစ်နေတယ်။ ဟောဒီက ကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်နဲ့ လက်ဝါးကြီးနဲ့ကလည်း ဆတ်စပ်နေတယ်။ ဒီကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်ကြီးတည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားဒတာက ဥမ္မာဒန္တီမင်းသမီးလို့ပြောတယ်။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာနဲ့ ခုနှစ်ဆတ္တရာဝ်အပြည့်အစုံကို ပြောပြနိုင်တဲ့ ရှေးလူကြီးသူမတွေကလည်း ဒီရွာမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ ကျောက်စာရေးထွင်းထားတာ သည်းမရှိတော့ ရာဇဝင်ကြောင်းက အဆက်အစပ်မဲ့ပြီး လမ်းစင်္ဘောကနေတယ်။ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတာကတော့ အရပ်သားတွေမိသမျှ သိသမျှပြောတဲ့ အရပ်ဇာတ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ”

ဦးတင်ဦးက စကားစကို ခေတ္တဖြတ်လျက် ဆေးလိပ်တိုကို ခီးညှိတာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ အမြန်ဖွာရှိုက်လျက် စကားဆက်ပြန်၏။

“ဥမ္မာဒန္တိတည်ခဲ့တဲ့စေတီဘုရားတွေကတော့ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ အတော်များများရှိတာကို ကျွန်တော်ဖူးမြော်ခဲ့ဖူးတယ်။ တချို့ရာဇဝင်ကြောင်းတွေထဲမှာလည်း ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီး ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ဘုရားတည်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဟောဒီ မင်းတစ်ခုမှာတည်တဲ့ရာဇဝင်ကြောင်းတော့ မဖတ်မိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကျောက်ခနိမ်စေတီတော်ကြီးကို ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးတည်ခဲ့တာတော့အမှန်ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အရပ်ကပြောတဲ့ရာဇဝင်ကြောင်းရယ်။ ပြီးတော့ စေတီတော်ကြီးရဲ့ဖောင်းရစ်မှာ ထူထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်တွေဟာ ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးတည်ခဲ့တာကို သက်သေပြနေလို့ပဲ။ ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးတည်ခဲ့တဲ့စေတီဘုရားတိုင်းဖောင်းရစ်မှာ ဟောဒီဘီလူးရုပ်တွေ အမြဲပါတယ်”

ဦးတင်ဦးက ထိုင်ရာမှထကာ စေတီတော်ကြီး၏ဖောင်းရစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုင်ရာမှထကာ သူညွှန်ပြသည့်နေရာသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုမိ၏။ မှန်သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ဖောင်းရစ်ပတ်လည်တွင် ဘီလူးရုပ်ခေါင်းပိုင်းများ ထွင်းထုထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

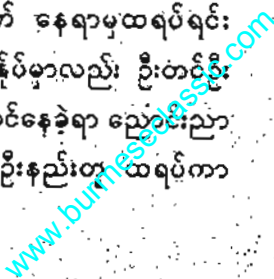
“ကဲ... ဆက်ပါဦး။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ဇာတ်ကြောင်းက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ”

ကျွန်ုပ်က ဦးတင်ဦးစကားဆက်ပြောရန် လမ်းခင်းပေးပြီး ယခင်နေရာမှာပင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးတင်ဦးကလည်း ကျွန်ုပ်

ဘေး၌ဝင်ထိုင်၍ ဇာတ်ကြောင်းကို ဆက်ပြောလေ၏။

“အဲဒီ ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးနောက်ကို မင်းညီမင်းသားတွေလိုက်ရာမှာ ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးဟာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဒီနယ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာတိုင်းမှာလည်း စေတီဘုရားတည်ခဲ့သလို ဒီနေရာမှာလည်း စေတီတစ်ဆူတည်ဖို့ စီမံတော်မူထယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘယ်လိုမှတည်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး မင်းသမီးကို အိပ်မက်ပေးတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းသားထစ်ပါးကိုစတေးပြီးမှ ဒီနေရာမှာ ဘုရားတည်ရမယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေမမိခင် ဘုရားအမြန်တည်လို့ရအောင် သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ မင်းလက်ဝါးဆိုတဲ့ မင်းသားကို စတေးလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ ဘုရားတည်လို့ရတယ်။ အဲဒီစေတီဘုရားကို ကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်လို့ ဘွဲ့တော်မှည့်ခေါ်ပြီး စတေးခံခဲ့တဲ့မင်းလက်ဝါးကို ဒီစေတီတော်ကြီးနဲ့ ဒီနယ်တစ်ဦးတို့မှာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ အပိုင်စားပေးသနားတော်မူထယ်လို့ အရပ်ပြောစကားအရသိရတာပဲ ဇာတ်ဆရာရေ”

ဦးတင်ဦးက စကားစကိုဖြတ်လျက် နေရာမှထရပ်ရင်း ဆေးလိပ်မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဦးတင်ဦးပြောသည့်ဇာတ်ကြောင်းကို ထိုင်၍နားထောင်နေခဲ့ရာ ညွှတ်ညွှတ်ညွှတ်အလိုဖြစ်လာသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဦးတင်ဦးနည်းတူ ထထရပ်ကာ အညောင်းအညာဆန့်လိုက်မိ၏။

“ဇာတ်ဆရာ... ဟောဟိုဘက်နားကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ဇာတ်ဆရာတို့ လက်ဝါးကြီးနဲ့ပတ်သက်နေတာလေးတွေပြချင်လို့ ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းကမဆုံးသေးဘူး။”

ဦးတင်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ဘက်သို့လျှောက်သွားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးတင်ဦးနောက်မှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း လိုက်သွားမိလေ၏။ ကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ဘက် တနင်္ဂနွေထောင့်အရောက်တွင် ဦးတင်ဦးက ခြေစုံရပ်လျက် နောက်မှလိုက်လာသောကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ သူ့ရှေ့ပလှမ်းမကမ်းရှိ ခရေပင်ကြီးအား လက်ညှိုးထိုးလျက် လှမ်းပြော၏။

“ဟောဒါ လက်ဝါးကြီးစောင့်တဲ့ ခရေပင်ညီနောင်ပဲ။”

ကျွန်ုပ်က ဘာစကားမျှမဆိုဘဲ ဦးတင်ဦးရှင်းပြသမျှ နားထောင်ရင်း သေချာစွာလိုက်လံကြည့်ရှုနေမိ၏။ ခရေပင်ကြီးနှစ်ပင်မှာ ရှင်သန်ကြီးမားစွာရှိနေ၏။ ထိုခရေပင်ကြီးနှစ်ပင်၏အရှေ့တွင် နတ်ကွန်းတစ်ခုရှိ၏။ နတ်ကွန်းစင်တွင် ပန်း၊ ရေခွမ်း၊ အမွှေးနံ့သာများနှင့် ဖယောင်းတိုင်တို့ကို ထွန်းညှိပူဇော်ထား၏။

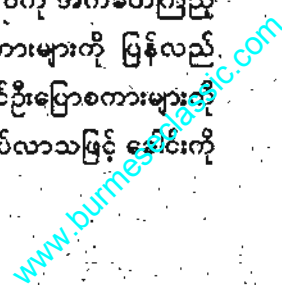
“ဒီခရေပင်ဟာ ဟိုတုန်းကရှိခဲ့တဲ့ မူလလက်ဟောင်း ခရေပင်နေရာပဲ။ ဒါပေမယ့် (၁၃၃၇)ခုနှစ်က မုန်တိုင်းဒဏ်နဲ့ အဲဒီခရေပင်ကြီးဟာ ပင်ခြေကပြတ်ပြီး မုန်တိုင်းထဲပါသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီရွာကလူတွေက ဟောဒီခရေပင်ကို အသစ်ထပ်မံစိုက်ခဲ့

ကြတယ်။ ဟောဒီမှာ အသစ်ထပ်စိုက်တဲ့ခရေပင် လူတစ်ရပ်စာ အထက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ဟောဒီခရေပင်ဟောင်းငုတ်ထိုက်နေပြီး ခရေပင်လေးထပ်ပေါက်လာတယ်။ နောက် အခုမြင်တွေ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အဲဒါ လက်ဝါးကြီးရဲ့စောင့်ရှောက်မှုကြောင့်လို့ ဒီရွာက လူတွေ အလေးအနက် ယုံကြည်လက်ခံထားကြတယ်ဇာတ်ဆရာ။”

“အင်းပေါ့ဗျာ... ယုံကြည်မှုဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပဲဟာ။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ မိုးမိုးတို့လင်မယားရန်ဖြစ်တာနဲ့ အတ်ဝါးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဖယောဂဆိုတာက...”

“ဟုတ်တယ် ဇာတ်ဆရာ၊ ပယောဂဆိုတာ မိုးရိုးသားသား ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုအောက် အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းခံရတဲ့ရောဂါ ဒါမှမဟုတ် အဖြစ်အပျက်ကိုဆိုလိုတာ ဇာတ်ဆရာသိပါတယ်။ အခု မိုးမိုးတို့ဖြစ်တဲ့ ဖယောဂလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ လက်ဝါးကြီးလုပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီရွာကလူကြီးတွေပြောလို့ ကျွန်တော်လည်းပြောရတာ။”

ဦးတင်ဦးက စကားစကိုဖြတ်ကာ ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးတင်ဦးပြောစကားများကို ပြန်လည်ပြောကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးတင်ဦးပြောစကားများကို နှစ်သက်စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်ရာ ခေါင်းထဲရှုပ်လာသဖြင့် ခေါင်းကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ထိုအပြုအမူကြောင့်...

“ဘာလဲ... ဇာတ်ဆရာက ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံလို့လား။”

ဦးတင်ဦးက အလျှင်အမြန်မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးတင်ဦး ကို မျက်လုံးပင့်ကြည့်ရင်းမှ တည်ငြိမ်စွာပြန်ပြောလိုက်၏။

“လောကမှာ ကိုယ်တိုင်မကြုံတွေ့ မခံစားရတာနဲ့ သူများတွေ ဖြစ်ပျက်တာကို မယုံဘူးလို့ ဘယ်ပြောလို့ရမှာလဲဗျာ။ ထူးခြား ဆန်ကြယ်တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေက ဖြစ်ပျက်နေတာ လောကမှာအများကြီး ဥစ္စာ”

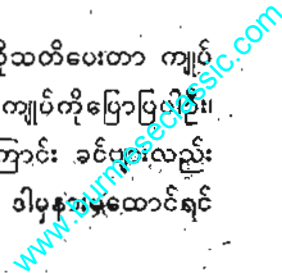
“ဒီလိုဇာတ်ဆရာရေ မိုးမိုးတို့လင်မယား ရန်မဖြစ်ခင်တုန်းက မိုးမိုးတစ်ယောက် ဟောဟိုမှခဦးကမ်းစပ်မှာ ရေသွားချိုးတယ်လေ ရေချိုးပြီးတော့ ရေလဲမပါလို့ဆိုပြီး ထမိရင်လျားရေစိုကြီးနဲ့ ဟောခရေပင်နတ်ကွန်းရှေ့ကဖြတ်ပြီး ဇာတ်ရုံကိုပြန်တာ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာလည်း သူ့ထမိက ရေစက်တွေကျနေခဲ့တာပေါ့။ သူ့ဇာတ်ရုံကိုပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစားလဲရရှိသေးတယ်။ ထင်ကျေကခေါ်လို့ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်လိုက်အသွားမှာ လမ်းခုလတ်တစ်ကားများပြီး သတ်ကြပုတ်ကြဖြစ်ထော့တာပါပဲ”

“အင်း... အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အေးဗျာ... ဇာတ်ဆရာက ထားတာကလည်း ဘုရားရင်ပြင်တော်နဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဇာတ်သမားတွေအတွက် အဝတ်အစားပေါက်ကလည်း ဇာတ်ရုံရှေ့ပေါက်တစ်ခုတည်းရှိတာရပေ

ရေသုံးစွဲဖို့ကလည်း ဘုရားမုန့်ဦးကမ်းစပ်ကိုပဲ သွားရတာဆိုတော့ ဇာတ်ခက်တာပဲ။ အင်း... ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထမိရင်လျားကြီးနဲ့ ဒီအပေါ်ဖြတ်လျှောက်တာတော့ ဘယ်ကြောင့်မလှလဲဗျာ ဒါကြောင့်လည်း ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေက ဆုံးမလိုက်တာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ကျန်တဲ့ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေကိုလည်း ဒီအကြောင်းပြောထားမှဖြစ်မယ်”

“မှန်တယ်... ဇာတ်ဆရာ၊ ဟောဒီ ကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်ရဲ့ အနီးဝတ်ဝန်းကျင်မှာ ညစ်ညမ်းတဲ့အမူအရာနဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားများတွေ လုံးဝပြောလို့မရဘူး။ အဲဒီလိုပြုမူတဲ့သူဆိုရင် လက်ဝါးကြီးက သူ့ဝယ်မခံဘူးတဲ့။ လက်ဝါးကြီးကျိန်စာက ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘုရားသာသနာတော်ကို စော်ကားသူတွေနဲ့ စေတီဘုရားကို ခုတ်ဆီးတဲ့သူတွေမှန်သမျှ အသက်ဒီဝိန်ကြွေဖျက်သည်ထိ စွမ်းဆောင်နိုင်ရပါစေသေးလို့ လက်ဝါးကြီးက သူ့စတေးခံရစဉ်မှာ ကျိန်စာဆိုသွားတဲ့အကြောင်း ဒီနယ်ကလူတွေပြောတာ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ လက်ဝါးကြီးရဲ့ကျိန်စာက ဒီနေ့အထိ တည်နေတာမို့ ဒီနေရာမှာ လုံးဝအများမခံဘူးတဲ့”

“အေးဗျာ... ခင်ဗျား အခုလို ကျုပ်ကိုထတိပေးတာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့တင်ပါတယ်။ အကြောင်းထူးရှိရင် ကျုပ်ကိုပြောပြပါဦး။ ဇာတ်သမားတွေကိုလည်း လက်ဝါးကြီးအကြောင်း ခင်ဗျားလည်း ပြော တူပဲလည်းပြောမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒါပုနားမှထောင်ရင်

တော့ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို ဇာတ်ရုံထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင် လိုက်စဉ် ဦးတင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြလျက်ရှိ၏။ မကြာမခေတ် ရင်ပြင်နှင့် မနီးမဝေး မလှမ်းမကမ်းရှိ ဇာတ်ရုံထဲသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ဝင် လာခဲ့မိတော့၏။ ဇာတ်သုဇာတ်သားအချို့မှာ သူတို့၏နေရာများ၌ အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။ မီးခွင်ကိုင်သော ဘဘဦးလှမောင်ကြီး တစ်ယောက်သာလျှင် မီးကြိုးမီးခွက်များကို တကုတ်ကုတ်ဖြင့် တပ်ဆင်နေပါလေ၏။

နောက်တစ်နာရီမျှကြာသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ် အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများကို အစည်းအဝေးခေါ်ယူကာ လက်ဝါးကြီး အကြောင်းနှင့် မိုးမိုးတို့လင်မယားဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်းတို့ကို ပြောပြ ရ၏။ ပြီးနောက် ဤနေရာမှ ဇာတ်မထွက်ခွာမီ အနေအထိုင် အပြော အဆိုဆင်ခြင်၍ နေထိုင် ပြောဆိုကြရန်နှင့် မြွေအန္တရာယ်ကိုပါ သတိ ထားရွှောင်ရွှားရန် မှာကြားရလေ၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သတိကြီးစွာထားလျက် ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ အမှုအတန်းဝေပြီးမှ အိပ်ယာဝင်မိလေ၏။

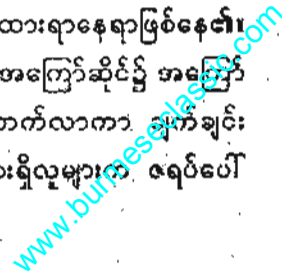
ထိုနေ့ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ရွာဘက်မှလူတစ်စု၏ ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ဇာတ်ရုံအရှေ့ဘက် ဆီမှ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသောအသံများကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်

မှာ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ထကြည့်ကာ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိသော်လည်း မှောင်မဲနေသောဇာတ်ရုံထဲသို့ လမ်းမလျှောက်ပုံသဖြင့် အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါမှ ရွာထဲသို့လျှောက်ကာ ညက ဆူဆူညံညံအဖြစ်အပျက်ကို စုံစမ်းကြည့်ရာ အလုံးစုံသိရတော့၏။ အကြောင်းစုံမှာ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် ဘုရားရင်ပြင်တော်တစ်ခြမ်း တွင် ပွဲဈေးတန်းရှိ၏။ ထိုပွဲဈေးတန်းတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်၊ ဘိန်းမုန့်၊ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ကွမ်းယာ၊ ကြံရည်ဆိုင် စသည်ဖြင့် အမည်မျိုးစုံသောဈေးဆိုင်များ ခင်းကျင်းကာ ရောင်းချ လျက်ရှိ၏။

ထိုဈေးဆိုင်တန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း အရှေ့ဘက်တွင်မူ လက်ဝါးကြီးနတ်ကွန်းရှိရာ ခရေပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုခရေပင်နှင့် မနီးမဝေးဈေးဆိုင်မှာ အကြော်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ထိုညက အကြော်ဆိုင်မှ မခင်တုတ်ဟူသောအမျိုးသမီးသည် အကြော်ကြော်နေရင်း အပေါ် အပါးသွားချင်လာ၍ ဈေးဆိုင်အနီး၌ပင် ကိစ္စကိုပြီးစေ၏။ မခင်တုတ် အပေါ်အပါးသွားရာနေရာမှာ သတိမထားမိ၍ လားမသိ၊ လက်ဝါး ကြီး၏ ခရေပင်အကိုင်းအခက်တို့ အုပ်မိုးထားရာနေရာဖြစ်နေ၏။

မခင်တုတ် အပေါ်အပါးသွားပြီး အကြော်ဆိုင်၌ အကြော် ပြန်ကြော်နေစဉ် သူ့မဝမ်းဗိုက်မှအောင့်တက်လာကာ ချက်ချင်း သတိလစ်မေ့မြောသွားသဖြင့် အနီးအနားရှိလူများက ဇရပ်ပေါ်

ခေါ်တင်သွားကြရ၏။ ဇရပ်ပေါ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် မခင်တုတ် မှာ . . .

“အံ့ မယ်လေး . . . ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီ၊ နောက်မလုပ် တော့ပါဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

တစာစာအော်ရင် ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် အသက်ထွက်သွား ကြောင်းသိရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ရသည့် အပြင် ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့မှလူများအတွက်လည်း ပူပန်သောကဖြစ်မိ ရလေ၏။ ရွာသားများပြောဆိုနေသည့်စကားသံများမှာ ကျွန်ုပ်၏ နားဝဉ်ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကြားယောင်နေမိကာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလျက်ရှိလေ၏။

“လက်ဝါးကြီးကို မရိုမသေလုပ်ရင် အသက်ဆုံးရှုံးရတဲ့အထိ ဝုက္ခရောက်တတ်တယ်”

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုးလုံးပုတီးကို လက်မှာ မပြတ်ကိုင်ရင်း သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကြီးကို မရပ်မနားရွတ်ဆိုနေ လေရာ မည်မျှအကြိမ်အရေအတွက်ထိ ရွတ်ဆိုနေမိသည်ကိုပင် သတိမထားမိနိုင်ရှာပေ။

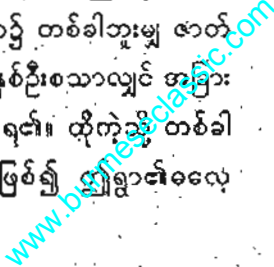

မင်းတစုရွာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ (၂)ရက်မျှ ကြိုတင် ရောက်နေခဲ့ကြ၏။ သုံးရက်မြောက်ညတွင် ဇာတ်ပွဲစတင်ကပြရ မည်ဖြစ်ရာ ထိုသုံးရက်မြောက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ညပိုင်းပွဲခင်းလုံခြုံ

ဇရာအတွက် အကူအညီတောင်းခံရန် ရွာလူကြီးဦးစံသွယ် နှစ်အိမ်သို့ တွန့်ထွက်လာလိုက်၏။ ဦးစံသွယ်၏အိမ်သို့မရောက်မီ လမ်းခုလတ် မှီ ပြည့်စုံကမ်း၌ ဦးစံသွယ်နှင့် ကိုဖိုးဆောင်းတို့နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက် ရရာ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောရ၏။ ဦးစံသွယ်၊ ကိုဖိုးဆောင်းတို့နှင့် အလ္လာပသလ္လာပစကားများပြောနေ စဉ် ဦးစံသွယ်မှ . . .

“ကဲ . . . ဇာတ်ဆရာ၊ ခင်ဗျားတို့က ခုမှ ဒီရွာကိုရောက်ဖူး ခေတာ့ ဒီဒေသရဲ့အလေ့အထနဲ့ အထာတွေကို ထိပုံမရသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း အစောကြီးတည်းက စုံစမ်းလေ့လာခြင်းမရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကိုပြောပြထားဖို့ အချိန်မရဘူးဖြစ်နေ တယ်။ အမှန်က ဒီရွာကိုဝင်ဖို့ ကျိုက်ခနိမ်စေတီကို ဦးခိုက်တာနဲ့ စည်တော်တီးပြီး ဦးခိုက်ရမှာ။ ဟိုးတုန်းကဇာတ်တွေဆိုရင်လည်း ဒီရွာဝင်တာနဲ့ စည်တီးပြီးဝင်ကြတာ၊ လက်ဝါးကြီးက စည်တီးပြီး ဝင်မှကြိုက်တာ၊ အဲဒီလိုကြိုက်မှလည်း ခင်ဗျားတို့ကို သူစောင့် ချောက်မှာဗျ”

ဦးစံသွယ်ရှင်းပြမှ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းနဘမ်းကြီးသွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ဤမင်းတစုကျေးရွာ၌ တစ်ခါဘူးမျှ ဇာတ် လာကခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ဇာတ်သမားတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာလျှင် အခြား ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် ဤရွာသို့လာခဲ့ဖူးကြောင်းသိရ၏။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါ ဘူးမျှ ရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိသောအရပ်ဒေသဖြစ်၍ ဤရွာ၏ခလေ့

ထုံးစံကို ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှမသိခဲ့မိချေ။ ထို့ကြောင့် စည်တော်တီးပြီး ကျိုက်ခနိမ်စေတီတော်ကြီးကို ဦးမတိုက်ခဲ့မိခြင်းကို ကျွန်ုပ်မှာ နောင်တကြီးစွာရနေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲမှ လက်ဝါးကြီးကိုရည်မှန်းကာ ကြိတ်၍တောင်းပန်နေမိ၏။ ထိုစဉ် . . .

“ကဲပါဗျာ . . မသိလို့လုပ်မိတာပဲ။ တောင်းပန်ရင် ကျေနပ်မှာပါ။ အဲ . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီညဇာတ်ကရမှာဆိုတော့ ဒီနေ့နေမွန်းမတည့်ခင် လက်ဝါးကြီးနတ်ကွန်းသွားပြီး ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲနဲ့တိုင်တည်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့လိုရာဆုတောင်းပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကန်တော့တဲ့အခါမှာ ခြောက်စုံဝိုင်းတော့ပါဖို့လိုတယ်နော်”

ကိုဖိုးဆောင်းက ဝင်၍ရှင်းပြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း အခက်အခဲကိုပြောပြရ၏။

“ခြောက်စုံဝိုင်းကတော့ ဇာတ်ထဲမှာပါပြီးသားမို့ မခက်ခဲပါဘူး။ ခက်ခဲနေတာက အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲပြင်ဖို့ ဘယ်မှာဝယ်ရမလဲဆိုတာပဲ။ ဒီရွာမှာတ ဈေးမရှိတော့ . . ”

“ကဲ . . ကဲ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲအတွက်တော့ ခင်ဗျား ဘာမှမပူနဲ့။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အဲဒီလိုကန်တော့ပွဲကိစ္စ လုပ်တာတဲသွေရှိတယ်။ ကျွန်တော် မကြာခင် ဇာတ်ရုံကိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဇာတ်ဆရာဘက်ကသာ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမင်းသား၊ မင်းသမီးနဲ့ ခြောက်စုံ

ဒီင်းတို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ။ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အခုပဲ ထီးနားရီကျော်နေပြီ။ ဇာတ်ဆရာ သွားပြီးပြင်ဆင်တော့၊ သွား . . သွား”

ကျွန်ုပ်လတ်မှ နာရီကိုငုံကြည့်ပြီးနောက် ဦးစံသွယ်နှင့် ကိုဖိုးဆောင်းတို့တို့နှုတ်ဆက်၍ ပြည့်စုံလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဇာတ်ရုံဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်ပြေးခဲ့ရလေတော့သည်။

ခရေပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှေ့ရှိ နတ်ကွန်းရှေ့၌ စားပွဲခုံတစ်ခုခင်းတာ ထိုစားပွဲခုံပေါ်၌ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောစုံလင်သော ကန်တော့ပွဲလေးပွဲအား တင်ထား၏။ နတ်ကွန်း၌ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိထားပြီး ကန်တော့ပွဲတိုင်းရှိ အုန်းသီးများပေါ်တွင်လည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်စီ ထွန်းညှိထား၏။

ထိုကန်တော့ပွဲပြင်ထားရာ စားပွဲဝိုင်းအနီး ဘေးပတ်လည်၌မူ မိန်းမကြီးသုံးဦးနှင့် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးရပ်နေ၏။ ထိုသူတို့မှာ အားလုံး အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မင်းသား၊ မင်းသမီးများအပါအဝင် ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာ နတ်ထွန်းရှေ့ကန်တော့ပွဲတင်ထားရာ စားပွဲခုံကို မျက်နှာမူထိုင်နေရင်း ထိုသူတို့၏လှုပ်ရွားမှုများကို အာရုံမပြတ်ကြည့်နေရလေ၏။

“ကဲ . . လူနဲ့ရင် စကြရအောင်၊ ဆိုင်းပိုင်းက အမည်ခေါ်စရာ ခည်တော်ယွန်းစေဗျာ”

ကန်တော့ပွဲပြင်ပေးသည့်လူကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ဘက်လှည့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူ့ရှေ့မှကန်တော့ပွဲကို မယူလိုက်၏။ ပွဲမြောက်သူလူကြီးမှာ လက်ထဲမှကန်တော့ပွဲအား မြင့်ချည် နိမ့်ချည် လုပ်လျက် ပင့်မြှောက်နေ၏။ ကျန်အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးက ထိုလူကြီး၏ဘယ်ညာတွင် အသီးသီးရပ်လျက်မှ ရေမွှေးဖျန်းသူဖုန်း၊ သပြေခတ်နှင့် ရိုက်သူရိုက်ကာ နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ်ပြောနေကြ၏။

“လက်ဝါးကြီးကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ကြွရောက်တော်မူပါ။ ဟောဒီက ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများက ရိုသေသမှုနဲ့ ဝါရဝပြုပါတယ်။ ဖုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲနဲ့လည်း တင်မြှောက်ပါတယ်။ အမိုက်အမှားများရှိရင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

ပင့်မြှောက်သူလူကြီးက ဖုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲကို စားပွဲခုံပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားပြီး မျက်စိကိုမှိတ်လျက် လက်အုပ်ချီကာ သူ၏နဖူးကို ရိုက်နေလေ၏။ ထို့ပြင် ဆိုင်းဝိုင်းသံနှင့်အတူ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း ဘယ်ညွှာယိမ်းလျက် စည်းချက်ညီစွာ ကခုန်နေဟန်ရှိ၏။ အတန်ကြာသည်ထိ ပုံစံမပျက်လှုပ်ရှားနေရင်းမှ ယိမ်းကခြင်းကို ရပ်လျက် သူ၏မျက်စိကိုပွတ်သပ်ကာ...

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ဇာတ်အဖွဲ့က လိုအပ်ချက်တွေ အနှောင့်အယှက်တွေရှိနေပြီထင်တယ်။ လက်ဝါးကြီးကို ဘယ်လိုမှ ပင့်မြှောက်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူကြီး

၏စကားကြောင့် စိတ်ရွပ်သွားမိပြန်၏။ ထိုစဉ် ကန်တော့ပွဲပြင်ပေးသူခိန်းခကြီးတစ်ဦးမှာ ရုတ်ချည်းခွန်ပေါက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့လာရင်ပြောပြန်လေ၏။ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေ၏။ သူမ၏ ဖုတ်လုံးကြီးများမှာလည်း ပြူးထွက်နေ၏။

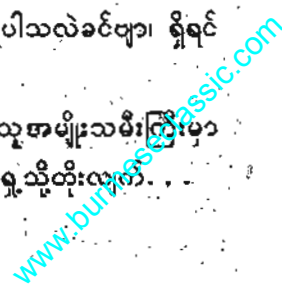
“မင်းတို့အားလုံး သေကုန်တော့မယ်... ဟင်း... တောက်”

အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အား လက်ညှိုးထိုးကာ 'တောက်'ခေါက်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လန့်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ တစ်ယောက်ဖုတ်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာမှနားမလည်နိုင်သလိုရှိနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်ဘေး၌ ကပ်လျက်ထိုင်နေသော မင်းသားကြီးဦးသိန်းနိုင်ကမူ ကျွန်ုပ်အားလက်တို၍ မတ်တပ်ထရပ်ခိုင်းနေ၏။ သူ၏ခေါင်းကိုလည်း ရှေ့သို့ထိုးပြနေ၏။ ကျွန်ုပ်နားလည်သည်မှာ နတ်ဝင်နေသူအား ထ၍မေးမြန်းပြောဆိုစေချင်ပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ နတ်ဝင်နေသူအမျိုးသမီးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ဖြင့်မေးရပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအပြစ်များရှိပါသလဲခင်ဗျာ၊ ရှိရင်ပြောပါ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် နတ်ဝင်သူအမျိုးသမီးကြီးမှာ မှက်လုံး အပြူးသားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာရှေ့သို့ထိုးလာ၏...

“မင်းတို့က ငါ့ကိုပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့လုပ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား. .
 ဟား. . ဟား. . ဟား။ မင်းတို့ဆိုင်းဝိုင်းမှာ ဒါဘာဖြစ်လို့ မပါတာလဲ
 တွ. . ဟေး ငါ့ကိုစမ်းကြတာပေါ့. . ဟုတ်လား။ တောက်. . ငါ့တွာ. .
 မင်းတို့ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

နတ်ဝင်သူအမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏နှုတ်ခမ်းဝ၌ လက်ဆယ်
 ချောင်းတိုလှုပ်၍ နှုတ်ဝင်သည့်ဟန်ပြုကာ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုနေပြန်
 ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာမူ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်လျက်
 ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်းဝိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါမှ ဆိုင်းဝိုင်း၌
 နှံ့သမားမပါသည်ကို သတိပြုမိတော့၏။ ထိုစဉ် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲ
 မှ ရွာလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်၍တောင်းပန်ပေး၏။

“လက်ဝါးကြီးရယ်. . သူတို့ခမျာမှာလည်း ဒီအရပ်ကို
 မရောက်ဖူးသေးကြတဲ့အတွက် လိုအပ်ချက်လေးတွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်
 ပေးလိုက်ပါ။ ဒီလောက်နှဲ့ပဲ ကျေနပ်ပေးပါ။ သူတို့အားလုံးက
 လက်ဝါးကြီးကို ရိုသေကြပါတယ်။ သူတို့ဇာတ်ပွဲကို လူများများဝင်
 အောင်လည်း ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် လက်ဝါးကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့သားသမီး
 တွေအပေါ်မှာ ငွေမယူပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ဝါးကြီးကို
 ရိုသေလေးစားလို့ အခုလို ဝါရဝပြုကြတာပါ။ နှံ့ဆရာကလည်း ညနေ
 ပိုင်းမှပြန်ရောက်မှာမို့ ခုလိုဖြစ်သွားရတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ သား
 တော်တို့ရဲ့ဇာတ်ပွဲကို လူများများလာကြည့်အောင်လည်း ကူညီ

စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ပိုးမွှားအန္တရာယ်ကလည်း ကာကွယ်ပေးပါ”
 အာဝဇ္ဇာန်းရွှင်သော ဦးသိန်းနိုင်ကြီးကလည်း ဝင်၍
 တောင်းပန်နေပြန်ရာ. . .

“အေးပေါ့လေကွာ. . မင်းတို့ကံကောင်းကြတယ်လို့မှတ်၊ ငါ
 အလိုဆိုရင် မင်းတို့မလွယ်ဘူး။ တောက်. . ခုတော့ ငါ့မယ်တော်က
 ဝင်ပြီး တောင်းပန်နေလို့ မင်းတို့သက်သာသွားတယ်လို့မှတ်ကြ. .
 ယင်း. . ဟင်း”

ကျွန်ုပ်မှာ ရိုသေသမှုနှင့် ဦးခေါင်းကိုငုံလျက် ငြိမ်နေ၏။
 အသံတိတ်သွား၍ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းကို မော့ကြည့်မိသောအခါတွင်
 စောစောကနတ်ဝင်သူအမျိုးသမီးကြီးမှာ လူကောင်းပကတိအတိုင်း
 ပြန်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ကဲ. . ကဲ ဒါဆိုရင် လက်ဝါးကြီးက ကျေနပ်ပါတယ်။ ညပိုင်း
 ဆိုင်းဝိုင်းစပြီးစည်ခံတာနဲ့ စည်တော်ယွန်းပေးဖို့သာ မမေ့နဲ့။ အားလုံး
 အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ လက်ဝါးကြီးကလည်း စောင့်ရှောက်ပေးမှာ
 ပါ”

ကန်တော့ပွဲများသိမ်းဆည်းနေရင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့အားပြော
 ကြားနေသည်ဖြစ်ရာ ကန်တော့ပွဲအစီအစဉ်ပြီးစီးသွားပြီမှန်း သိ
 လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သားအားလုံး ထိုနေရာမှထကွာ
 ဇာတ်ရုံဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့၏။

ညနေ (၅)နာရီထိုးသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်းဝိုင်းမှ ပတ်မ နှင့် လင်ကွင်းသံပေးလေ၏။ ယနေ့ည ဇာတ်ကမည်ဆိုသည့် အကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးကြေငြာခြင်း အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုအရပ်မှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိသောအရပ်ဖြစ်၍ မီးစက်မောင်း ၍ မီးထွန်းရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မီးစက်ကို ကြိုတင် စမ်းသပ်ထားရန် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် မီးစက်ထားရာဆီသို့ထွက်လာ ခဲ့၏။

မီးစက်မောင်းသူ ကိုသိန်းဝံအား မီးစက်ကိုနှိုးစေ၏။ ဇာတ်ရုံ ထဲမှ အသံချဲ့စက်ကိုလည်းကောင်း၊ မီးခွင်များကိုလည်းကောင်း လာမလာ၊ ကောင်းမကောင်း စစ်ဆေးစေ၏။ အားလုံးစိတ်ချရပြီ ဆိုသောအခါမှ မီးစက်ကို ခေတ္တပြန်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖျာလက်မှတ်၊ ရုံဝင်လက်မှတ်များရောင်းရန် စီစဉ်ရပြန်၏။ ဤသို့ ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့်ပင် အချိန်မှာ တုန်မှန်းမသိတုန်သွား၏။

မှောင်ရီဖျိုးသည်နှင့် မီးစက်မောင်းကာ ဇာတ်ရုံအား မီးလင်း စေ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းမှလည်း ဧည့်ခံတီးလုံးစတီးပေး၏။ လူတချို့ ဇာတ် ရုံထဲသို့ဝင်ကာ လေ့လာသယောင်ရှိကြ၏။ အချို့လူတို့ကမူ ဆိုင်း ဝိုင်းဘေး၌ဝိုင်းအံ့ကာ ဆိုင်းလက်သံကို နားထောင်နေကြ၏။

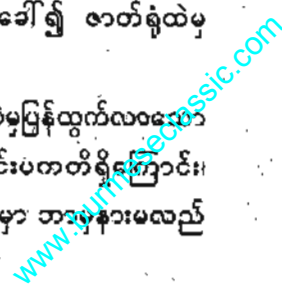
ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံကမူ ရုံဝင်လက်မှတ်ရောင်းရန် ဇာတ်ရုံ အရှေ့ဘက်ရှိ လက်မှတ်ရုံသို့လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လက် မှတ်ဝိုင်းရောင်းပေးရန် ပြဇာတ်မင်းသား တို့စိမ်းအောင်လည်း လိုက်

ထား၏။ ဇာတ်ရုံအရှေ့ဘက်ရှိ ပွဲဈေးတန်း၌မူ လူများတဖြည်းဖြည်း စည်တားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရုံဝင်လက်မှတ် တို့ စတင်ရောင်းချလိုက်၏။

လက်မှတ်ဝယ်သူများပြားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးမှာ သက်မလည်နိုင်အောင်ရှိ၏။ ဇာတ်ရုံထဲမှ ဆိုင်းဝိုင်းသံကလည်း ပို၍ ငြိုင်းဆိုင်စာ ထွက်ပေါ်နေလေရာ ပွဲဈေးတန်းလျှောက်သူတို့အား ရုံထဲသို့ဝင်ရန် မြှူဆွယ်နေသယောင်ရှိ၏။ တကယ်လည်း ဇာတ်ရုံ ထဲသို့ လူများကြိတ်ကြိတ်တိုးဝင်လျက်ရှိနေ၏။ ထိုစဉ် ဧည့်ခံဆိုင်း ဝိုင်းသံမှာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အတန်ကြာသည်တိုင် အသံပြန် မထွက်လာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ရုံထဲသို့ အပြေးသွားရပြန် လေ၏။

ဇာတ်ရုံထဲဝင်မည်ဖြူစဉ် ဇာတ်ရုံထဲ၌ မဲမှောင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ဇာတ်ရုံပေါက်ဝမှ မီးစက် မောင်းနေရာသို့ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ မီးစက်ကို မောင်း မြဲမောင်းထားသဖြင့် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်၌ မီးခွောင်းများဖြင့် လင်း ထိန်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မီးစက်ဆရာကိုခေါ်၍ ဇာတ်ရုံထဲမှ မီးလိုင်းများကို စစ်ဆေးခိုင်းရ၏။

အတန်ကြာ၍ မီးစက်ဆရာ ဇာတ်ရုံထဲမှပြန်ထွက်လာသော အခါတွင် ဇာတ်ရုံထဲမှမီးလိုင်းများ အကောင်းပကတိရှိကြောင်း၊ မည်သည့်အပြစ်မှမရှိကြောင်းပြော၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှနားမလည်

နိုင်ဖြစ်ကာ စိတ်ညစ်ရပြန်လေ၏။ မီးစက်ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း မည်သို့မျှအဖြေရှာမရနိုင်ဖြစ်ကာ ခေါင်းတကုတ်ကုတ်ဖြင့် စိတ်ညစ်နေပုံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ယနေ့ည အတ်ပွဲစတင်ကပြမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရုံဝင်လက်မှတ်နှင့် ဖျာလက်မှတ်တို့ကို ကြိုတင်ရောင်းချပြီးဖြစ်ရာ မည်သို့ဆက်လုပ်ရမည်မှန်းမသိအောင် စဉ်းစားရခက်နေလေ၏။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကုတ်၍ ဇာတ်ရုံရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေစဉ် ရွာလူကြီးဦးစံသွယ်ရောက်လာကာ...

“ဒီမှာ ဇာတ်ဆရာ၊ ခင်ဗျားစိတ်ညစ်နေလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ချက်ချင်း အုန်းငှက်ပျောပွဲပြင်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားဇာတ်ထဲက ခေါင်းဆောင်ပိုင်းလူတွေခေါ်ပြီး လက်ဝါးကြီးဆီမှာ သွားတောင်းပန်လိုက်၊ ဆိုင်းဝိုင်းကိုလည်း စုံစုံညီညီ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ စည်တော်တီးလုံးကိုပြန်တီးခိုင်း၊ ကဲ... သွား... သွား အချိန်မရှိဘူး။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဒီည ခင်ဗျားဇာတ်ပွဲကလို့မရဘဲ ပွဲပျက်သွားလိမ့်မယ်”

ပျာပျာသလဲပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရွာသူအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို အုန်းငှက်ပျောပွဲအတူအညီတောင်းပြီးနောက် လက်ဝါးကြီးကိုသွားကန်တော့ရန် အမြန်စီစဉ်ရလေ၏။ ဇာတ်ရုံထဲ၌ မှောင်မဲနေသည်ဖြစ်ရာ ဆိုင်းဝိုင်း၌ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းညှိပြီး စည်တော်တီးလုံးကို ကျွန်ုပ်ပြန်မလာမချင်း တီးပေးနေရန်

အတွက် ဆိုင်းဆရာကိုပြောရန် ဇာတ်ရုံထဲသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအားကိုးဖြင့် ဝင်လာလိုက်၏။

“အောင်မယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး။ မြွေတွေ... မြွေတွေ”

“ဘုန်း”

“ဝုန်း”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ကျွန်ုပ်ဇာတ်ရုံထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဇာတ်ရုံထဲမှပြေးထွက်လာသူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်တိုက်မိကာ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ပတ်လက်လန်လဲကျသွားရ၏။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ ဇာတ်ရုံထဲမှလူအချို့လည်း မြွေဆိုသောအသံကြောင့် အလန့်တကြားထပြေးကြလေရာ အချင်းချင်းဝင်တိုက်၍ လဲကျသံ၊ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမှ လဲကျနေသည့်အပြင် လူတစ်ဦးကပါ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ထပ်ဆင့်လဲကျလာလေရာ အသက်ထွက်လုမတတ်ပင် ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော်ခံစိတ်ကိုတင်း၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ လဲကျသူကို အားယူ၍ဖယ်ချပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ပြန်ထရန် ကြိုးစား၍ လှုပ်ရှားလိုက်မိ၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

မှောင်မဲနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်လဲကျသူမှာ မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိရချေ။ သို့သော် ထိုလူကပင် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ဖေးမ

၍ အလိုက်သင့်ထူပေး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်၏ခါး အတော်နာသွားကြောင်း သတိပြုမိ၏။

“ဇာတ်ရုံထဲမှာ မြွေတွေရှိတယ်ဟေ့၊ ဇာတ်ရုံထဲမလှကြနဲ့”

“အောင်မယ်လေး.. ကယ်ကြပါဦး”

ထိုအချိန်ထိ အော်ဟစ်သံ၊ ပြေးသံ၊ ချော်လဲသံများမှာ မှောင်မည်းမည်းဇာတ်ရုံကြီးထဲ၌ ထွက်ပေါ်နေဆဲရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ခါးနာသွား၍ လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်သော်လည်း အားယူ၍ လျှောက်ကာ ဆိုင်းဝိုင်းထဲအရောက်သွား၍ပြောရ၏။ ထို့နောက် မှောင်မှောင်မည်းမည်းဇာတ်ရုံထဲမှ မြွေမကြောက် ကင်းမကြောက် နိုင်ဘဲ လက်ဝါးကြီးထဲသွားကန်တော့ရန် အခါခါးဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့နှင့်အတူ ဇာတ်ရုံအပြင်သို့ စမ်းတဝါးဝါးထွက်ခဲ့ရပြန်လေ၏။

လက်ဝါးကြီးနတ်ကွန်းရှေ့၌ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲများပြင်ဆင်ပြီး ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များထွန်းညှိကာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သားများထိုင်၍ ကန်တော့လိုက်ကြ၏။ ဇာတ်ရုံထဲရှိ ဆိုင်းဝိုင်းမှလည်း စည်တော်တီးသံ သဲ သဲ ကြားနေရ၏။ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများ လက်ဝါးကြီးနတ်ကွန်းရှေ့ လာရောက်ကန်တော့နေကြသည်ဖြစ်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဘေး၌ ဝိုင်းအုံနေကြ၏။

တချို့မှာ တိုးဝှေ့ကြည့်ကြသောကြောင့် မှောက်လဲကျကာ

ရန်ဖြစ်သံများလည်း ကြားနေရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုကိုယ်ပေါ်သို့ လိုင်လဲကျလာသူအချို့လည်းရှိ၏။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့မှာ ခိတ်တပ်လိမ်းခြယ်ထားပြီးဖြစ်နေ၍ ပရိသတ်မှာ ပို၍တိုးဝှေ့ကြည့်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်...

“လက်ဝါးကြီးကျေနပ်သည်ထိ ရှိရှိသေသေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တောင်းပန်ပါတယ်၊ အမှားများရှိရင် ခုချိန်ကစပြီး ခွင့်ထွတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ပြုခဲ့သမျှ ကောင်းမှုအဖို့ဘာဂကိုလည်း ထွန်တော်တို့နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ အမျှပေးဝေပါတယ်၊ ယူတော်မူပါအဖို့.. အဖို့.. အဖို့”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ညီညီညာညာဆိုကာ တောင်းပန်မှုပြုကာ မျှမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ကြ၏။ ပြီးနောက် ဇာတ်ရုံသို့ပြန်ရန် နောက်သို့လှည့်စဉ် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ ကျယ်လောင်သောအသံ ဝစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဇာတ်ရုံထဲမှာ မီးပြန်လာပြီဟေ့”

“ဇာတ်ရုံထဲသွားကြမယ်”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ပြောပြောဆိုဆို ဇာတ်ရုံရှိရာသို့ အပြေးသွားနေကြလေ၏။ ဇာတ်ရုံအဝင်ဝ လော်စပိကာဆီမှလည်း စည်တော်ယွန်းသည့်ဆိုင်းသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာနေသည်ကိုကြားရရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ဆိုနေသော အပူလုံးကြီးမှာ သူ့သွားရ၏။

“ကဲပါ... လက်ဝါးကြီးကိုတောင်းပန်ပြီးပြီ သူကျေနပ်သွားလို့ ဇာတ်ရုံထဲမှာ မီးတောင်ပြန်လာနေပါပြီအေး၊ နောက်ထပ် ဘာအန္တရာယ်မှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ညည်းတို့ မြွေကိုမြင်ချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် မြင်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကဲ... လာ... လာ ဆွဲကဖို့ ပြင်ဆင်ကြရဦးမှာမဟုတ်လား။”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရုံထဲသို့ဝင်သွားရာ အမျိုးသမီးကြီးနောက် ကျွန်ုပ်အပါအဝင် အားလုံးလိုက်ဝင်ကြတော့၏။ ရုံထဲ၌ မီးလင်းနေပြီး ဆိုင်းဝိုင်းမှလည်း သူလက်သံ လက်စွမ်းပြတီးခတ်နေသည်မှာ မြိုင်ဆိုင်လှသောကြောင့် မကြာမီ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တဖွဲဖွဲဝင်ရောက်လာတော့၏။ ထိုညက ပရိသတ် ရုံပြည့်ရုံညှိ အားပေးကြည့်ရှုကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်ပွဲ မိုးစင်စင်လှသည်ထိ ကပြခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာကား ရင်တဖိုဖိုနှင့်ပင် မီးလင်းခဲ့ရပါ၏။ နောက်၄ များတွင်လည်း ရင်တမမနှင့်ပင် ဇာတ်ပွဲကပြပြီးစီးခဲ့ရ၏။ ထိုရွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ မပြောင်းရသေးမီအတွင်း ကျွန်ုပ်ရင်မှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများနှင့်သာ နပန်းလုံးခဲ့ရ၏။ ဇာတ်ပွဲသုံးညကပြီး မင်းတရရွာမှ ဇာတ်ဖော်တော်ထွက်ခွါတော့မှပင် ကျွန်ုပ်ရင်မှာ အေးချမ်းလျက် သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့သည်။

ဒဏ္ဍာရီထဲကဝိညာဉ်

ကျွန်ုပ်လိုက်ပါသောဇာတ်အဖွဲ့သည် ပုသိမ်မြို့အနောက်ဘက်ရှိ ကံရွာသို့ ဇာတ်ပွဲကရန် သွားရောက်ခဲ့ကြရလေ၏။ ထိုကံရွာ၌ ဇာတ်ပွဲသုံးညကရန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားပွဲဖြစ်သည့်အပြင် ကံထရိုက်ငှားပွဲဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာ ပျော်ရွှင်နေကြလေ၏။ ကံရွာမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်၍ အိမ်ခြေပေါင်းထောင်ကျော် ရှိသောရွာဖြစ်သည်။

မြစ်၏ကမ်းနံဘေးတွင်ရှိ၍ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းလုပ်ကိုင် စားသောက်နေထိုင်ကြသူများ၏။ ရွာ၏အရှေ့ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်တို့တွင် လယ်ကွင်းများ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ရှိ၏။ ရွာ၏အနောက်ဘက်ပိုင်းကိုကား ဧရာဝတီမြစ်မှခွဲထွက်လာသည့် ချောင်းရိုးက ရွာရိုးတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေလေ၏။

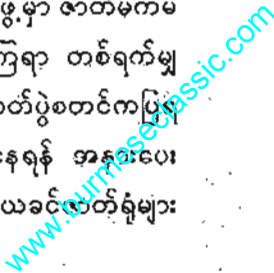
ချောင်း၏တိုဘက်ကမ်းတွင်မူ အိမ်ခြေအနည်းငယ်ရှိသော ရွာတန်း ရှိ၍ ထိုရွာတန်း၏အနောက်ဘက်တွင် လယ်မြေများ တမျှော် တခေါ်ကြီး လှမ်းမြင်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ကပြရမည့်ဇာတ်ရုံမှာ ရွာလယ်ရှိ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်း၌ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်မော်တော်ဆိုက်သည်နှင့် ဇာတ် ငှားအဖွဲ့မှ ရွာသူရွာသားအချို့ကိုဆော်သြ၍ ဇာတ်ပစ္စည်းများကို သယ်ကြလေ၏။ မြစ်ချောင်းအတွင်း၌ ရေကျချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မော်တော်မှ ကမ်းနဖူးသို့ ဇာတ်ပစ္စည်းများသယ်ယူကြရသည်မှာ ဗင်ပန်းလှ၏။ မကြာမီ ဇာတ်ပစ္စည်းအားလုံး ဇာတ်ရုံသို့ရောက်သွား ကြ၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားများလည်း မိမိတို့နေထိုင်ရမည့်နေရာ တို့၌ခင်းကျင်း၍ တရားတမောအိပ်စက်အနားယူနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာနှင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတို့ကား စာချုပ်ပါအတိုင်း အိမ်တစ်အိမ်သီးခြားပေးရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရမည့်အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့အားခေါ်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရမည့်အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မည်းကြီးဖြစ်ပြီး လေးပင်အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ထိုအိမ်ကြီးသည် ယခင်က လူနေဟန်မတူ ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ စပ်စပ်စုစုမရှိသောကြောင့် စပ်စုခြင်းမပြုတော့ဘဲ အနားယူရမည့်နေရာကိုခင်းကျင်းကာ ခေတ္တလှဲအိပ် အနားယူလိုက် ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်မှာလည်း အေးဆေးသူဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ် အတိုင်းပင် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ အနားယူလေ၏။

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး နှင်းဝတ်ရည်နှင့် မိခင်တို့မှာကား ခွဲငှားကံထရိုက်အဖွဲ့နှင့် ထွေရာလေးပါး စကားများပြောလျက် ဟား ထိတ်ရယ်မောနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ လမ်းတစ်လျှောက် သုံး ပင်ပန်းခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ မကြာမီမှာပင် နှစ်ဦးသား အိပ်ပျော် သွားခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ မည်မျှအိပ်ပျော်သွားခဲ့ သည်မသိလိုက်ကြ။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ရာမှနိုးသောအချိန် တွင် ထိုအိမ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သာ ဘုန်းရှိတော့၏။ မင်းသမီး နှင်းဝတ်ရည်တို့သားအမိနှင့် ကံထရိုက် တို့မှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီး တို့သားအမိ ရွာထဲလျှောက်လည်သည်ထင်၍ မင်းသမီးတို့သားအမိ ခင်းကျင်းနေရာယူထားသောနေရာသို့ တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲ ခတ်ကြည့်ရာတွင် သူတို့၏အသုံးအဆောင်များကိုလည်း အစအနပင် တွေ့ရတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်သောအိမ်မည်းကြီးနှင့် ဇာတ်ရုံမှာ ဆစ်ခေါ်သာလျှင်ဝေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာအိမ်မှ ဇာတ်ရုံသို့ အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ဇာတ်မကမီ တစ်ရက်ကြိုတင်၍ ဤကံရွာသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရာ တစ်ရက်မျှ အနားယူခွင့်ရကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဇာတ်ပွဲစတင်ကပြမ ညီဖြစ်ရာ ဇာတ်အဖွဲ့ကိုလည်း အေးဆေးစွာနေရန် အနားပေး ထားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်ဆရာဇနီးမောင်နှံမှာ ယခင်ဇာတ်ရုံများ

၌မူ ဇာတ်ရုံထဲ၌သာလျှင် နေကြသည်ကများ၏။ ယခု ကံရွာဇာတ်ရုံသည်ကား အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသောကြောင့် လူစေ့ နေရာစေ့နေ၍ မရပေ။ အချို့ဇာတ်သူဇာတ်သားများမှာ ဇာတ်ခုံအောက်၌ပင် ဝင်၍ အိပ်ကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်ဆရာဇနီးမောင်နှံမှာ မင်းသမီးနှင့်အတူ လိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး နှင်းဝတ်ရည်ကား မည်သည့်ဇာတ်ရုံ၌ကရသည်ဖြစ်စေ သူ့အတွက် အိမ်တစ်လုံး သီးခြားရှာစေးရ၏။ နှင်းဝတ်ရည်မှာ ဝိဒီယိုသရုပ်ဆောင်မင်းသမီးဖြစ်၍ အခြားဇာတ်မင်းသမီးများကဲ့သို့ ဇာတ်ရုံ၌ မနေနိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့၌ကရန် စတင်ကမ်းလှမ်းစဉ်ကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောထားပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နှင်းဝတ်ရည်နှင့် အဖော်ပါလာသူ သူမ၏ မိခင်ကြီးတို့အတွက် အိမ်တစ်လုံးသီးသန့်ရှာပေးခြင်းအလုပ်မှာ ဇာတ်ပွဲကတိုင်း မဖြစ်မနေစီစဉ်ပေးရသောကိစ္စဖြစ်ပေ၏။

ကံရွာ၌ကပြမည့်ဇာတ်ပွဲ၌လည်း ထုံးစံအတိုင်း နှင်းဝတ်ရည်အတွက် အိမ်တစ်လုံးသီးသန့်ပေးရန် ပွဲငှားကထရိုက်ကို ကြို၍ ပြောထားပြီးဖြစ်ရာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့နားနေရသည့်အိမ်မည်းကြီးကို မင်းသမီးတို့သားအမိနေထိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံကသာလျှင် မင်းသမီးတို့သားအမိနှင့် လိုက်၍ကပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ရာမှမိုးလာသောအချိန်တွင်

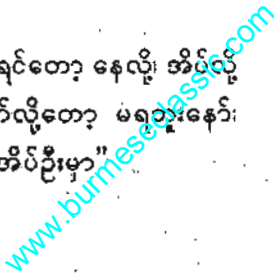
မင်းသမီးတို့သားအမိမှာ ထိုအိမ်မည်းကြီးတွင်မရှိတော့။ သူတို့၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများပါ မရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ တစ်နေရာသို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီမှန်း ကျွန်ုပ်ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ အိမ်မည်းကြီး၌အနားယူလိုက်။ ဇာတ်ရုံသို့သွားလိုက်နှင့်ပင် ညနေစောင်းသွားခဲ့ရ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ညနေစာစားသောက်ရန်အတွက်လည်း စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာအတွက် စီစဉ်စရာကိစ္စတို့မှာ ပြီးပြတ်သလောက်ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နားနေရသည့် အိမ်မည်းကြီးသို့ပြန်၍ အနားယူနေစဉ် ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် စန္ဒရားဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့နှစ်ဦး ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဇာတ်ဆရာ... ဇာတ်ရုံမှာ နေရာအရမ်းကျပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နေဖို့ အိပ်ဖို့ နေရာမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဇာတ်ဆရာတို့နဲ့ အတူနေမှရတော့မယ်”

စန္ဒရားဦးနီထွေးက သူတို့၏အခက်အခဲကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးထံတွင် အိပ်ရာလိပ်များ ကိုယ်စီကိုယ်ငှပါလာကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ရှင်တို့ ဒီမှာနေမယ်။ အိပ်မယ်ဆိုရင်တော့ နေလို့ အိပ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာအရက်သောက်လို့တော့ မရဘူးနော်။ ပြီးတော့ မင်းသမီး ဒီမှာပြန်လာအိပ်ချင်အိပ်ဦးမှာ”

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်က ဝင်၍ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်စကားကြောင့် ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်လုံးချင်းတိုင်ပင်ပြီး ပါမှ ပြန်ပြော၏။

“စိတ်ချပါ ဇာတ်ဆရာကတော်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်မှာ အရက်မသောက်ပါဘူး။ နေ့ခင်းပိုင်းအိပ်လို့ရရင် တော်ပါပြီ၊ ဒီနေ့ကတော့ ဇာတ်မကရတဲ့အတွက် ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ပါရစေ၊ မင်းသမီးက ဒီအိမ်မှာ လာပြန်ပြီး မအိပ်တော့ပါဘူး။ ရွာထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးစီစဉ်ပေးထားလို့ ငြိမ့်နေပါပြီ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဟောဟိုနားမှာ အိပ်ကြ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုတီထားသိမ်းဆည်းနော်၊ ကျုပ်တို့လိုက်မကြည့်နိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါဇာတ်ဆရာရယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့နှစ်ဦးသားမှာ ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြသော သူတို့အိပ်ရမည့်နေရာ၌ သူတို့၏အိပ်ရာခင်းများကိုချခင်းကာ အနားယူလိုက်ကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်များဟုန်ဆုံးသွားကာ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သည်အချိန်သို့ ရောက်လာလေ၏။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဇာတ်ရုံထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်မီးများ ကွက်တီကွက်ကွားထွန်းထားကြသည်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

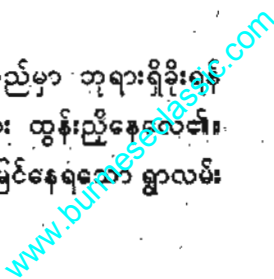
အိမ်မည်းကြီးထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံလည်း ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကာနေကြရ၏။ ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့နှစ်ဦးကား မောင်စပျိုးသည်အချိန်မှစ၍ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံကို ပြောသွားခြင်းလည်းမရှိပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်ရကား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာလျှင် လုပ်နေလိုက်မိ၏။

လဆန်း (၁၃)ရက်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်မည်းကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် လရောင်ကြောင့် အလင်းပြာလျက်ရှိ၏။ ရွာလယ်လမ်းကို အထင်းသားမြင်တွေ့နေရ၏။ သို့သော် အိမ်မည်းကြီးထဲ၌ တား မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြစ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ (၉)နာရီထိုးလှ ထိုးခင်ဖြစ်နေသည်ကိုသိရ၏။ ထိုအချိန်ထိ ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့နှစ်ဦးမှာ ပြန်၍ရောက်မလာကြသေးပေ။

“ကဲ . . . ကျွန်မတော့ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်တော့မယ်၊ ရှင်ကော . . .”

“ငါလည်း ခဏနေအိပ်မှာပါကွာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ပြီးရင် အိပ်နှင့်”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးတွင် ဇနီးသည်မှာ ဘုရားရှိခိုးရန် ဟန်ပြင်ရင်း ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်မည်းကြီး၏အပြင်ဘက် လှမ်းမြင်နေရသော ရွာလမ်း

ကိုငေးမောကြည့်ရင်း ယင်းယင်းရှိသည်နှင့် ဆေးလိပ်ကို ဖွာရွှိက်နေမိလေ၏။

မြင်နေရသည့်ရွာလမ်းတွင် လူရိပ်လူခြေဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင်မတွေ့ရသည့်အပြင် တိရစ္ဆာန်ဟူ၍လည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရပေ။ အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင် ထိုင်ငေးကြည့်ရင်းမှ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ကာ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာပြီဖြစ်၍ အိပ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့ပြန်လာပါက အိမ်ထဲသို့ အလွယ်တကူဝင်နိုင်ရန် တံခါးမကြီးကို ထွက်မထိုးဘဲ စေ့ခွံစေ့ထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဘုရားဝတ်ပြု၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှပေးဝေပြီး အိပ်ရာထဲသို့ဝင်ကာ အိပ်လိုက်တော့၏။ ကျွန်ုပ်ဇနီးသည်ကား အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်ပျော်လျက် ဟောက်၍ပင်နေချေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

“အောင်မယ်လေး.. လုပ်ကြပါဦး”

“အောင်မယ်လေး.. လုပ်ကြပါဦး”

ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် ဆူဆူညံညံအသံများကြားသောကြောင့် အိပ်ရာမှလန်နိုးလာ၏။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ အိပ်ရာထဲမှနေ၍ အသံကိုနားစွင့်ထောင်ရင်း လေ့လာနေလိုက်၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ.. ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို လာလာ ဆွဲနေတယ်၊ ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

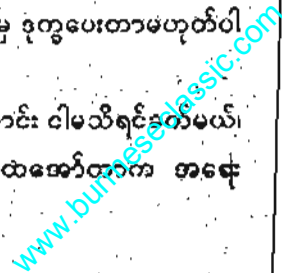
အော်နေသံကိုကြားရရုံဖြင့် သက်တင်၏အသံမှန်း ကျွန်ုပ် သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်တွင် မည်းမည်းမှောင်မှောင်သောကြောင့် မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကိုစမ်းကာ မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်ကြောင့် သက်တင်တစ်ယောက် သူတို့အိပ်ရာအနီးတွင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဦးနီထွေးကား ခြင်ထောင်ထဲတွင်အိပ်ပျော်လျက် တခါခါဖြင့် ဟောက်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သက်တင်တို့ လှမ်း၍ ဆူပြောပြောရ၏။

“သက်တင်.. ဘာဖြစ်လို့ ထအော်နေတာလဲကွာ၊ အချိန်မတော်ကြီးကွ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမဟုတ်ဘူးလေကွာ”

“ဟာ.. ဇာတ်ဆရာကလည်း၊ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော်အိပ်နေတာ ခြေထောက်ကို လာလာပြီးဆွဲနေလို့ ကျွန်တော်ကြောက်လို့ ထအော်တာပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုကွပေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ.. မင်းအကြောင်း ငါမသိရင်ငုတ်မယ်၊ မင်းဟာမင်း မွှေကြောင်မွှေကြောင်ဖြစ်ပြီး ထအော်တာက အနေ

မကြီးဘူးကွ။ ကျန်တဲ့လူတွေ အိပ်ရေးပျက်တယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ပြန်အိပ်တော့”

ကျွန်ုပ်က သက်တင်၏စကားကို မယုံကြည်စွာငြင်းပယ် ရင်းမှ သူ့အား အေးဆေးစွာပြန်အိပ်ရန် အမိန့်ပေးပြောလိုက်၏။

“ဟာ... ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ မအိပ်ရဲတော့ဘူး။ ဇာတ် ဆရာတို့နားမှာ လာအိပ်ပါရစေ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ မင်းတို့အိပ်ဖို့ နေရာပေးထားတာပဲ။ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်အိပ်ပေါ့”

“ကျွန်တော်မအိပ်ရဲလို့ပါ ဇာတ်ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ခြေထောက်ကို တကယ်လာလာပြီးဆွဲနေတာပါ။ ဇာတ်ဆရာမယ့် ရင် ဒီမှာလာအိပ်ကြည့်ပါ”

သက်တင်၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ခေတ္တမျှတွေဝေ သွားမိ၏။ ထို့ကြောင့် သက်တင်၏အနီးသို့ ထလျှောက်သွားလိုက် ၏။ သက်တင်ထံမှ အရက်နံ့တထောင်းထောင်းရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှာခေါင်းရွံ့သွားမိရ၏။ သက်တင်ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ဒူးခေါင်း နှစ်ဘက်ကို သူ့လက်များဖြင့်ထွေးပိုက်လျက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ ၏။ ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော ဦးနီထွေးတို့ လှမ်းနှိုးလိုက်၏။

ဦးနီထွေးတစ်ယောက် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်ထထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တင်ကို နားမလည်စွာကြည့်ရင်းမှ လေးတွဲစွာ

ပြောလိုက်၏။ သူ့ထံမှ စကားသံနှင့်အတူ အရက်နံ့ကလည်း တထောင်းထောင်းထွက်လာနေ၏။

“ဇာတ်ဆရာနဲ့ သက်တင် ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ၊ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား။ ကျွန်တော်တို့က ဒီအိမ်မှာအရက်မသောက်ရ ဘူးဆိုလို့ တခြားမှာသွားသောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာပါဇာတ်ဆရာ ရယ်၊ ဇာတ်ဆရာတို့စည်းကမ်းကို မချိုးဖောက်ပါဘူး။ သူကလည်း တွန်တော်အဖော်ခေါ်လို့ လိုက်သောက်ဖြစ်တာပါ”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း ဘာမှမသိဘဲ ထင်ရာ လျှောက်ပြောနေတယ်”

ဦးနီထွေး၏စကားမှာ လိုရင်းမရောက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဝိတ်မရှည်စွာ သူ့စကားကို ကြားဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးနီထွေး တစ်ယောက် ခေါင်းတခါခါဖြစ်သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် နားမလည်စွာ တွန်ုပ်နှင့် သက်တင်အား မျက်မှောင်ကြုံကြည့်လျက် ငြိမ်နေ၏။

“ဒီမှာ ဦးနီထွေး၊ သက်တင်က သူ့ခြေထောက်ကို လာဆွဲ နေလို့ အပြင်မှာမအိပ်ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီကောင်ဆီမှာ ခြင်ထောင် ကလည်းမရှိဘူးဆိုတော့ ခြင်ကလည်းတိုက်တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ခြင်ထောင်ထဲမှာထည့်သိပ်လိုက်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ပုလင်းတူ ဘူးဆို့ အတူတူတွေပဲဟာ”

“ဟေ့ကောင် သက်တင်၊ ဇာတ်ဆရာပြောတာ အမှန်ပဲ လား”

ဦးနီထွေးက ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးတွင် သက်တင်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လျက်ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်ကို သရဲခြောက်တာထင်တယ်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ အမျိုးသမီး ကျွန်တော်ခြေထောက်တို့ လာဆွဲတာ တော့အမှန်ပဲ။ တစ်ခါတည်းဆို ကျွန်တော်မပြောဘူးနော်။ အခုဟာ က ခဏခဏ လာလာဆွဲနေတာ။ သုံးလေးငါးခါမကတူးပျား ကျွန်တော်တော့ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ ထွက်မအိပ်ရဲတော့ဘူး။”

“မင်းကလည်းကွာ... သူ့ရဲဘော်ကြောင်လိုက်တာ။ လာ စမ်းပါ။ ဘယ်ကလာ သရဲခြောက်ရမှာလဲ။ ငါနဲ့များ လဲလိုက်ချင် တယ်။ က... လာ... မင်း ငါနဲ့အတူတူလာအိပ်”

“က... သက်တင် ဦးနီထွေးက သူနဲ့လာအိပ်ဆိုတော့ မင်း အဲဒီမှာ သူနဲ့အတူတူ ဝင်အိပ်ပေတော့။ ခူးကြောင်မူးကြောင်တော့ ထထမလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်မှာ စကားစကိုဖြတ်လျက် မိမိအိပ်ရာသို့ပြန်လာကာ အိပ်လေ၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ချက်ချင်းမငြိမ်းသေးဘဲနေလျက် သက်တင်နှင့် ဦးနီထွေးတို့နှစ်ဦးသား ခြင်ထောင်ထဲဝင်၍ အိပ်တော့ မှ မီးတိုင်ကိုလှမ်း၍ငြိမ်းကာ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ပျော်ရန် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်လေ၏။

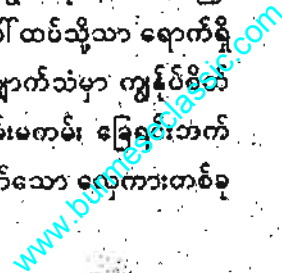
“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်”

မျက်စိကိုမှိတ်ထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် တရွပ်

ရွပ်ဟူသောအသံမှာ အတိုင်းသားကြားနေရလေ၏။ အိမ်မည်းကြီး ထစ်ခလုံး မှောင်မည်းနေရုံမျှမက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေရာ လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်လာသောခြေသံမှာ အတိုင်းသားကြား နေရ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းကိုထောင်၍ နားစိုက်ထောင်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ အိမ်မည်းကြီးထဲမှဖြစ်နေမှန်း သတိထားမိပြန် ၏။

ထပ်မံ၍ သတိထားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အိပ်နေသော အိမ်အောက်ထပ်မှမဟုတ်ဘဲ အပေါ်ထပ်မှဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ထို အခါ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထသလိုဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ဇနီးသည်အား လက်တို့လှုပ်နှိုးလိုက်မည်ဟု ဧည့်စားလိုက်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဟူသော ရတနာသုံးပါးကို သွားလေရာ ရောက်လေရာ မမေ့မလျော့ ဆည်းကပ်သူဖြစ်သောကြောင့် မိမိကိုအနှောင့်အယှက်ပေးခြင်း မဖြစ်တန်ရာဟု စိတ်ကူးမိကာ ဘုရား၊ တရားစာကို ရွတ်ဆိုနေ လိုက်မိပေ၏။

တရားစာကို စိတ်ထဲမှ အသံတိတ်ရွတ်ဆိုနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အာရုံများမှာ အိမ်မည်းကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့သာ ရောက်ရှိ နေသဖြင့် အပေါ်ထပ်မှ တရွပ်ရွပ်လမ်းလျှောက်သံမှာ ကျွန်ုပ်စိတ် ထဲ၌ ကြီးထွားနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ခြေရင်းဘက် တွင် အိမ်အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လျှောက်ကားတစ်ခု

ရှိ၏။ ထိုလှေကားခြေရင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် သက်တင်နှင့် ဦးနီထွေး တို့အိပ်သောနေရာရှိ၏။

အိမ်မည်းကြီးမှာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူဆောက်ထား သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ခန်းမောင်နံ့က အိမ်အလယ်ခန်းတွင် ဘုရားစင် ရှိရာတောင်ဘက်သို့ လှေကားဘက်သို့ခြေဆင်းကာအိပ်၏။ ဦးနီထွေး နှင့် သက်တင်တို့နှစ်ဦးကား အိမ်ရှေ့ဦးခန်းခြေရင်းဘက်တွင် အိမ် အရှေ့ဘက်သို့ခေါင်းပြု၍ လှေကားဘက်သို့ ခြေဆင်း၍အိပ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ လှေကားသို့ ခြေဆင်းထားကြပုံခြင်း အတူတူဖြစ်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကြားနေရသော ခြေလှမ်းလျှောက်သံ သည် အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာနေပြီး လှေကားအဆုံးတွင် ရပ်တန့်သွားနေမှန်း စိတ်ထဲကတွေးဆ၍ သိ နေ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်စိကိုမှိတ်လျက် ရွတ်လက်စတရားစာကို ဆက်၍ရွတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် တိုးဖျင်သောအသံဖြင့် ဝေနေယျ များစွာ သတ္တဝါအနန္တတို့နှင့် ဤအိမ်မည်းကြီး၌ရှိနေကြသော မမြင် အပ် မြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းအား ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သော ကောင်းမှု အစုစုတို့၏အဖို့ဘဝကို အမျှပေးဝေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏အမျှပေး ဝေသံဆုံး၍ မကြာမီမှာပင် ခြေလှမ်းလျှောက်သံမှာ ကွယ်ပျောက် သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြစ်ကာ ပြန် ၍အိပ်ပျော်ရန်ကြိုးစားရင်း မျက်စိကိုမှိတ်လျက် မှိန်းနေလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခြင်ထောင်ကို ခဏခဏ လာ ဖြုတ်နေရတာလဲ၊ ငါ့ကိုမစနဲ့နော်၊ ငါက ငြိမ်ခံနေမယ့်ကောင် ခေ့တတ်ဘူး.. တောက်”

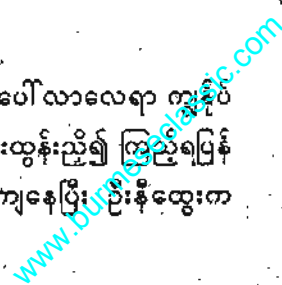
ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲတွင် ဦးနီထွေးအသံက ပေါ်လာ ပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်၍မရအောင်ဖြစ်ရပြန်၏။ အသံမှာ ဇုတ်တရက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်လေရာ ဦးနီထွေးယောင်ရမ်း၍ အော်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ တွေးထင်မိလိုက်၏။ ထို ဝဉ်း..

“ငါ့ခြေထောက်ကို ဘယ်ကောင်လာဆွဲတာလဲကွ၊ ငါ့အိပ် နေတာ အာမနောက်နဲ့နော်၊ သက်တင်.. မင်းဟာမင်း ကောင်း တောင်းအိပ်နော်၊ ငါ့ကိုလာမနောက်နဲ့၊ ငါသည်းသည်းမခံဘူးနော်”

စကားသံနှင့်အတူ ခြေထောက်ဆောင့်ကန်သည့် တစ်ခုခု ခုန်းအသံပါ ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးခေါင်းကို ထောင်၍ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်၌ မီးအလင်း ရောင်မရှိသောကြောင့် မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြစ်နေကာ ဘာကိုမှ သိကွဲစွာ မတွေ့မမြင်ရချေ။

“ခုန်း.. ခုန်း.. ခုန်း”

မကြာမီ အသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာလေရာ ကျွန်ုပ် မှာ ခြင်ထောင်ထဲမှထွက်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းညှိ၍ ကြည့်ရပြန် လေ၏။ ဦးနီထွေး၏ခြင်ထောင်မှာပြုတ်ကျနေပြီး ဦးနီထွေးက

အိပ်ရာပေးတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဟိုသည်ကြည့်နေ၏။ သက်တင်က ထိုအိပ်ရာထက်တွင် မှောက်လျက်အိပ်ပျော်နေဆဲရှိ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဦးနီထွေး.. ဘာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ၊ ညကြီးအချိန်မတော်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ခြင်ထောင်ကို လာလာပြီးဖြတ်ချတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ခြေထောက်ကိုလည်း လာလာပြီးဆွဲနေတယ်၊ ကောင်းကောင်းကိုမအိပ်ရဘူးဗျာ၊ ဒီကောင် သက်တင်နောက်တယ်လို့ ကျုပ်ကထင်တာ၊ ဒီကောင်က ဒီမှာ မသာကြီးကျနေတာပဲ၊ အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှမစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဦးနီထွေးက ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ရှင်းပြပြီး ဟိုသည်သို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အိပ်ရာဘေးတွင်ရှိသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်၏။ ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်အားကြောင့် အိပ်ခန်းအတွင်း၌ အလင်းရောင်မှာ ပို၍တောက်ပလာလေသည်။

“နေပါဦး.. ဦးနီထွေးတို့က အရက်သောက်ထားကြတာဆိုတော့ အရက်ကြောင်၊ကြောင်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟာ.. ဇာတ်ဆရာကလည်း ကျုပ်တို့အရက်သောက်တာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောင်တောင်တောင်တော့မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အရက်သောက်ပြီး တရေးတမောနားလိုက်ရင် လူလန်းဆန်းသွား

တာများပါတယ်၊ ခုဟာက သရဲခြောက်တာဗျာ၊ မူးတာလေးတောင် ဘယ်ရောက်မှန်းမသိတော့ဘူး”

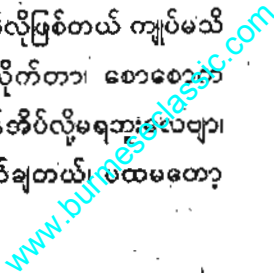
“ဗျာ..”

ဦးနီထွေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်သွားကာ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဟူသော ရတနာသုံးပါးဂုဏ်တို့ကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့ကာ နှုတ်မှလည်း တရားစာကို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မှ ကြောက်စိတ်မှာ လွင့်ပြယ်သွားရလေ၏။

“နို့.. နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က သရဲခြောက်တယ်လို့ပြောရအောင် ဘာတွေသတ်သေရှိလို့လဲ”

ကျွန်ုပ်တ ဦးနီထွေး၏အဖြစ်အပျက်ကို သိလိုသဖြင့် စကားစရင်း ဖယောင်းတိုင်မီးကိုကိုင်လျက် သူတို့အိပ်ရာအနီးသို့ သွားထိုင်လိုက်၏။ သူတို့အနီးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်လာသဖြင့် ဦးနီထွေးက သက်တင်ကိုလှုပ်နှိုးလိုက်ရာ သက်တင်မှာ ပြူးတူးကြောင်တောင်ဖြင့် အိပ်ရာမှထထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးနီထွေးတို့အား ငေးကြည့်နေရှာ၏။

“ဒီကောင် သက်တင်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ သေသေချာချာကိုမြင်လိုက်တာ၊ စောစောမှာ သက်တင်ကြောင့် လန့်နိုးပြီး တော်တော်နဲ့ပြန်အိပ်လို့မရဘူးဖြစ်လျာ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ခြင်ထောင်ကို လာလာပြီးဖြတ်ချတယ်၊ မထမတော့

ကျုပ်လည်း သက်တင်လို့မလို့ ခြင်ထောင်ပြုတ်ကျတယ်ထင်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ပြုတ်ကျတဲ့ခြင်ထောင်ကို ပြန်ဆွဲထောင်ပါတယ်။ ခြင်ထောင်ထောင်ပြီး ပြန်အိပ်တော့လည်း ပြန်ပြီးဖြုတ်ပြန်တယ်။ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ၊ သုံးခါဆိုတော့ ကျုပ်စိတ်မရှည်တာနဲ့ ထပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်တော့ ဒီနေ့သားသက်တင်က အိပ်ပျော်ကောင်းတုန်း၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဟောဟိုလှေကားရင်းမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဗျာ. . ဟောဟိုလှေကားရင်းမှာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်. . ဟုတ်လား။”

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြသွားမိကာ ဦးနီထွေးကို ပြန်၍မေးလိုက်မိ၏။ သက်တင်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကာ ဝင်၍ပြောပြန်၏။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်. . ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို လာလာပြီး ဆွဲတာ အဲဒီမိန်းမပဲနေမှာ။ ကျွန်တော်တို့ကြားခဲ့တာမှန်နေပြီ။ ဒီအိမ်မည်းကြီးဟာ သရဲခြောက်တယ်လို့ ဘယ်သူမှမနေရဲဘူးလို့ ရွာထဲက ကျွန်တော်တို့ကိုပြောလိုက်တယ်။”

“ဘယ်လို. . အိမ်မည်းကြီးက သရဲခြောက်တယ်. . ဟုတ်လား။ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး။”

ကျွန်ုပ်မှာ သက်တင်စကားကြောင့် ပို၍ပင် အံ့သြသွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးနီထွေးကိုကြည့်ကာ ဆက်၍မေးလိုက်သည်။

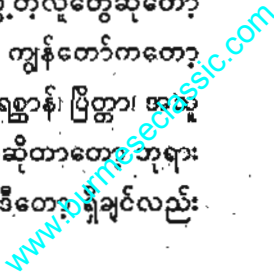
“ဟုတ်တယ်. . ဇာတ်ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ ရွာထဲမှာ အရက်

သွားသောက်ရင်း ဒီသတင်းကိုကြားခဲ့ရတာ။ ဒီအိမ်မည်းကြီးဟာ အရမ်းသရဲခြောက်လို့ ဘယ်သူမှမနေရဲကြဘူးတဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဒီရွာခံတွေတောင် ဒီအိမ်မှာမနေရဲကြဘူးတဲ့။ မင်းသမီးက ဒီအကြောင်းကိုသိသွားလို့ ဒီအိမ်မှာ ဇာတ်ဆရာတို့ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး သူက တစ်နေရာပြောင်းသွားတာ။ ကျုပ်တို့ကတော့သိတယ်။ ဒါပေမယ့် သရဲဆိုတာကို ကျုပ်က သိပ်လက်မခံဘူးလေဗျာ။ ဒါကြောင့် အရက်သွားသောက်ပြီး တမင်လာအိပ်တာဗျာ ခုတော့ သူတို့ပြောတာ ယုံရမလို့ဖြစ်နေပြီ။”

“အင်း. . ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို လာလာပြီးဆွဲတဲ့ လက်ကြီးက အေးစက်နေတယ်ဗျာ။ ဒီကြားထဲ ရယ်သံကိုပါကြားရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအိမ်မှာမနေနိုင်အောင် တမင်လာလုပ်တာပဲဖြစ်မယ်။”

ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့၏ပြောစကားများကို သေချာခွာနားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ် ခေတ္တမျှငြိမ်သက်စွာ တွေးတောစဉ်းစားနေလိုက်မိ၏။ အတန်ကြာမှ. . .

“အင်း. . ခင်ဗျားတို့က မျက်မြင်တွေ့တဲ့လူတွေဆိုတော့ ဟုတ်ဘူးလို့ဆိုရမှာခည်း ခပ်ခက်ခက်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာတို့မှမတွေ့မိဘူး။ ဒါပေမယ့်ပျော့ပျော့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရတယ်ဆိုတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဘုံတွေရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ဘာရားဟောစာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒီတော့ ရှိချင်လည်း

ရှိမှာပေါ့။ သူတို့မကျွတ်လွတ်သေးလို့ အမျှတောင်းခံတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ အယုတ္တအနတ္တတွေ ပြောဆိုနေမယ့် အစား ခင်ဗျားတို့ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခုကို ရည်စူးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါဆိုရင် သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဦးနီထွေးက သေချာစွာနားထောင်ပြီး နောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း ထောက်ခံနေလေ၏။ ဦးနီထွေး ချော့ သက်တင်ပါ အရက်မူးသည့်အရှိန်မှာ ပြေလျော့သွားပြီမှန်း ကျွန်ုပ်သတိထားမိ၏။

“ဟော . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . သူပဲ . . . သူပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီမိန်းမပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ စကားစပြတ်သွားချိန်တွင် ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့နှစ်ဦး၏အကြည့်မှာ လှေကားရင်းသို့ရောက်သွားရင်းမှ အလန်တကြားအသံများ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ လက်ညှိုးညွှန်ရာ လှေကားရင်းသို့လှမ်းကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သက်တင်မှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်အော်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးနီထွေးတို့၏နှစ်ဦးကြားသို့ ခေါင်းလျှိုဝင်ကာပုန်း၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဒုတိယမိ လှေကားရင်းသို့ ထပ်မံ၍လှမ်းကြည့် ရာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးမှ ကျွန်ုပ်အားလှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရ၏။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်မှာ မျှီသိပ်ထားရင်းမှ . . .

“ကဲပါ . . . ခင်ဗျားတို့စိတ်ကစွဲနေလို့ မြင်နေတာပါ။ ကျုပ်တော့ ဘာကိုမှမမြင်ရဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အိပ်ခင်လည်း ပြန်အိပ်၊ မအိပ်ချင်လည်းနေ၊ ကျုပ်တော့ မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေလိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာဆို မိုးလင်းတော့မှာ ဘာကိုမှကြောက်မနေနဲ့တော့။”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို သူတို့အနီးမှထကာ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာသေးတွင်ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ကာ အမျှအတန်းပေး ဝေနေလိုက်၏။ မကြာမီ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ (၅)ချက်ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်တွင် ဦးနီထွေးနှင့် သက်တင်တို့ နှစ်ဦးမှာ အိမ်ထဲတွင်မရှိကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုဖွင့်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ အရှေ့ယွန်းယွန်းဆီတွင် ရောင်နီလာစပြုနေပြီကို တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။”

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ရွာထဲသို့ ခေတ္တခဏအလည်သွားရင်းမှ ထိုအိမ်မည်းကြီးအကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်မိလေသည်။ ထိုအခါ ရွာထဲမှ ရှေ့မိနောက်မိဖြစ်သော အသက်(၇၀) ကျော် အဘဦးထွန်းလက ဤသို့ရှင်းပြလေ၏။

“အင်း . . . အဘကတော့ ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူးကွယ်။ အညာသား။ ဒီရွာသူနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီရွာကိုရောက်လာတာ။ အဲဒီ

အချိန်က ကျုပ်အသက်က နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတာ၊ ကျုပ် ဒီရွာကို ရောက်တော့ အင်္ဂလိပ်ပြေးပြီး ဂျပန်တွေရောက်စေခဲ့ပါတော့၊ ဒီတော့ အဲဒီအိမ်မည်းကြီးက တကယ်အဖြစ်အပျက်တွေကို အဘအနေနဲ့ မမြင်လိုက်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘ ဒီရွာကိုမရောက်ခင် အင်္ဂလိပ်တွေပြေးကာနီးမှဖြစ်တာဆိုတော့ ဒီအိမ်မည်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုတော့ ပုဗ္ဗနွေးနွေးသိလိုက်ရတယ်။ ဒါကလည်း အဘဇနီးက ဒီရွာသူဆိုတော့ သူက အဘကို အားလုံး ပြန်ပြောပြတာပေါ့။”

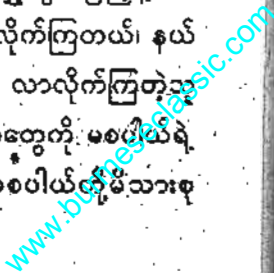
အဘဦးထွန်းလူက စကားစကို ခေတ္တရပ်ကာ ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ဒီလိုကွယ်... အဲဒီအိမ်မည်းကြီးဟာ အင်္ဂလိပ်နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မင်း ဒီရွာဘက်ကို အလည်လာတဲ့အချိန်မှာ နားနေတဲ့ အိမ်ပေါ့ကွယ်။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းဆိုပေမယ့် လူကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲရှိတယ်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင် ရှိတယ်။ သူ့အိမ်ထောင်ကိုတော့ ပုသိမ်မြို့ပေါ်မှာထားတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီအချိန်က ဒီရွာမှာ အင်မတန်ဆင်းရဲပြီး သူများလယ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်စားနေတဲ့ မောင်မြတို့မိသားစုရှိတယ်။ သူတို့မွေးထားတဲ့ သားသမီးသုံးယောက်ထဲမှာ မစပါယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက အတော်ချောဆိုပဲ။ ကလေးမလေးက အဖို့ပေါက်ကလေးဆိုပါတော့။ အဲဒီမှာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ဒီကလေးမလေးကိုမြင်သွားပြီး

သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူ့အဖေနဲ့ အမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ်။ အဲဒီအချိန်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းဆိုတဲ့ ဘုန်းအရွှိန်အဝါတာ သေးတဲ့အရွှိန်အဝါမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ ရွာသူကြီးကလည်း မစပါယ်အဖေနဲ့ အမေကိုနားချပြီးတော့ ကလေးမလေးကိုလည်း နားချပေါ့ကွယ်။ သူတို့ဘဝ ဆင်းရဲတွင်းကလွတ်အောင် ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြတော့ မစပါယ်ရဲ့မိဘတွေက ခေါင်းညိတ်သဘောတူ လိုက်တယ်။ မစပါယ်ကတော့ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနေတယ်လို့ သိရတယ်။ အင်း... ပြောရရင် သနားစရာပါကွယ်။ အဲဒီအချိန်ရဲ့ ခေတ်ကာလကလည်း နိုင်လိုမင်းထက်အချိန်ဆိုတော့ သူတို့ဆင်းရဲ သားဘဝတွေမမျှာ အလူးအလဲခေါင်းဝှံ့ခံရတာပေါ့။”

အဘဦးထွန်းလူက စကားစကိုဖြတ်ကာ ကွမ်းတစ်ယာကို ကိုယ်တိုင်ယာ၍ ပါးစပ်ထဲမြုံထားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား စိတ်ဝင် စားလွန်းရှိလေရာ အဘဦးထွန်းလူ ဆတ်ပြောလာမည့်စကားများ ကို နားစွင့်ထောင်နေလိုက်၏။

“နောက်ဆုံးတော့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းလေးက မစပါယ် ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ ရွှေငွေအပြည့်နဲ့တင် တောင်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို ဒီရွာမှာပဲ စီစဉ်လိုက်ကြတယ်။ နယ် ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတော့ လာလိုက်ကြတဲ့သူ တွေ၊ ပေးလိုက်ကြတဲ့ လက်ဆောင်တွေဘဏ္ဍာတွေကို မစပါယ်ရဲ့ အမိအဖတွေကို ပေးတယ်လို့ဆိုပါတော့။ မစပါယ်တို့မိသားစု

အားလုံးက ဝမ်းသာကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... ”

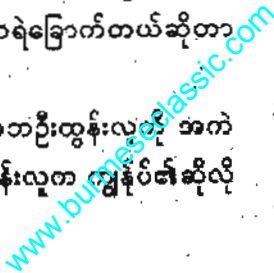
အဘဦးထွန်းလူက စကားစကိုဖြတ်လျက် အရှေ့ရပ်ဝန်း ဆီကို ခေတ္တမျှငေးမောကြည့်နေလိုက်၏။ အဘဦးထွန်းလူ၏မျက်နှာ ရိပ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ရောယှက်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ ၏။ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ အဘဦးထွန်းလူက လေးတွဲစွာ ဆက်၍ပြောရှာလေ၏။

“အဲဒီနယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းနဲ့ မစပါယ်တို့မင်္ဂလာဆောင် တဲ့သတင်းက မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ ပထမ အိမ်သူထံ ရောက်သွားတယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီရွာမှာ တကယ့်ကို ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန်မှာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် မင်းကတော်က ပေါက်မျှလာတယ်။ ဝန်ထောက်မင်းလို အင်္ဂလိပ် လူမျိုးပါပဲ။ အတိုချုံးပြောရရင်တော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စကားများကြတယ်ပေါ့ကွယ်။ ဝန်ထောက်မင်းကတော်က မစပါယ် ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေ့သွားလို့ အဲဒီအချိန်တစ်ပြီ မစပါယ်ဟာ အိပ်ခန်းထဲက အိမ်ပြင်ကိုမထွက်တော့ဘူးတဲ့။ ဝန်ထောက်မင်းလည်း လူပုံအလယ်မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရတော့ အင်သက်အစားဖက်ပြီး ဖြေတာပေါ့ကွယ်။ မစပါယ်ရဲ့ မိဘများမှာလည်း ခြေလွန်လက်လွန်ကိစ္စတွေဖြစ်ပြီးမှဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ နောက်ဆုတ်လို့မရတော့တဲ့ အခြေအနေကိုပဲ လက်ပိုက် ကြည့်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီလိုနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ညဘက်မှာတော့

ဝန်ထောက်မင်းက မစပါယ်ကို တွေ့ခွင့်တောင်းတယ်။ ဘယ်လိုမှ တွေ့ခွင့်လည်းမရ။ အသံလည်းမကြားတော့ စိတ်ပူပြီး မစပါယ် နေတဲ့အခန်းကို ရှိတ်ချိုးဖွင့်ကြည့်ကြတော့ မစပါယ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားရှာပြီကွယ်။ ဝန်ထောက်မင်းခမျာလည်း သူ့ရဲ့အိမ်ခြေ ကိုတောင်မထိန်းနိုင်ရှာဘူး။ မျက်ရည်တွင်တွင်ကျပြီး မူးမူးရွေးရွေးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ယေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ပိုင်း မစပါယ်ရဲ့မိဘတွေကလည်း မစပါယ်ရဲ့စိတ်နဲ့ပဲ အဲဒီအိမ်ကြီး မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတာတယ်။ အဲ... မစပါယ်ရဲ့ညီအစ်ကိုမောင် နှမတွေက ဆက်ပြီး အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ခေတ္တခဏနေကြသေးတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ သူတို့လည်း အဲဒီအိမ်ကြီးမှာမနေကြတော့ဘူးဆို ပြီး ပြောင်းသွားကြတာပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။ မစပါယ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက လက်ဆောင်ဘဏ္ဍာဖြစ်တဲ့ ခုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ ဘီရိုအစရှိတဲ့ အသုံး အဆောင်တွေတောင် အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ အခုထက်ထိ ရှိနေသေးတယ်ကွယ်။ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်သွားကြပါလား။”

“အဘပြောပြတာကြားရတာ မစပါယ်အတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်အဘရယ်၊ ဒါနဲ့ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ က...”

ကျွန်ုပ်က စကားစကိုဖြတ်ရင်း အဘဦးထွန်းလူတို့ အကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အဘဦးထွန်းလူက ကျွန်ုပ်၏ဆိုလို

ရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက်စွာ ဆက်ရှင်းပြ၏။

“သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာကတော့ အဘလည်း တစ်ခါမှ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ သွားမနေတော့မသိဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ရွာက ပေပေတေတေလူငယ်လေးတချို့တော့ အရတ်သောက်စား မူးမူးပြီး အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ သွားအိပ်ဖူးကြတယ်။ အဲဒီကနေ သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးလာတာပဲ။ သူတို့တတွေကတော့ မစပါယ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာရှိနေပြီး ဘယ်သူမှမလာရဲအောင် ခြောက်လှန့်တာ သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတယ်လို့ပြောတယ်။ အေးလေး . . . လူတွေဟာ စိတ်အစွဲအလမ်းနဲ့ သံသရာလည်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သေခါနီးမှာ ကောင်းတာတွေပြုပြီး ကောင်းတဲ့ နိမိတ်တွေမြင်ဖို့ အရေးကြီးတာပေါ့ကွယ်။ ကဲ . . . မင်းတို့လည်း ပျင်းလောက်ရောပေါ့။ ရော့ . . . ဟောဒီမှာ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်အမြည်းလေးစားကြပါဦး။”

အတန်ကြာမျှ အဘဦးထွန်းလူအိမ်၌နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နားခိုနေရသည့် အိမ်မည်းကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့အနီးမောင်နဲ့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်သောကြောင့် အလင်းရောင်တို့ဖြာထွက်ကာ အရာရာကို ပြတ်သားစွာမြင်တွေ့နေရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗဟုသုတအဖြစ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကြည့်ချင်စိတ်ဖြစ်မိကာ ကျွန်ုပ်တို့အနီးမောင်နဲ့မှာ အိမ်မည်းကြီးအပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။

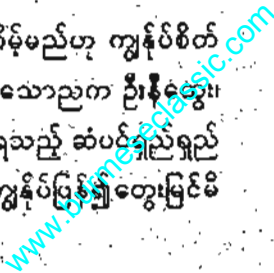
“ကွီး . . . ကွီး . . . ကွီး”

အပေါ်ထပ်သို့ခြေချမိသည်နှင့် လင်းနို့သုံးကောင် ပြတ်သန်းသွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လှေကားရင်းသို့ ပြန်ဆင်းပြေးမည့်ဟန်ပြုမိကြ၏။ သို့သော် နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဗဟုသုတရချင်သည်ကတစ်ကြောင်းမို့ ကြောက်စိတ်မှာ လွင့်ပြယ်သွားလျက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကြလေ၏။

အပေါ်ထပ်တွင် လူနေနည်းပါးကြောင်းကို ပိုးချည်မျှင်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များ၊ ရောထွေးယှက်တင်ရှိနေခြင်းနှင့် ပုံများပေလူးနေခြင်းများက သက်သေပြလျက်ရှိ၏။ ခုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ ဘီရိုကြီးများမှာ ရှေးလက်ရာဟောင်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မစပါယ်နေသွားခဲ့သောအခန်းမှာ သည်အတိုင်းပင် ပစ်ထားခဲ့ဟန်ရှိ၏။

အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးရှိ ပစ္စည်းအထားအသိုများမှာ ဖုန်တက်နေပြီး ပင့်ကူမျှင်များ တွဲလွဲခိုနေသည်မှလွဲ၍ ယခင်ထားရှိခဲ့သည့်လက်ရာအနေအထားအတိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပုံစံမပျက်ထားခဲ့ဟန်ရှိ၏။ ထူးခြားသည်မှာ မစပါယ်၏အခန်း၌ချိတ်ဆွဲထားသော ဖုန်အလူးလူးပေကပ်နေသည့်ဓာတ်ပုံမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်မှာ မစပါယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှတွေးလိုက်မိ၏။ တစ်ဆက်တည်း လွန်ခဲ့သောညက ဦးနီအတွေး၊ သက်တင်နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လှေကားရင်းမှ မိန်းမပျိုရုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ပြန်၍ တွေးမြင်မိ

လိုက်၏။ ထိုခဏ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်၏လက်ကိုဆွဲကာ အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ အလျင်အမြန်ပင်ဆင်းခဲ့မိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်ခဲ့သောညက ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မိန်းမပျိုမှာ အပေါ်ထပ်အခန်း၌ချိတ်ဆွဲထားသော မစပါယ်၏ရုပ်ပုံလွှာနှင့် တစ်ထပ်တည်း ခွဲမရအောင်တူနေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဇာတ်ပွဲကပြီးသည်အထိက ထိုအိမ်ကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့မနေကြတော့။ နောက်ရက်များတွင် ဇာတ်ရုံထဲ၌သာလျှင် ပြန်၍နေခဲ့ကြတော့သည်။

ကယ်တင်ရှင်မြွေမင်းသမီး

ကျွန်ုပ်တည်ထောင်သော ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့ကြီးမှာ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၃)ရက်နေ့မှစ၍ ရန်ကုန်မှထွက်ခွာလာပြီးနောက် ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်း တစ်မြို့ဝင်တစ်မြို့ထွက်ကပြလာခဲ့ရာ ပွဲချိ(၅၀)ကျော် ကခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ဆရာမှာ အရှုံးကြီးရုံးနေဆဲဖြစ်၏။ ဇာတ်သမားတို့မှာကား ဇာတ်ပွဲမပြတ်ကနေရသောကြောင့် အစိုကာ အဆင်ပြေနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့သား(၅၀)နီးပါးခန့်ရှိ၏။ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ယိမ်း၊ လူရွှင်တော်မှအစ ဆီခိုဝိုင်း၊ တီးဝိုင်းအပါအဝင် ကားဆွဲမီးထိုးမှအဆုံး အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျလူများချည်းဖြစ်၏။ ထိုဇာတ်သား

အားလုံးတို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့အားအားအားဖြင့် ဇာတ်ရာသီမတိုင်ခင် မှစ၍ စပေါ်ငွေကြိုတင်ပေးကာ ခေါ်ယူငှားရမ်းခြင်းဖြစ်၏။

ဇာတ်စတင်မထွက်မီကပင် ထိုငှားရမ်းထားပြီး ဇာတ်သမား တို့နှင့် ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်လမ်း၊ ကကွက်၊ တီးကွက်တို့ကို ကြိုတင်တိုက် ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးအား ဇာတ်ငှားရမ်းသည့် ကိုယ်စားလှယ်မထားဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ပွဲငှားရမ်းခြင်း၊ ဇာတ်ပွဲ သွင်းခြင်းကိုပြုလုပ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ရန်ကုန်မှ စတင်ထွက်ခွာပြီးသည်နှင့် ဇာတ်ရာသီတစ်လျှောက် ရန်ကုန်ကို ပြန်၍နားခြင်းမရှိတော့ပေ။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ဇာတ်ပွဲငှားရမ်းသည့်အတိုင်း လိုက်လံကပြု၍ တစ်ခါတရံ ဇာတ်ပွဲငှားရမ်းသူမရှိပါက ရောက်သည့် အရပ်၌ ဇာတ်ရုံရှိလျှင် ကိုယ်ပိုင် (အုန်းရှိုး) ဇာတ်ဆရာသွင်းသော ပွဲ)ရုံဆင်၍ ဝင်ကလေးရှိ၏။ ထိုအခါ ဇာတ်ကြေးရှုံးခြင်းမှာ ဇာတ် ဆရာနှင့်သာပတ်သက်၍ ဇာတ်သမားတို့မှာမူ ညကြေးမလျှော့ မပေါ့ အပြည့်အဝရပြီးသားဖြစ်ကြ၏။

ဇာတ်ဆရာအနေဖြင့် အုန်းရှိုးပွဲကတိုင်း အရှုံးဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိ၏။ ပွဲမိန့်လိုက်ရခြင်း၊ ရုံးခပေးရခြင်းနှင့် ဇာတ်ရုံ ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်တို့ကို စနစ်တကျစီစဉ်နိုင်ခြင်း ဟာကွက် တို့ကြောင့် ကုန်ကျစရိတ်နှင့် လူဝင်ခရသည်ငွေမှာ မမျှတဘဲ အရှုံး

ကြုံရသည်သာများ၏။ သို့သော် ဇာတ်သမားတို့ ပွဲခိုများများကရ ပြီး ဇာတ်၏ကောင်းသတင်းကိုကြားရသည့်အခါတွင်မူ အရှုံးထဲက အမြတ်ထွက်သည်ဟူ၍ပင် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်၌မှတ်ယူကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိ၏။

အိမ်မမြို့ဇာတ်ရုံသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်လာခဲ့သည် မှာလည်း ကံထရိုက်ပွဲမဟုတ်ချေ။ ကံရွာ၌ ကံထရိုက်ပွဲသုံးညကပြီး နောက် ပွဲငှားမရှိဖြစ်နေရာ ပုသိမ်သို့ပြန်၍ ဇာတ်နားနေရမည့် အစား ဇာတ်ရုံရှိ၍ ပွဲမိန့်လည်းအလွယ်တကူရသော အိမ်မဲသို့ အုန်းရှိုးပွဲကရန် ဇာတ်ကူးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဇာတ်သမားတို့ကမူ ဇာတ်မနားဘဲ ဇာတ်ဆက်ကနေရမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြ၏။ အုန်းရှိုးမှာသာ ပပင်ကြောင့်ကြမှုတို့ဖြင့် အိမ်မဲဇာတ်ရုံသို့ (၂)ရက် ခြို၍ရောက်နှင့်နေ၏။

အိမ်မဲဇာတ်ရုံမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကိုသာလျှင် ဦးစွာငှားရမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်ရှိနေချိန်ထိ အတ်ရုံအမိုးများ မိုးနေဆဲရှိ၏။ ဇာတ်စင်ဘေးနှင့် အနောက်ဘေး ဝတ်လည်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်သမားများနားနေရသည့် မြေနေရာမှာ စည်း ကန်သင်းရိုးအတိုင်းသာရှိ၏။ စပါးရိုးပြတ်များပင် သည် အတိုင်းရှိနေကာ မြေမှာ မညီမညာရှိလှ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်သမားများမှာ ယူဆောင်လာ သည့် ခုတင်လတ်ပြားများကိုခင်း၍အိပ်မှ အဆင်ပြေ၏။ ခုတင်

ကတ်ပြားများမပါသူတို့မှာကား မည်မညာကန်သင်းရိုးမြေပေါ်တွင် အခင်းခင်း၍ ဖြစ်သလိုသာ နေရအိပ်ရ၏။ ခုတင်ကတ်ပြားမှာ လည်း ဇာတ်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် လူကြီးပိုင်း လောက်သာလျှင် ယူခွင့်ပေးထားရာ ကျန်သည်အဖွဲ့သားတို့မှာ အခင်းအဖြစ် ကောဇော (ဖယောင်းပုဆိုး)နှင့် ဖျာတို့သာပါရှိတတ် ကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်မဲသို့ (၂)ရက်ခန့် ကြိုတင်ရောက်ရှိလာခဲ့ ရလေရာ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ဇာတ်ကမည်အကြောင်း ကြိုတင် ကြော်ငြာလှည့်ရ၏။ ဇာတ်ရုံဆောက်သူတို့နှင့်ပူးပေါင်း၍ ပွဲမိန့်ကိစ္စ အဆင်ပြေအောင်လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပထမရောက်သည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ရုံသို့ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှပင်ပြန်ရောက်၏။ ဇာတ်ရုံ မှာ ဇာတ်ကရက်မဟုတ်သောကြောင့် မီးပေးထားခြင်းမရှိပေ။ ဖယောင်းတိုင်မီးများထွန်း၍သာ နေကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ရုံသို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်စက် အနားယူလေတော့၏။

“ခို . ခို . ခို”

ကျွန်ုပ် မည်မျှကြာအောင်အိပ်ပျော်သွားသည်မသိချေ။ ကျွန်ုပ်နားထဲ၌ အသံတစ်သံကြားမိကာ ကျွန်ုပ်မှာ လန့်နိုးလာ၏။ ဇာတ်ရုံထဲ၌ မှောင်မဲနေသည်ဖြစ်ရာ ဘာကိုမျှသဲကွဲစွာမမြင်ရချေ။

သို့သော် ကြားနေရသောအသံကို သတိပြုမိသဖြင့် ထိုအရာကို ကျွန်ုပ်သိရှိပြီးဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ရွံ့ကာ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေလိုက်၏။ ထိုဂါထာမှာ မြေများနှင့်တွေ တိုင်း ကျွန်ုပ်ရွတ်ဆိုနေကျဂါထာဖြစ်၏။

“ပစ္ဆိမ သို့ ဒိသာဘာဂေ၊ သန္တိနာဂါ မတိဒ္ဓိကာ၊ တေင် အမေနုရက္ခန္တူ၊ အရောဂေန သုခေနစ”

ဂါထာကိုလည်း အထပ်ထပ်အခါခါရွတ်ဆိုနေရင်းမှ ၎် ဂါထာ၏အနက်ကိုလည်း စိတ်ထဲ၌ဖော်ကျူးကာ မျက်စိအာရုံ၌ ၎် သတ္တဝါတို့ကိုမြင်စေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ဂါထာ၏ပါဠိနှင့် အနက်ကို ပူးတွဲလျက်ရွတ်ဆိုမိပြန်၏။

“ပစ္ဆိမ သို့ ဒိသာဘာဂေ- အနောက်မျက်နှာအဖို့၌၊ မဟ် ဒ္ဓိကာ- ကြီးသောတန်ခိုးရှိတုန်သော၊ နာဂါ- နဂါးတို့သည်၊ သန္တိ ရှိတုန်၏။ တေပိ- ထိုနဂါးတို့သည်လည်း၊ အရောဂေနစ- အနု မရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုခေနစ- ချမ်းသာခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အမေ- ငါတို့ကို၊ နုရက္ခန္တူ- စောင့်ရှောက်စေတုန်သတည်း။”

ရှင်းလင်းသောအဓိပ္ပါယ်ရှိ၍ အာရုံ၌လည်း နဂါးနွယ်ဝေ မြေတို့၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရကာ ထိုသတ္တဝါတို့အား တိုက်ရိုက်ပြော ဆိုနေဘိအလား စိတ်မှာထင်မိ၏။ ထိုဂါထာကို အခေါက်ခေါက် အခါခါရွတ်ဆိုနေရာမှ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာ၏။ ထို့ကြောင့် သတိမပြတ်စေရန် ဂရုစိုက်ထားလျက်မှ...

“အို . . ကျွန်ုပ်နှင့် ဘဝဟောင်းက၊ ဘဝအဆက်ဆက်က တစ်နည်းတစ်ဖုံတော်စပ်ခဲ့ကြသော အမိအဖ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့ သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်ရောက်နေရာ ဤအိမ်မဲမြို့အရပ်ဒေသ၌ အကြောင်းအကျိုးတစ်ခုခုကြောင့်ရှိနေ မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သမျှသော အဖို့ဘာဝကို ကျွန်ုပ်မှ ထပ်တူ ထပ်မျှ အမျှ . . အမျှ . . အမျှပေးဝေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဘေး ဥပါဒ်အန္တရာယ်မှကင်းဝေးအောင် ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်နေသောလုပ်ငန်း များအဆင်ပြေအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးကြပါ . . သာဓု . . သာဓု . . သာဓု”

မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းပေးဝေနေမိ၏။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးအစုံမှာ မည်သို့မျှဖွင့်မရတော့ဘဲ မှေးစင်း၍ သွား လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌ကပ်နေသော ကြောက်စိတ်သည် လည်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

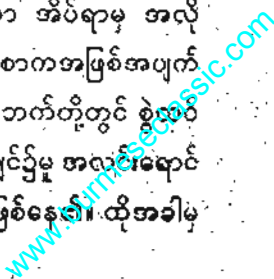
သို့သော် ကျွန်ုပ်မျက်ဝန်း၌ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပေါ်လာ ပြန်သည်မှာ လွန်စွာလှပကျော့ရှင်းသော ရှေးမုရှေးဟန် နန်းဆန် ဆန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမပျိုလေးသည် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြ ကာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုလေ၏။

“အစ်ကိုတော် . . ဒီက နှမတော်ကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလား ဟင်၊ လူ့ဘဝတစ်ခုမှာတုန်းက အစ်ကိုတော်နဲ့ နှမတော်က မောင်နှမ

တွေ တော်စပ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒီတုန်းက အစ်ကိုတော်ရဲ့ကျေးဇူးတွေ နှမတော်အပေါ်မှာ အများကြီးပဲရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအတွက် အခုလို အစ်ကိုတော်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာဆုံကြတဲ့အခါမှာ အစ်ကို တော်ကျေးဇူးကိုဆပ်ချင်လို့ အစ်ကိုတော်ကို လာပြီးနှုတ်ဆက်တာ ပါ။ အစ်ကိုတော်နဲ့ ဘဝတွေအများကြီးခြားသွားခဲ့ပေမယ့်လည်း ခုလို အစ်ကိုတော်နဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ရပြီ။ အစ်ကိုတော်ရဲ့ မေတ္တာပေးဝေသံ၊ အမျှပေးဝေသံကိုကြားရတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုတော်ရဲ့ကျေးဇူးတရားကို ပြန်ပြီးသတိရမိပါတယ်အစ်ကိုတော်။ အစ်ကိုတော်ကို တစ်လှည့် ပြန်ကူညီပါရစေ၊ အစ်ကိုတော် တစ်ခုခုတောင်းဆိုပါ။”

မိန်းမပျို၏အသံမှာ ချိုသာနူးညံ့သိမ်မွေ့ကာ ပြတ်သားစွာ ကြားနေရ၏။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းရှေ့တည့် တည့်တွင် ကျိုးနွံစွာရပ်နေလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာဖြစ်လျက် ငေးကြောင်စွာကြည့်နေမိ၏။

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မိန်းမပျိုမှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာမှ အလို အလျောက် လန့်နိုးလာရ၏။ သို့သော် စောစောကအဖြစ်အပျက် နှင့် စကားသံတို့မှာ ကျွန်ုပ်မျက်ဝန်းနှင့် နားနှစ်ဘက်တို့တွင် စွဲလပ် ကျန်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌မူ အလင်းရောင် ဟူ၍ လုံးဝကင်းမဲ့ကာ မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါမှ

ကျွန်ုပ်နား၌ကြားယောင်၍ ကျွန်ုပ်၏အာရုံ၌စွဲထင်နေသော အဖြစ်အပျက်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချမိတော့လေ၏။

ညဦးက မြွေနှင့်ပတ်သက်၍တစ်ကြိမ်၊ အိပ်မက်မက်၍တစ်ကြိမ်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အိပ်ရာမှလန်နိုးခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာမှ စောစောမထနိုင်ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှနိုးသောအချိန်တွင် နံနက်(၉)နာရီကျော်မျှရှိလေပြီ။

ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် နံနက်အသာပြေ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တို့ကိုစားပြီးသောအချိန်တွင် မြို့ထဲသို့ ကြော်ငြာလှည့်သွားရန် ပြင်ဆင်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဇာတ်မန်နေဂျာ ဦးတင်ဦးမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦးခေါ်လာကာ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံပေးလေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုပုံသဏ္ဍာန်မှာ မြွေအလဗ္ဗာယ်ဆရာနှင့်တူ၏။

“ဇာတ်ဆရာ... ဟောဒီမိန်းကလေးက ဇာတ်ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

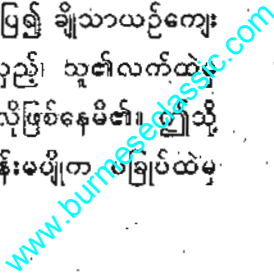
ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေသော ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ မိန်းမပျိုအား ကျွန်ုပ်သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ထိုမိန်းမပျိုကို မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်နေ၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် မိန်းမပျိုနှင့် ကျွန်ုပ် မည်သို့ပတ်သက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်ကို စဉ်းစားလိုက်၏။ ဦးတင်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ငေးကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ်...

“ကျွန်မက ဒီရွာကမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဧည့်သည်ပါ။ ဒီကဇာတ်ပွဲကိုတွေ့လို့ ဝါသနာတူချင်း မိတ်ဆက်ရအောင် ဝင်လာခဲ့တာပါ”

မိန်းမပျိုက ဦးစွာပြော၍ မိတ်ဖွဲ့၏။ သူမ၏ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီမှာ လှပလွန်း၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း မြင်သူငေးမောချင်စဖွယ် ပြေပြစ်ချောမော၏။ သူမ၏လက်ထဲတွင်မူ မကြီးမငယ်ပဲ ဖြစ်တစ်ခုကိုဆွဲထား၏။ သူမ၏စကားသံမှာ ချိုသာယဉ်ကျေးလှ၏။ ထိုစကားသံကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခုခုကို သတိရသလိုရှိသွား၏။ ထိုအခိုက်...

“ကျွန်မက တစ်ပင်တိုင်အကလည်း ကောင်းကောင်းကတတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မြွေအကကိုလည်း လူတွေကောင်းကောင်းသဘောကျလောက်အောင် ကတတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါအပြင် ကျွန်မနဲ့အတူ မြွေကတွဲကမယ့် ဟောဒီ ကျွန်မရဲ့အဖော်လည်းပါပါတယ်၊ အစ်ကိုတော်ဇာတ်ဆရာနဲ့ ကျွန်မကိုသာ ဒီဇာတ်ပွဲမှာ ကခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုတော် အိမ်အပြန် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်ရမှာမလွဲပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မပြောတာယုံပါနော်”

မိန်းမပျိုက သူမလက်ထဲမှ ပခံကိုပြု၍ ချိုသာယဉ်ကျေးစွာပြောနေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမပျိုကိုတစ်လှည့်၊ ဘုမ္မိလက်ထဲမှ ပခံကိုတစ်လှည့်ကြည့်၍ ကြောက်လန့်သလိုဖြစ်နေမိ၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်ကြောက်လန့်နေသည်ကိုကြည့်၍ မိန်းမပျိုက ပခံပြုထဲမှ

မြွေကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်ကာ...

“သူက ကျွန်မအမိန့်ပေးမှ ဘာမဆိုလုပ်တာ၊ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်၍ မြွေကို တိုးပြရင်း ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးတင်ဦးမှာ ကြောက်လန့်သဖြင့် နောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။ မိန်းမပျိုကမူ ရှောက်သီးလုံးခန့်လုံးပတ်ရှိ၍ နှစ်လံ့မျှရှည်သော မြွေကြီးကို သူမ၏ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် မကြောက်မရွံ့ဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပတ်တင်ပြလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ဘေးရှိ ဦးတင်ဦး၏ မျက်နှာရိပ်တွင်လည်း ကြောက်စိတ်လွှမ်းမိုးနေဟန် ရှိ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုတော် ဇာတ်ဆရာရယ်၊ သူက မေတ္တာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ သတ္တဝါပါ။ သူ့ကို အန္တရာယ်မပေးသမျှ သူကလည်း ဝယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးတတ်ပါဘူး။ ဒါ့အပြင် သူက ကျွန်မနည်းတူ အကကောင်းကောင်းကတတ်ပါသေးတယ်။ ကဲ... ညီမတော်လေးရေ၊ မင်းရဲ့ တစ်ပင်တိုင်အကလေး ကပြလိုက်စမ်းပါဦး”

မိန်းမပျိုက ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မြွေကို အလိုက်သင့် လက်ဖြင့်မယူ၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ မြေကွတ်လပ်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်၏။ ထိုမြွေကြီးမှာ အမြီးပိုင်းတစ်ခြမ်းကို ခွေးထားလျက်မှ ဦးခေါင်းပိုင်းကထောင်ထားလျက် ပါးပျဉ်းခွက်ထား၏။ ထိုသို့

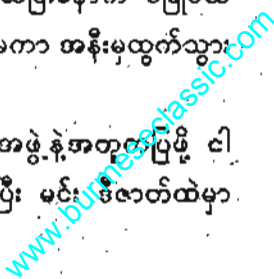
ပါးပျဉ်းခွက်ထားသည့် ဦးခေါင်းပိုင်းမှာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်၍ တစ်မျိုး၊ ဘယ်ညာသို့ယိမ်း၍ တစ်နည်းဖြင့် လူတို့ယိမ်းကသည့်နယ်လှုပ်ရှားပြနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မြွေကြီး၏ လှုပ်ရှားနေမှုကို ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေမိရာ ကြောက်စိတ်ပင် ဘယ်သို့ရောက်သွားသည်မှန်း မသိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်ဘေးမှ ဦးတင်ဦးကလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ မြွေကြီးကနေသည်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက် သဘောအကျကြီးကျနေလေ၏။ ခဏကြာသောအခါတွင်...

“ဇာတ်ဆရာ... မိန်းကလေးပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ မြွေက လိမ္မာတဲ့အပြင် လူတစ်ယောက်လိုကတတ်တာဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးပြောသလို သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ဇာတ်နဲ့ပေါင်းပြီး တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ စင်တင်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နာမည်ကြီးသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ဇာတ်ဆရာလိုချင်တဲ့ ငွေလည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဦးတင်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ အနားသို့ ကပ်လျက် တိုးတိုးပြော၏။ မိန်းမပျိုကမူ သူမ၏ မြွေကို ဖမ်းယူကိုင်တွယ်ပြီးနောက် ပခြုပ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်နေ၏။ ပြီးနောက် ပခြုပ်ကို ဆွဲမကာ အနီးမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေသည်မို့ ကျွန်ုပ်က...

“ဒီမှာ တလေးမ၊ မင်းကို ငါတို့အဖွဲ့နဲ့အတူတူပြဖို့ ငါ သဘောတူလိုက်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ခုချိန်ကစပြီး မင်း ဒီဇာတ်ထဲမှာ

နေပေတော့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းဟာကြီးကို သေသေချာချာ လုံလုံခြုံခြုံထားပါ။”

အလျင်အမြန်ပြောကာ ပခြပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် မိန်းမပျိုက သွားတက်ကလေးများပေါ် အောင်ပြုံး၍ ကျွန်ုပ်အားပြန်ပြော၏။

“ကျွန်မအတွက် နေစရာမလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုတော်ဇာတ် ဆရာ၊ ကရမယ့်နေ့ကျမှ ကျွန်မအချိန်မီရောက်အောင်လာခဲ့ပါမယ်၊ ခုလို ကျွန်မကိုကခွင့်ပေးတဲ့ အစ်ကိုတော်ကို ကျွန်မကလည်း အကူ အညီပြန်ပေးမှာပါ။ ကဲ... ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

မိန်းမပျိုက အေးဆေးစွာပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ ဖြည်းညင်းစွာထွက်သွား၏။

ယနေ့ည ဇာတ်ကမည်ဖြစ်သောကြောင့် မှောင်ရီသန်း သည်နှင့် ဇာတ်ရုံကို မီးလင်းစေ၏။ ပြီးနောက် ဆိုင်းဝိုင်းကို စောစီးစွာ ဧည့်ခံတီးမှုတ်စေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ရုံအဝင်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဖျာလက်မှတ်နှင့် ရုံဝင်လက်မှတ်တို့ကို စတင် ရောင်းချနေမိ၏။

ညကိုးနာရီခွဲတွင် ပွဲစတင်ထွက်မည်ဖြစ်ရာ ရှစ်နာရီထိုး နေသည့်တိုင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ကျိုးထိုးကြွတ်သွားနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်တမမနှင့် ပရိတ်တရားများကိုရွတ်ဆိုရင်း စိတ်ထဲမှ

လည်း မြွေက၊ကမည်ဆိုသောမိန်းမပျိုလေးအား မျှော်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်မှာလည်း တရားစာဆိုရင်း ပရိသတ်ကိုမျှော်နေ ရှာ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေရာ လက်မှတ်ရုံပေါက်ဝသို့ လူရွှင် တော်ရေမွှေးရောက်ချလာ၏။ သူ့ဘေးတွင် ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်နေသော မိန်းမပျိုလည်း အတူပါလာ၏။ ထိုအတူ သူမ၏လက်ထဲတွင်လည်း သူမ၏လက်ဆွဲတော်ပခြပ်ပါလာပြန်၏။

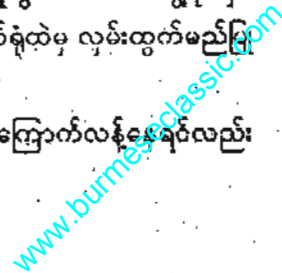
“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကိုတော်ဇာတ်ဆရာ၊ လူမဝင်လို့ စိတ်ညစ် နေပြီလား”

ကျွန်ုပ်က သူမကိုငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမက သူ့လက် ထဲမှပခြပ်ကို ကျွန်ုပ်ဘေး၌ချထားရင်းမှ ထပ်ပြောပြန်၏။

“စိတ်အေးအေးထားပါ အစ်ကိုတော်ဇာတ်ဆရာ၊ မကြာခင် လူတွေရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ညီမတော်က လူခေါ်ပေးလိုက် ပါဦးကွယ်”

မိန်းမပျိုက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပခြပ်ကိုလှမ်းဖွင့်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပခြပ်တွင်းမှမြွေက ခေါင်းပြုထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်လန့်လွန်းသောကြောင့် လက်မှတ်ရုံထဲမှ လှမ်းထွက်မည်ပြု စဉ်... .

“အစ်ကိုတော် ဒီလောက်တောင်ကြောက်လန့်နေရင်လည်း သူ့ကို ဒီအတိုင်းပြန်ထားလိုက်ပါမယ်”

မိန်းမပျိုက မြွေဦးခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပခြုပ်ထဲပြန်ထည့်၍ အဖုံးဖုံးထားလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ နေရာ၌ မရဲစားပဲပြန်ထိုင်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် လက်မှတ်ရုံပေါက်ဝ၌ လူများတိုးဝင်ကာ လက်မှတ်ဝယ်ယူနေကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်မှတ်ရောင်းရပြန်ရာ မြွေကြောက်သည့်စိတ်မှာ လွင့်စင်သွားရပြန်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရုံဝင်လက်မှတ်ဝယ်သူနှင့် ဖျာလက်မှတ်ဝယ်သူတို့မှာ ဝင်လာမခဲ တဖွဲ့ဖွဲ့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဘက်မှာ နားနေမရအောင် အလုပ်ရှုပ်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ဘေး၌ လက်မှတ်ကူရောင်းပေးနေသော ဇနီးသည်မှာလည်း လက်မှတ်ရောင်းကောင်းသောကြောင့် ပြုံးရွှင်နေ၏။

“ကဲ . . . အစ်ကိုတော် ဇာတ်ဆရာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်မပြောတာယုံပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်အပြေပေးကာ ဇာတ်ရုံအတွင်းသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဇာတ်ရုံအတွင်း၌ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ထိုစဉ် ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် ခေတ်ပေါ်ဝိုင်းတို့နှစ်ဝိုင်းမှ ပြိုင်တာတီးမှုတ်နေပြီဖြစ်ရာ မကြာခင်ရုံခါတော့မည်မှန်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကဲ . . . မိန်းကလေး မကြာခင်ရုံခါတော့မယ်၊ မင်းဇာတ်ကဖို့အတွက်လည်း ငါစိစဉ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခွဲ”
ကျွန်ုပ်က ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် လက်မှတ်ရုံမှနေ၍ ဇာတ်

စင်ဘေးနောက်ပတ်လည်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရှိရာဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့ရာ မိန်းမပျိုမှာလည်း ပခြုပ်ကိုဆွဲလျက် ကျွန်ုပ်နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာလေ၏။ ပြီးနောက် သူမအား ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံနေထိုင်ရာအခန်း၌ ခေတ္တနေကာ အလှပြင်စေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား ယနေ့ညကပြရမည့် အော်ပရာ၊ ပြဇာတ်နှင့် နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်များကို အဖွဲ့သားများသိရှိစေရန်နှင့် သေချာစွာ ကြိုးစားကပြရန် လိုက်လံပြောဆိုရ၏။

ဧည့်သည်မိန်းမပျို တင်ဆက်ကပြမည့် တစ်ပင်တိုင်မြွေအကကိုမူ အော်ပရာအခန်းကဏ္ဍတွင် တင်ဆက်ကပြရန် ကြိုတင်စိစဉ်ထားရှိ၏။ ထိုအစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်နည်းတူ ဇာတ်အဖွဲ့သူ၊ အဖွဲ့သားများမှလည်း အထူးစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ မိန်းမပျိုမှာကား အလှပြင်ဆင်ထားခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

သို့သော် သူမဖျော်ဖြေတင်ဆက်ရမည့်အလှည့်ရောက်၍ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့တက်သွားသောအခါတွင်မူ ထိုမိန်းမပျို၏ အလှကျက်သရေမှာ ဝင်းပတောက်ပြောင်၍ မြင်သူငေးလောက်ဖွယ်ဖြစ်နေလေ၏။ သူမတင်ဆက်ကပြသွားသည့် တစ်ပင်တိုင်မြွေအကမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သည့်အပြင် မှင်သက်နေမိကြရပြန်ရာ အသက်ရှုမှားမတတ်ပင်ဖြစ်ကြရ၏။ သူမနည်းတူ မြွေက၊ ကသွားသည့်မြွေကြီးကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း မြွေနှင့်မတူ မိန်းကလေးတစ်ဦးကနေသည်နှင့်တူလှ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုညက ဇာတ်ပွဲလာရောက်ကြည့်ရှုကြသည် ပရိသတ်မှာ ဇာတ်ပွဲကို လွန်စွာသဘောကျလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့နံနက် အိမ်မဲဈေးကြီး၌ လူစည်ကားသောအချိန်တွင် ဇာတ်ပွဲကြည့်ပြီးသူတို့မှ ဇာတ်ပွဲကောင်းသတင်းကို တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်း၍ ကြေငြာမောင်းခတ်နေကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အိမ်မဲ၌ ဇာတ်ပွဲသုံးညကခဲ့ရာ ထိုသုံးညစလုံး ပင် ပွဲကြည့်ပရိသတ် ရုံပြည့်ရုံလျှံအားပေးခြင်းကိုခံခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့မိသည် လက်ဖျားငွေသီးခြင်းကိုစွမှာ လည်း အဆင်ပြေခဲ့ရ၏။ ဇာတ်သမားတို့ကိုလည်း ညကြေးရှင်းပေး နိုင်၍ ဇာတ်သမားတို့လက်ထဲ၌လည်း ငွေရွှင်နေကြ၏။

ထို့ပြင် ပေါင်နှံထားရသောပစ္စည်းများ ပြန်ရွေးနိုင်မည် ဖြစ်၍လည်း ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ တွေး၍ဝမ်းသာနေမိခဲ့၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ် အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ထံ အမှတ်မထင်ရောက်လာ သည့် ဧည့်သည်မြွေမင်းသမီးလေး၏ကျေးဇူးဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိ၏။ သို့သော် ထိုမြွေမင်းသမီးလေးမှာ သုံးညမြောက် ဇာတ်ပွဲကပြီးပြီး ချင်း ဇာတ်ရုံထဲမှ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မြွေမင်းသမီးလေးကို ကျေးဇူးတင် စကားမပြောလိုက်ရခြင်းအတွက် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာလည်း ထိုမြွေ မင်းသမီးလေးကိုကျေးဇူးတင်ကာ တမ်းတစ်တစ်တစ်ရှိုနေကြလေ၏။

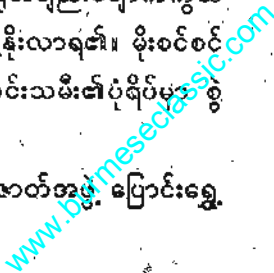

သို့သော် မြွေမင်းသမီးလေး၏အစအနကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရချေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အိမ်မဲမြို့မှ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ထွက်သွားရမည်ဖြစ်၏။ ယနေ့ညမှာ ဇာတ်ပွဲမကရသောကြောင့် အေးဆေးစွာအနားယူရ၏။ ယခင် ဇာတ်ပွဲသုံးညကခဲ့သည့်ရက် အတွင်း အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်များကို ယနေ့ညအစားထိုးကာ တစ်ဝ ကြီးအိပ်စက်အနားယူလိုက်မိ၏။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်ုပ် ၏မျက်ဝန်းပုံရိပ်ထဲတွင် မြွေမင်းသမီးပုံရိပ်ပေါ်လာကာ...

“အစ်ကိုတော်ကို ခုလိုကူညီခွင့်ရတဲ့အတွက် နှမတော် ဝမ်းသာပါတယ်။ သံသရာလည်နေကြတဲ့သူတွေမို့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ဘဝတစ်ခုမှာ ခုလိုပြန်ဆုံကြရင်လည်း မေတ္တာစေတနာ ထားပြီး ကူညီချင်ပါသေးတယ်။ အစ်ကိုတော်အနေနဲ့လည်း နှမတော် လိုစိတ်ထားမျိုး ထားနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ခုပဲ နှမတော်တောင်းဆို ချင်ပါတယ်။ အစ်ကိုတော်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကို နှမတော်ကိုရည်စူးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေပေးပါ။ အလှူဒါနပြုပေး ပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

တိုးညှင်းချိုသာစွာပြောပြီးနောက် ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ် သွား၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာမှလန်နိုးလာရ၏။ မိုးစင်စင် လင်းသည်ထိ ကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းထဲ၌ မြွေမင်းသမီး၏ပုံရိပ်မှာ စွဲ ထင်ကာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ပြောင်းရွှေ့

ရန် ဇာတ်ရုံမှ အိမ်မဲကမ်းနားဆိပ်သို့ ပစ္စည်းများရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူကြရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းများနှင့် ကုတင်ကတ်ပြားများကိုမူ နောက်ဆုံးမှသယ်ယူကြ၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအိပ်သော ကုတင်ကတ်ပြားအောက်တည့်တည့်တွင် မြွေတစ်ကောင်ခွေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။ ထိုမြွေမှာ ဧည့်သည်မိန်းမပျို၏ လက်ဆွဲတော်ပခြပ်ထဲမှမြွေနှင့် ချွတ်စွပ်တူလေ၏။ မြွေဟောက်အနွယ်ဖြစ်သည်ဟု ဇာတ်သမားအချို့က မှတ်ချက်ပေးကြ၏။

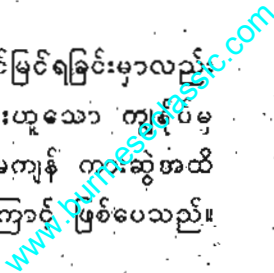
ကျွန်ုပ်မှာ ပစ္စည်းသယ်သူများအား ထိုမြွေကိုရိုက်နှက်ခြင်း၊ ခုက္ခပေးခြင်းမပြုဘဲ သည်အတိုင်းထားခဲ့ရန်ပြော၍ မြွေကိုကြည့်ကာ အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဇာတ်ကားထွက်တော့မည်ဖြစ်ရာ ထိုမြွေမှာ နေရာမှမရွှေ့မပြောင်းဘဲ ခေါင်းထောင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်နေ၏။ ပါးပျဉ်းထောင်ထားသည့် သူ့မျက်ဝန်း၌မူ မျက်ရည်စများ ရွန်းစိုနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်နေမိပါလေ၏။

မော်ဝင်ကျား

ကျွန်ုပ်တည်ထောင်သော ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့သည် ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်း၌ လှည့်လည်ကပြခဲ့ရာတွင် ပရိသတ်အားပေးမှုအထူးရခဲ့သော ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ပွဲရာသီတွင် ကျွန်ုပ်၏ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့မှာ နားရက်မရှိကနေရသော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပွဲခွင်ဆက်နေသော အောင်မြင်ကျော်ကြားလူကြိုက်များသည့်ဇာတ်ပွဲဟုဆိုရပေမည်။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့အောင်မြင်ရခြင်းမှာလည်း ဇာတ်ဆရာ (ဇာတ်တည်ထောင်သူ)တည်းဟူသော ကျွန်ုပ်မှ အစပြု၍ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ယိမ်းသမမကျန် ကားဆွဲအထိ အားလုံးစည်းလုံးညီညွတ်ချစ်ခင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့တွင် ဇာတ်တည်ထောင်သူနှင့် အသုံးတော်ခံကပြရသည့် အနုပညာရှင်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သွေးမကွဲကြ။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားဟူ၍ သဘောမထား။

ငါတို့ဇာတ်အဖွဲ့ဟူ၍ တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းညီညွတ်ကြကာ အစစအရာရာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်တတ်ကြသည့် စိတ်ဓာတ်များက ဇာတ်အဖွဲ့အောင်မြင်ရန် တွန်းအားပေးသည်နှင့်တူလေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်မင်းသား ဇေမောင်မောင်နှင့် လက်ထောက်မင်းသား ချစ်မင်းကိုတို့မှာလည်း အခြေခံအနုပညာဗီဇ ကောင်းမွန်သူများဖြစ်သည်။ ရှေးဗုဒ္ဓပျက်ဇာတ်သဘင်လောကကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူများဖြစ်သည်။

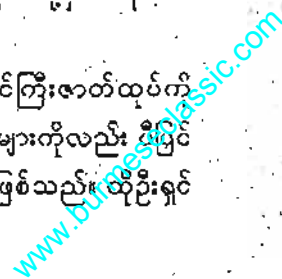
ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို မျက်ခြေမပြတ်သကဲ့သို့ မြန်မာတို့၏ ရှေးဗုဒ္ဓသဘင်အနုပညာကိုလည်း ကြိုးပမ်းဖော်ထုတ် တင်ဆက်ကပြနေသူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ပွဲတွင် ခေတ်ကာလအကြိုက် စတိတ်ရှိုးအစီအစဉ်များပါဝင်သကဲ့သို့ ရှေးဗုဒ္ဓဟန်နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ကြီးများ ကပြဖျော်ဖြေခြင်းမှာလည်း ပွဲခွင်တိုင်းမပျက်ခဲ့သော အစီအစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသား ဇေမောင်မောင်မှာ နတ်သမိုင်းကပြရာတွင် အလွန်ပီပြင်စွာကပြနိုင်သော မင်းသားတစ်လက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့မှာ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်များ ပီပြင်စွာကနိုင်ခြင်းဖြင့် ပို၍ထင်ပေါ်ကျော်ကြားရပေသည်။

အထူးအားဖြင့် နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ဖြစ်သော 'ဦးရှင်ကြီး'ဇာတ်ထုပ်နှင့် 'အမေန်ကရိုင်း'ဇာတ်ထုပ်များမှာ ပရိသတ်အလွန်နှစ်ခြိုက်သော ကျွန်ုပ်၏အဖွဲ့မှ ဇာတ်ထုပ်များဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသားချော ဇေမောင်မောင်မှာလည်း ထိုဇာတ်ထုပ်များကို ပီပြင်စွာကနိုင်သောကြောင့် ပို၍နာမည်ကျော်ရလေသည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်ထုပ်များမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းက၍ရသော ဇာတ်ထုပ်မဟုတ်လေရာ ထိုဇာတ်ထုပ်၌ပါဝင်ကပြရသည့် အနုပညာရှင်တို့၏ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုကြောင့် မှောင်မြင်ရသည်ဟုဆိုက ပို၍မှန်ပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့ ရောက်လေရာအရပ်တို့၌ မကမဖြစ် ကပြတင်ဆက်ရသောဇာတ်ထုပ်မှာ မင်းသားဇေမောင်မောင်ဦးစီးသည့် ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ထုပ်တွင် မင်းသားဇေမောင်မောင်မှာ လေးတိုင်စင်ကျောင်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်ပြခြင်း၊ စီးတော်ကျားပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်၍ လှုပ်အလယ်သို့လျှောက်ပြခြင်း၊ စီးတော်ကျားမှလည်း အုန်းသီးအစိမ်းကိုကိုက်၍ အခွံချွတ်ပြခြင်း စသည်ပြကွက်တို့မှာ ပရိသတ်အလွန်နှစ်ခြိုက်သောပြကွက်များဖြစ်သည်။

မင်းသားဇေမောင်မောင်မှာ ထိုဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကို နှိပ်စက်တိုင် ပီပီပြင်ပြင်ကနိုင်သကဲ့သို့ အခြားသူများကိုလည်း ပီပြင်စွာကပြနိုင်ရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားသင်ပြပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုဦးရှင်

ကြီးဇာတ်ထုပ်၌ အဓိကကျသောဇာတ်ရုပ်မှာ စီးတော်ကျားပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စီးတော်ကျားကို ပီပြင်စွာသရုပ်ဆောင်နိုင်မည့်သူကို အမြဲတမ်းလက်သပ်မွေးထားရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ရန်ကုန်ဇာတ်အဖွဲ့ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မှ ဇာတ်စတင်မထွက်ခွာမီ ဇာတ်တိုက်စဉ်ကာလမှာပင် ဇာတ်အဖွဲ့သားများကို စရံကြိုပေး၍ စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားရသည်။

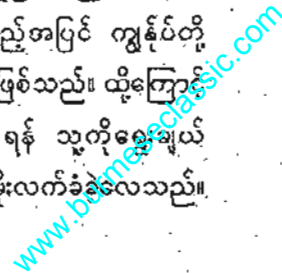
ထိုကာလထဲ၌ပင် ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်၌ စီးတော်ကျားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့်သူကို စီစဉ်ရွေးချယ်၍ ဇာတ်တိုက်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသူကို ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကပြသည့်ညတိုင်း ညကြေးနှစ်ဆပိုပေးရန်ကိုလည်း ဇာတ်ဆရာကျွန်ုပ်မှ သဘောတူလက်ခံထားပြီးသားဖြစ်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စီးတော်ကျားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသူမှာ ကျားပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ချွတ်စွပ်တူအောင် ကျားအဝတ်အစားဝတ်ဆင်၍ ဇာတ်ရုံအပြင်၌ မည်သူမျှ မသိအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးထွက်စောင့်နေရသည်။

စင်ပေါ်မှ အတိုးအဖြစ်သရုပ်ဆောင်သူမှ ကရင်သားအဖကို နတ်ကျားဖြင့်တိုက်သတ်ဖို့စေခိုင်းရန် သူ၏စီးတော်ကျားကို ကြိမ်လုံးဖြင့်ရိုက်၍ ခေါ်သည့်အချိန်တွင် ဇာတ်ရုံအပြင်၌ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးထွက်စောင့်နေရသည့် ကျားလုပ်သူက ဇာတ်ရုံထဲသို့ ကွက်တိပြေးဝင်လာရမည်။ ပြီးလျှင် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ခုန်တက်၍ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲများကို သွားဖြင့် ကိုက်ခတ်စားသောက်ပစ်ရ

မည်။ ကျားအဖြစ်သရုပ်ဆောင်သူသည် ကျားသဏ္ဍာန် လေးဘက်တွား၍ ဝတ်ရုံအပြင်မှ ဇာတ်ရုံထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်လာရမည် ဖြစ်သဖြင့် အခန့်မသင့်လျှင် ခြေ၊ လက်များ ထိခိုက်ပွန်းရှုသွားနိုင်သည်။

ထို့ပြင် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ အပြေးအလွှားခုန်တက်ပြီး အုန်းသီးစိမ်းကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်နှွာယူရသည့်ကိစ္စမှာလည်း လွယ်သည်တော့မဟုတ်။ အခန့်မသင့်လျှင် သွားကျိုးသွားနိုင်သည်။ နှုတ်ခမ်းပွဲရွဲသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စီးတော်ကျားနေရာ၌ သရုပ်ဆောင်ချင်သူ အလွန်ရှားပါး၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဇာတ်ပိုးကြီးသူများနှင့် ကားဆွဲတချို့သာလျှင် လုပ်လေ့ရှိ၏။ လက်ချိုး၊ ခြေချိုးကတတ်သူများ၊ သီချင်းဆိုတီးမှုတ်တတ်သူများကား ထိုနေရာ၌ သရုပ်ဆောင်ရန် လုံးဝမစဉ်းစားပေ။

ကျွန်ုပ်ဇာတ် စေထွက်ချင်း ကျားအဖြစ်သရုပ်ဆောင်သူမှာ ကားဆွဲအောင်မိုးဖြစ်သည်။ အောင်မိုးမှာ အသက်(၂၅)နှစ်ခန့်ရှိ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်ပြီး ဇာတ်ပိုးအလွန်ကြီးသူဖြစ်သည်။ သန်မာထွားကျိုင်း၍ သွက်လက်ဖြတ်လတ်သူဖြစ်သည့်အပြင် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာအပေါ်၌လည်း ရိုသေကိုင်းညွတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှ စီးတော်ကျားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် သူ့ကိုရွေးချယ်ညွှန်ကြားရာတွင် ကျွန်ုပ်စကားအတိုင်း အောင်မိုးလက်ခံခဲ့လေသည်။

ပထမနှစ် ဇာတ်ပွဲတစ်ရာသီလုံး အောင်မိုး ကျားအဖြစ် သရုပ်ဆောင် ခဲ့သည်မှာ ပီပြင်လွန်းလှသည်။

တစ်ခါတရံ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ ဇာတ်သူဇာတ်သား အချို့ပင် အောင်မိုးကို အံ့ဩကြရသည်။ ကျားအဖြစ် အောင်မိုး သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်ဆောင်နေသည်။ သို့သော်လည်း အောင်မိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျားတစ်ကောင် ဝင်ရောက်ပူးလပ်နေဘိအလား ထင်မှတ်ရသည်။ ကျားဟန်၊ ကျားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဇာတ်ရုံထဲ ကျား တစ်ကောင်ဝင်ရောက်နေသည်ဟုထင်မှတ်ကာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ထွက်ပြေးကြသည့် ပရိသတ်အချို့ပင်ရှိသည်ထိ အောင်မိုး၏ သရုပ်ဆောင်ချက်က ပီပြင်သည်။ အောင်မိုးခမျာလည်း ထိုဇာတ် ထုပ်ကပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မထနိုင်။ ပွန်းပဲ့သွားသော ခြေလက်တို့မှ အနာများကို ဆေးကုထည့်ပေးရသည့်အလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ဇာတ်ဆရာ ၏အလုပ်ပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

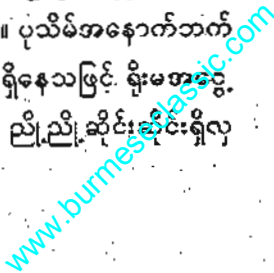
သည်လိုနှင့် ဒုတိယနှစ် ဇာတ်ရာသီသို့ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် အောင်မိုး၏သရုပ်ဆောင်ချက်မှာ မပြောင်းလဲခဲ့။ ဇာတ်ထဲမှ လူ အချို့ကပင် အောင်မိုးကို ကွယ်ရာတွင် ဇာတ်ကျားဟူ၍ပင် ကင်ပွန်း တပ်မည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အချို့ကမူ သူ့ကို 'မှော်ဝင်ကျား'ဟု တင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ကျားဝတ်စုံ ဝတ်ရုံလိုက်သည်နှင့် ကျားဟန် ကျားမာန်အပြည့်ဖြစ်ကာ ကျားအသွင်သဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲသွားသော အောင်မိုး၏စရိုက်သဘာဝကို ဇာတ်သူဇာတ်သားအားလုံးက

သိနားလည်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အနုပညာသမားတိုင်း အနုပညာ ဈာန်သွင်းယူတတ်ရသည်မှာလည်း အနုပညာသမားတို့၏ ကျွမ်းကျင် သောအလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ဇာတ်သူဇာတ်သားအားလုံး လက်ခံ ယုံကြည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အနုပညာဈာန်သွင်းယူနိုင်သော အောင်မိုး တို့ မှော်အောင်ပြီးသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ မှော်ဝင်ကျားဟု တင်စားကြရသည်ထိလည်း အောင်မိုး၏သရုပ် ဆောင်ချက်တို့က ပီပြင်လှသည်။

“ဇာတ်ဆရာရယ် . . . ညကကသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ် ထုပ်က အရမ်းပီပြင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ဒီလိုပွဲမျိုးမကြည့်ရ တာ ကြာပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့အရပ်ကလူတွေက အဲဒီလိုဇာတ်ထုပ်မျိုးကိုမှ ကြိုက်ကြတာ၊ နောက်ထပ် ကရက် နှစ်ရက်ထပ်တိုးဖို့ ကျုပ်ကို လာပြောနေကြတယ်”

ဇာတ်ငှားသူမှ ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာအားရလာပြောနေ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဝမ်းသာကြည်နူးမိရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်ပွဲ လာရောက်ကပြရသည့် ပိုးလောင်းရွာမှာ ရခိုင်ရိုးမနှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ပုသိမ်အနောက်ဘက် အရပ်တွင် တည်ရှိသည်။ ရိုးမနှင့်နီးကပ်စွာရှိနေသဖြင့် ရိုးမအဖွဲ့ အသက်တို့ဖုံးလွှမ်းကာ ချမ်းချမ်းအေးအေး၊ ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်းရှိလှ သည်။

“ဒီည တတိယညကိုတော့ ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ် ကပေးဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ပွဲငှားရတာ နာမည်တောင်းလိုချင်တယ်၊ အခြေအနေ ကောင်းရင် ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့လည်း နောက်ထပ်ရက်တိုးပြီး ထပ်ကရ တာပေါ့”

“စိတ်ချပါဗျာ . . ကျုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့က ဘယ်တုန်းကမှ ည့်အောင်မကကြပါဘူး၊ အကောင်းဆုံးနဲ့ ပရိသတ်အကြိုက်ဆုံးဖြစ် အောင် စီစဉ်တင်ဆက်ကပြကြမှာပါ၊ စိတ်သာချ . . ပွဲငှားတဲ့ခင်ဗျား နာမည်မပျက်စေရဘူး”

“ကဲ . . ဒီည နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ် ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ် ကမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရွာထဲကိုလျှောက်ပြီး ကျုပ်မောင်းခတ်လိုက် ဦးမယ်ချို . . သွားပြီ”

ပွဲငှားထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဇာတ်အဖွဲ့သား များကို အစည်းအဝေးခေါ်ကာ ညပိုင်းကပြရမည့်အစီအစဉ်များ ကို အသေးစိတ်ဆွေးနွေးညွှန်ကြားရလေ၏။ ထိုညက ပွဲငှားကစေ ချင်သောဇာတ်ထုပ်၊ ပြဇာတ်များကို တင်ဆက်ကပြရာ ရွာလုံးကျွတ် မျှ အားပေးကြည့်ရှုကြသောကြောင့် ဇာတ်ရုံကွဲထွက်ရသည်ထိဖြစ် ၏။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ပွဲငှားနှင့် ရွာလူကြီးလေးငါးဦးခန့် ကျွန်ုပ် နှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောရန် ဇာတ်ရုံထဲသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

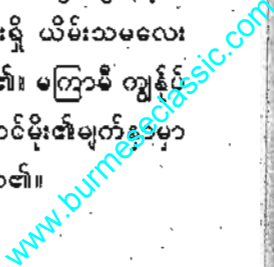
“ကဲ . . ဇာတ်ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ရွာကလူကြီးတွေက ခင်ဗျား တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို အရမ်းကြိုက်သွားကြလို့ ပထမငှားထားတဲ့သုံးည

အပြင် နောက်ထပ်နှစ်ညထပ်ပြီး ငှားမလိုတဲ့ အဲဒါ ဇာတ်ဆရာနဲ့ ဇာတ်ကြေးနည်းနည်းညှိချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဇာတ်အဖွဲ့ ခရီး ဆက်ပြီး ကစရာမရှိသေးဘူးဆိုတာလည်း ကျုပ်က ဒီလူကြီးတွေကို ပြောပြထားလို့ အားလုံးက ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကို ကူညီတာလည်း ပါတာပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ . . ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို နှစ်ညတိုးပြီးငှား တော့လည်း ဇာတ်ကြေးလျှော့ပေးရတာပေါ့၊ တစ်ညနှစ်ထောင် လျှော့ပေးမယ်ဗျာ . . ဟုတ်ပြီလား”

“ကဲပါ . . ဇာတ်ကြေးကို ဘယ်လောက်လျှော့လျှော့ လျှော့ တယ်ဆိုတာလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီည မှာတော့ ညတုန်းကကခုတဲ့ ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကို ပြန်ပြီးကပေး ဖို့ ကျုပ်တို့ရွာက ပရိသတ်တွေက တောင်းဆိုခိုင်းထားတယ်၊ အဲဒါ တော့ ပီပြင်အောင်လုပ်ပေးပါ၊ ဇာတ်ဆရာရေ၊ ကဲ . . ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပွဲငှားအုပ်စုထပြန်သွားသည့်နောက် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာဆက် လုပ်ရမည်မှန်းမသိ စိတ်အိုက်သွားကာ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ် နေမိ၏။ ထိုစဉ် အကြံတစ်ခုရလာသဖြင့် အနီးရှိ ယိမ်းသမလေး တစ်ဦးအား ကားဆွဲအောင်မိုးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ် ထံသို့ ကားဆွဲအောင်မိုးရောက်လာသည်။ နအောင်မိုး၏မျက်နှာမှာ ရှု့တွလျက် တညည်းညည်း တညညဖြစ်နေရာ၏။

“အောင်မိုး... မင်းကိုကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာကွာ၊ ဒီလောက်လည်း အဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့”

“အဖြစ်သည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဇာတ်ဆရာရဲ့ ညက ဘာနဲ့ ဘယ်လိုခိုက်မိသွားတယ်မသိဘူး၊ လက်ကော၊ ခြေထောက်ကော စုတ်ပြုသွားတာ အထိကိုမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမခိုင်း ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

အောင်မိုး ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထထွက်သွား သည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ တွေဝေဝေမောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မကြာမီ ဇာတ်အဖွဲ့သားများနားနေသည့် ဇာတ်ရုံနောက်ဘက် အတွင်းထဲသို့ ရွာမှမိန်းမပျိုသုံးလေးဦးခန့်ဝင်လာလျက် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး အေးမိစ်အခန်းဝ၌ ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်လှမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ခဏအကြာတွင် မင်းသမီးအေးမိစ်နှင့် ရွာသူ လုံမပျိုတို့ စကားပြောဆို နေသံများက ဇာတ်ရုံ အတွင်း၌ လွင့်ပျံ့ထွက် လာ၏။

“ဒီည မမတို့ဇာတ်က နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ကို ဦးရှင်ကြီး ဇာတ်ထုပ်ကမယ်လို့ ရွာထဲမှာပြောနေသံကြားရတယ်၊ ပြဇာတ်က လည်း ကျွန်မတို့ကြိုက်တဲ့ပြဇာတ်ဆိုတော့ ဒီည ဆက်ဆက်အားပေး မယ်နော်”

“မမကို ကျွန်မတို့က ညနေစာကျွေးချင်လို့ ထမင်းစား လာမိတ်တာ၊ ဆက်ဆက်လာစားရမယ်နော်”

“ခုလို မမကိုအားပေးတာ၊ ချစ်ခင်တာ အရမ်းကျေးဇူးတင် ပါတယ်ကွယ်၊ ညီမရဲ့ခင်မင်မှုကို မမက အသိအမှတ်ပြုပေးရမှာ ပေါ့”

မကြာမီ မင်းသမီးအေးမိစ်တစ်ယောက် ရွာသူလုံမပျိုတို့ နှင့် ထလိုက်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ် ရင်မှာပူလောင်နေဆဲရှိ၏။ ညပိုင်း ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကရန် အောင်မိုးကိုခိုင်းမရနိုင်မှန်း ကျွန်ုပ် သိနေသည်။ စောစောက အောင်မိုးပြောသွားသည်လေသံက သက်သေခံနေသည်။

ထိုဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်မှာ မည်သည့်ဇာတ်ရုံမှာမှ နှစ်ည ဆက်ကခဲ့ဖူးခြင်းမရှိခဲ့။ အကယ်၍ ရက်ဆက်ကပြရစေဦးတော့ မင်းသားဇေမောင်မောင်မှအစပြု၍ အခြားသရုပ်ဆောင်တို့မှာ နှစ်ခါပြောစရာမလို။ ဝမ်းပန်းတသပင် ကပြပေးကြမည်သာ။ ခက်နေသည်က စီးတော်ကျားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသော ဇာတ် ကျားအောင်မိုး၏ ငြင်းဆန်မှုပင်ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကျားအောင်မိုးအနေဖြင့် တစ်ညတာကျားသရုပ်လုပ် ရသည်နှင့် နောက်တစ်ရက်မထနိုင်တော့။ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံ မပြောင်း မချင်း ထိုဇာတ်ထုပ်ကို ထပ်ကခိုင်း၍မရချေ။ ထို့ကြောင့် ဤဇာတ် ရံ၌လည်း ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကို နှစ်ညဆက်ကရန်မစဉ်းစားခဲ့။ သို့သော် ဇာတ်ပွဲငှားတို့မှ အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုလာလေရာ မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ပေးရတော့မည်။

ဇာတ်ကျားအောင်မိုးကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ရာ အဆင်မခေ။ အောင်မိုးနေရာ၌ အခြားတစ်ယောက်ကို အစားထိုးကပြစေရန်မှာလည်းမဖြစ်နိုင်။ ကားဆွဲလေးယောက်ရှိသော်လည်း အောင်မိုးမှလွဲ၍ ကျန်သုံးယောက်မှာ ကလေးသာသာမျှဖြစ်သည်ပြင် ဇာတ်ဝါသနာပါသူများလည်းမတုတ်ကြ။ ထိုကလေးတို့မှာကား အဆိုအတီးမျှလောက်သာ ဝါသနာရှိသူများဖြစ်ကြ၏။ ကျန်သူများမှာလည်း သူ့ခွင့်နှင့်သူ တာဝန်ယူရသောအလုပ်များ ကိုယ်စီရှိရာ ကျားလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို မည်သူကမျှ စိတ်မဝင်စားကြပေ။

စဉ်းစားရသည်မှာ ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းကွဲထွက်လုမတတ်၊ ခံစားရသောကြောင့် နေရာမှထကာ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဦးတည်ရာမဲ့ လမ်းဆက်လျှောက်လာမိရာ ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသောအချိန်တွင် ပိုးလောင်းရွာမြောက်ဘက်ရိုးမအစပ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။ ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်းရှိနေသော ရခိုင်ရိုးမတောကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းအမြင်တွင် ရှည်လျားသွယ်တန်းစွာတည်ရှိနေသည်။

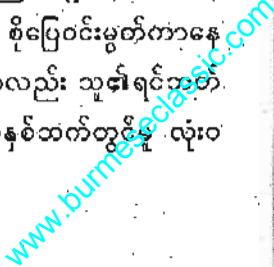
ရိုးမတောကြီး၏မိုင်းညိုသောအရောင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရပ်တည်နေရာတစ်ဝိုက်မှာလည်း အမှောင်လွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လက်မှနာရီကိုငုံကြည့်ရာ နေ့လည်နုတ်ချက်တီးမျှသာရှိသေးကြောင်းသိရ၏။ သို့သော် အေးစိမ့်သောအရသာကို ခံစားရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အမှောင်သန်းနေသည်ကတစ်ကြောင်းနှင့်

လူသူကင်းဝေးနေရာဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ အားငယ်စိတ်ဝင်ကာ လာလမ်းကိုပြန်လှည့်ရန် စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှ ခြေဦးလှည့်ကာ နောက်ကြောင်းသို့လှည့်ထွက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် . . .

“ဟေ့ . . . မောင်ရင် ခဏနေပါဦးကွ၊ မင်းကို ငါကူညီချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်နောက်ပါးမှ ခေါ်သံကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လှည့်ကြည့်မိရာ အသံရှင်မှာ ရုတ်ချည်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့ နီးကပ်စွာရောက်လာ၏။ ထိုလူကို ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်စွာ ခေတ္တမျှငေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်၊ ရှစ်ဆယ်တွင်း အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဖြူရောင်လွှမ်းမိုးထားလျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသောဆံပင်တို့ကို သျှောင်ထုံးထားလျက် အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် အဖြူရောင်ပုဆိုးကိုဝတ်ဆင်ကာ လည်ပင်းတွင် အနက်ရောင်ပုတီးတစ်ကုံးကိုဆွဲထား၏။ လက်တစ်ဖက်၌မူ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ထားလျက်ရှိ၏။ ထိုလူကြီး၏မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိမည်လူကြီးသဏ္ဍာန်ပေါက်နေသော်လည်း ထိုလူကြီး၏အသားအရေတို့မှာ စိုပြေဝင်းမူတ်ကာနေ၏။ ရှည်လျားသောမုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူတို့မှာလည်း သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ကျဆင်းလျက်ရှိလေ၏။ ခြေထောက်နှစ်ထက်တွင်မူ လုံးဝဖိနပ်စီးထားခြင်းမရှိပေ။

“မောင်ရင်က ကျုပ်ကို အံ့သြပြီးကြည့်နေတာကိုး၊ ဒီမှာ မောင်ရင် ကျုပ်ကိုကြည့်နေလို့ မောင်ရင်ကိစ္စတွေက ပြီးမြောက် အောင်မြင်သွားမှာမို့လို့လား၊ ကဲ. . လာ. . မောင်ရင်ဇာတ်ရုံကိုသွား လိုက်ကြရအောင်၊ မောင်ရင်အဖွဲ့ကလူတစ်ယောက်ကို ကျုပ် ဆေးကုပေးစရာရှိတယ်. . လာ”

လူကြီးကို ကျွန်ုပ်ငေးကြောင်ကြည့်နေစဉ် ထိုလူကြီးမှ ကျွန်ုပ်အားပြောဆိုပြီး ကျွန်ုပ်လက်တို့ဆွဲကာ နေရာမှထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တွေဝေငေးမောစွာ လူကြီးခေါ်ရာနောက် ပါးစပ်ပိတ်၍ ငြိမ်လိုက်ခဲ့ရာ မကြာမီဇာတ်ရုံသို့ပြန်ရောက်လာလေ၏။ လူကြီး သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲလျက် ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်ရှိ ကျွန်ုပ်နေ ထိုင်ရာအခန်းသို့ တန်းမတ်စွာဝင်ကာထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူ့အနီးသို့ထိုင်စေပြီးနောက်. . .

“ကဲ. . မောင်ရင်ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ တညည်းညည်း တညှ ညှအော်ပြီး ငန်းတက်နေတဲ့လူနာကို တျုပ်ဆီကိုခေါ်လာခဲ့”

ဟူ၍ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ခေတ္တမျှကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ ဇာတ်ကျားအောင်မိုးကိုသတ်ရမိကာ အောင်မိုးနေထိုင်ရာ အခန်းသို့သွားလိုက်ရ၏။ အောင်မိုးမှာ သူ၏အခန်းထဲ၌ ညည်းညှ အော်တစ်နေသည်ကိုတွေ့ရရာ ကျွန်ုပ်မှာတွဲ၍ လူကြီးရှိရာသို့ ခေါ် လာခဲ့၏။

“မင်းတလည်းကွာ. . ကျားကြီးတစ်ကောင်လုပ်နေပြီး

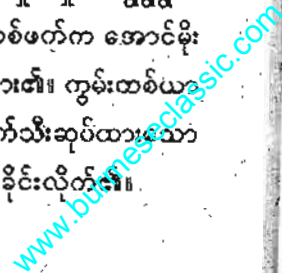
ဒီလောက်တောင် ညည်းညှအော်တစ်ရသလားကွ၊ နာမည်ပျက်ပါ တယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတစ်သက်လုံး ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်ဖို့ မင်းကို ငါဆေးကုပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ. . မင်းဆေးကု မယ်မဟုတ်လား”

လူကြီး၏စကားကြောင့် အောင်မိုးက လူကြီး၏မျက်နှာကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ. . .

“ကျွန်တော်ကတော့ တခြားဘာမှမသိဘူး၊ လောလောဆယ် ညကထိခိုက်ထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေ အမြန်ဆုံးပျောက်ချင်တာပဲသိ တယ်၊ ဒီဒဏ်ရာတွေကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှငြိမ်နေလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတယ်၊ ဒီရောဂါကို အမြန်ပျောက်ချင်လှပြီ”

“အေး. . အေး. . မင်းရောဂါ အမြန်ဆုံးပျောက်ကင်းသွား စေရမယ်၊ ငါ့မှာအချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ကဲ. . ကြာတယ်၊ လာခဲ့. . မင်း မျက်စိကိုမှိတ်ထား၊ ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုထား”

လူကြီး၏ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း အောင်မိုးလိုက်လုပ်၏။ လူကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ဂါထာမန္တာန်များကို တလှုပ်လှုပ်တရွရွရွတ် ဆိုနေ၏။ ထိုသို့ရွတ်ဆိုနေစဉ် လူကြီး၏လက်တစ်ဖက်က အောင်မိုး ၏ဦးခေါင်းပေါ်တင်ထားလျက် လက်သီးဆုပ်ထား၏။ ကွမ်းတစ်ယာ ညက်မျှရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ လူကြီးက သူ၏လက်သီးဆုပ်ထားသော လက်ကိုရုတ်လိုက်ပြီး အောင်မိုးကို မျက်စိဖွင့်ခိုင်းလိုက်၏။

အောင်မိုးမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ လူကြီးက သူ၏ ဆုပ်ထားသောလက်သီးကိုဖြည့်ပြန်၏။ ထိုအခါ လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် သေးငယ်သောကျားရုပ်လေးတစ်ရုပ်ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့မြင်ရ၏။ အောင်မိုးအနေဖြင့်ကား လူကြီး၏အပြုအမူ အလုပ်အကိုင်တို့ကို တိတိကျကျသိရသည်မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အောင်မိုးမှာ လူကြီး၏အမိန့်အတိုင်း မျက်စိမှိတ်ထားရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာကား လူကြီးနှင့် အောင်မိုးဘေး၌ ထိုင်၍ကြည့်နေမိသောကြောင့် လူကြီးနှင့် အောင်မိုးတို့၏လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပျက်မှုအားလုံးကို မျက်မြင်သိရှိနေရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူကြီးလက်ထဲသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသောကျားရုပ်လေးကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်မိနေ၏။ အောင်မိုးသည်ကား သိပ်ပြီး အံ့ဩခြင်းမရှိလှ။ လူကြီးဘာဆက်လုပ်မည်ဆိုတာကိုသာလျှင် သိချင်သည့်ဆန္ဒဖြင့် လူကြီး၏လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေ၏။

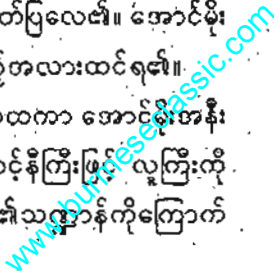
“ကဲ... လူကလေး၊ မင်းမျက်လုံးတွေကို ပြန်ပြီးမှိတ်ထားလိုက်ဦး။ မင်းရဲ့ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့နဲ့ ဆက်ပြီး မင်းအလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ အဘ မင်းကို အသက်ဆက်ပေးခဲ့မယ်။ မင်းလက်ဝါးဖြန့်၊ ဟောပီကျားရုပ်လေးကိုကိုင်ပြီး လက်သီးဆုပ်ထား။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုထား”

လူကြီး၏စကားကြောင့် အောင်မိုးမျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။ လူကြီးကား ကျားရုပ်ဆုပ်ထားသော အောင်မိုး၏လက်အပေါ်မှ နေ၍ သူ၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ နှုတ်မှလည်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွရွတ်ဆိုနေလေ၏။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ကျော်ခန့်ကြာပြီးမှ ဂါထာမန္တာန်များရွတ်ဆိုခြင်းပြီး၏။

လူကြီး၏အသံဩဇာအောင်သောအသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုခဏအတွင်း အောင်မိုး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် နောက်သို့ကျွမ်းထိုး၍ ခုန်ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ဘေးအနီးမှ ရုတ်ချည်းခုန်ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ အောင်မိုးကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိ၏။

အောင်မိုးကား နောက်ကျွမ်းထိုး၍ ကြောင်ကျကျသည်နေရာ၌ ကျားတစ်ကောင်အလား မာန်ဝင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့အား စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့သဏ္ဍာန်မှာ ကျားတစ်ကောင်ပမာ သူ၏ သားကောင်တို့ကို ခုန်အုပ်မည့်ဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က လူကြီးကို အားကိုးကြီးစွာမော့ကြည့်ရာ လူကြီးက ကျွန်ုပ်အကြည့်ကိုသဘောပေါက်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အားခေါင်းဆတ်ပြလေ၏။ အောင်မိုးကိုကြည့်ရသည်မှာ လူစိတ်ပျောက်နေသည့်အလားထင်ရ၏။

ချက်ချင်းပင် လူကြီးက ထိုင်နေရာမှထကာ အောင်မိုးအနီး လို့သွားလိုက်၏။ အောင်မိုးကား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လူကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား အောင်မိုး၏သဏ္ဍာန်ကိုကြောက်

ရွံ့သောကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှပင် အရိပ်အခြေကြည့်နေမိ၏။ လူကြီးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းအလျဉ်းမရှိ။ အောင်မိုးအနီး ရောက်သောအခါ သူ၏လက်ထဲမှတောင်ငွေးဖြင့် အောင်မိုး၏ ဦးခေါင်းကိုလှမ်းခေါက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သူ၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အောင်မိုး၏ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာတို့ကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏။

ထိုခဏအတွင်းမှာပင် အောင်မိုး၏မျက်နှာသွင်ပြင်ဟန်ပန် မှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အံ့ဩစွာလိုက်လံကြည့် ရှုနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဇာတ်ရုံထဲရှိ ဇာတ်သူဇာတ်သားအချို့ ဝိုင်းအံ့ဩညွှန်နေသည်ကိုလည်း အောင်မိုးအံ့ဩနေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ကြည့်ကာ အခြေအနေကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေပုံ ရ၏။ ပြီးနောက် သူ့ရွေ့၍ရပ်နေသောလူကြီးကိုမော့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုမေးမြန်းလိုက်၏။

“ဆရာကြီး.. ကျွန်တော်ဘာတွေဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်တော်

ဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဟား.. ဟား.. မင်းအံ့ဩနေတာမဟုတ်လား၊ ဘာမှ အံ့ဩမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဘဝအကြောင်းဆက်တွေ့ရှိတယ်၊ အေး.. အခု မင်းနေမကောင်းတာသိလို့ ငါလာပြီးဆေးကုပေးတယ်၊ ဒီနေ့ ကစပြီး မင်းကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ မင်းအလုပ် မင်းဆက်ပြီးလုပ်ပေး တော့၊ မင်းကို ငါအသက်ဆက်ပေးခဲ့တယ်၊ မင်းဖြစ်ချင်တာကို အာရုံ ပြုပြီးဆုတောင်းလိုက်၊ မင်းရဲ့ပါရမီရှိသလောက် ပြည့်စုံလာလိမ့်မယ်။

မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ပူးကပ်လာလိမ့်မယ်၊ ကဲ.. ငါသွားပြီ၊ အဓိက ငါမှာချင်တာကတော့ ကံငါးပါးကို မကျိုးပေါက် အောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ပဲ”

လူကြီးက စကားစကိုအနားကပ်ကာ ထိုနေရာမှလှည့် ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူကြီးအနီးသို့ အပြေးအလွှားလာကာ တစ်ခုခုတောင်းဆိုရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်..

“ကဲ.. ဇာတ်ဆရာရေ၊ မောင်ရင်ကိုပြောစရာ အကြောင်း ကိစ္စက ခုထိမရှိသေးဘူး၊ ဘာမှလည်းမသိချင်နဲ့၊ အချိန်တန်မှ ကျုပ် လာပြောမယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး မောင်ရင်တို့အလုပ်တွေ အောင်မြင် လာလိမ့်မယ်၊ ကဲ.. ကျုပ်သွားပြီ”

လူကြီးက အတင်းလှည့်ထွက်သွားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး အလျင်အမြန်ဦးချက်တော့လိုက်ကြ၏။ မည်မျှမြန်ဆန် သောခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် ထွက်သွားလိုက်သည်မသိ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဦးချက်တော့ပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်သောအချိန်တွင် ထိုလူကြီး၏ အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် မမြင်မတွေ့ရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ် မှာ ဇာတ်ရုံအပြင်သို့ အပြေးအလွှားထွက်ကာ လိုက်ကြည့်မိ၏။ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်၌လည်းကောင်း၊ မလှမ်းမကမ်း အဝေးပတ်ချာ လည်၌လည်းကောင်း လူကြီးနှင့်သဏ္ဍာန်တူသူတစ်ယောက်တစ်ယောက် ကို မှုန်ဝါးဝါးမျှပင် မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိပါလေတော့။

ထိုညက ကယ်တင်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတစ်ဦး၏ကူညီမှုကြောင့် အောင်မိုးတစ်ယောက် ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကိုကပြနိုင်ခဲ့သည်။ အောင်မိုးခံစားနေခဲ့ရသော ရောဂါဝေဒနာတို့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးကုသပေးသွားသဖြင့် ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ထိုညက ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကရာ၌ အောင်မိုး၏ကျားသဏ္ဍာန်သရုပ်ဆောင်ချက်တို့မှာ ပီပြင်သွက်လက်လွန်းလှသဖြင့် ကျားတစ်ကောင် ဇာတ်ရုံထဲဝင်လာသည့်အလား ထင်မှတ်မှားကာ ဇာတ်ရုံထဲမှ ဧည့်ပရိသတ်အချို့ ပြေးထွက်ရသည်ထိဖြစ်ခဲ့သည်။

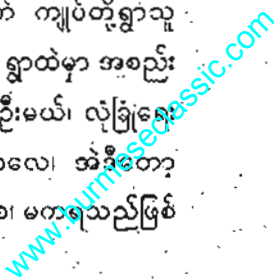
ထိုမျှမက ထိုညက ပိုးလောင်းရွာသို့တိုင် ရိုးမထဲမှ ကျားတစ်ကောင်ဝင်ရောက်လာသည့် သတင်းနောက်ဆက်တွဲကပါ ယုံနုံထွက်ပေါ်လာခဲ့လေရာ ရွာလူကြီးများ ခေါင်းရှုပ်သွားကြရသည်ထိဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ပိုးလောင်းရွာ ငယ်မွေးခြံပေါက်သားတို့ပြောစကားအရ ပိုးလောင်းရွာထဲသို့ တစ်ခါဘူးမျှ ကျားဝင်လာခဲ့ခြင်းမရှိဟုဆိုကြလေရာ နောက်ညတစ်ညဇာတ်ဆက်ကရန်ပင် အခက်အခဲဖြစ်ကြရလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်ညဆက်၍ ရွာထဲသို့ ကျားဝင်လာမည်စိုး၍ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ရွာသူရွာသားအချို့တို့မှ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကသော ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ထဲမှကျားမှာ ဇာတ်ကျားမဟုတ်။ ရွာထဲသို့ဝင်လာသော ရိုးမကျားအစစ်ဟူ၍ ငြင်းခုန်ပြောဆိုနေကြလေရာ

ရွင်းလေရှုပ်လေဖြစ်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီးအချို့ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ဆုံရန် ဇာတ်ရုံထဲသို့လာခဲ့ကြပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရွာလူကြီးတို့လာသည့်အကြောင်းရင်းကို ကြိုသိထားပြီးဖြစ်လေရာ ဇာတ်ကျားအောင်မိုးကိုခေါ်၍ ရွာလူကြီးများနှင့်တွေ့ဆုံပေးရလေ၏။

“ကဲ... အဲဒါ ကျွန်တော့်ဇာတ်ထဲ ဇာတ်ကျားလုပ်တဲ့အောင်မိုးဆိုတာပဲ၊ သူက အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊ ဝီရိယရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူလုပ်တဲ့ဇာတ်ရုပ်က ပီပြင်လွန်းအားကြီးတော့ တချို့နေရာတွေမှာ တကယ်ကျားအစစ်များဝင်လာသလားလို့ ထင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့အနုပညာမှော်အောင်ခြင်းလို့ပြောရင် ရပါတယ်၊ အနုပညာသမားတွေကို မှော်အံတတ်ပညာရှင်တွေလို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရတဲ့အလုပ်က သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်ခူအောင်လုပ်ရတဲ့အလုပ်မဟုတ်လား၊ ဒါမှ ဝါးတီးကိစ္စမှန်မှာလေ”

“အေးဗျာ... ဇာတ်ကျားနဲ့ အရစ်ထဲကကျား တူတာ မတူတာက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလို ကျုပ်တို့ရွာထဲကိုကျားဝင်လာတာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်၊ အခု အန္တရာယ်မဖြစ်သေးတာတောင် နောင်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ်တို့ရွာသူပုဂ္ဂိုလ်သားတွေ သတိဝီရိယရှိဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီအတွက် ရွာထဲမှာ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး လုံခြုံရေးကိစ္စ ကျုပ်တို့ဆွေးနွေးရဦးမယ်၊ လုံခြုံရေးကိစ္စအဆင်ပြေမှ ဒီည ဇာတ်ဆက်ပြီးကလို့ရမှာလေ၊ အဲဒီတော့ ဇာတ်ဆရာတို့အဖွဲ့အနေနဲ့ ဇာတ်ကရသည်ဖြစ်စေ၊ မကရသည်ဖြစ်

စေ ဒီည ဒီမှာဆရာပြုံးနေရဦးမှာဆိုတော့ ကျားရန်ကိုသတိထားဖို့ ကျုပ်တို့လာပြောတာပါ။

“ဇာတ်တဖြစ်အောင်လည်း ကျုပ်တို့လူကြီးတွေကြိုးစားကြ မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုလိုနှစ်ညဆက်ကမို့ ကျုပ်တို့က ဇာတ် ဆရာတို့အဖွဲ့ကို တောင်းဆိုခဲ့တာကိုး။ နေ့လယ်စာစားပြီးလောက်ကို ဇာတ်ဆရာဆီလာပြီး အကြောင်းပြန်ပါမယ်။ ကဲ . . ကျုပ်တို့ကို ခွင့် ပြုပါဦး။”

ရွာထဲကလူကြီးသုံးလေးယောက်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီးမှ ထပြန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်အနီးရှိ ဇာတ်ကျားအောင်မိုးက အလျင်အမြန်မတ်တပ်ထရပ်ကာ . . .

“ကျားအန္တရာယ်ကို ဘာမှမကြောက်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။ ရွာထဲဝင်လာတဲ့ကျားကို ကျွန်တော်လန့် ပြေးအောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မယုံမရှိကြပါနဲ့။ ဒီည ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့ ဇာတ်ကနိုင်အောင်သာ စီစဉ်ပေးကြပါ။”

ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ရွာလူကြီးအချို့ ကျွန်ုပ်ကို တစ်လှည့်၊ အောင်မိုးကိုတစ်လှည့်၊ သူတို့အချင်းချင်းကိုတစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ ဇာတ်ရုံထဲမှ ဖြည်းလေးစွာထွက်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် မှာ အောင်မိုးကိုငေးကြည့်ရင်းမှ ကျွန်ုပ်နှင့် အောင်မိုးထံသို့ မမျှော် လင့်ဘဲရောက်လာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးကိုပြန်၍ မြင်ယောင်နေမိ လေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးလူကြီးပြောသွားသော စကားသံများကလည်း

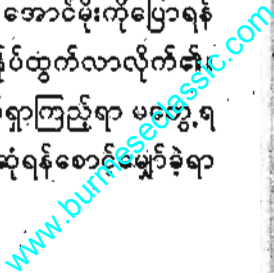
ကျွန်ုပ်နားထဲ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားယောင်လာနေမိပြန်၏။

“ဇာတ်ဆရာ . . ကျွန်တော်ကို ညကြေးရှင်းပေးပါဦး။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုသွားစားချင်လို့။”

ကျွန်ုပ်အတွေး ရေယာဉ်ကြောမော့နေစဉ် အောင်မိုးက ကျွန်ုပ်လက်မောင်းကိုလှုပ်ကိုင်၍ ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်၏အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားရ၏။ ပြီးနောက် အောင်မိုးအား ညကြေးရှင်းပေး လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အနီးမှ အောင်မိုးထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာအခန်းတွင်းဝင်ကာ ညကြေးရှင်းတမ်းများလုပ်ကိုင်နေ လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်နေ့လယ်စာစားပြီးချိန်တွင် ရွာလူကြီးနှစ်ဦးရောက် လာကာ ညပိုင်းဇာတ်ဆက်ကရန် အကြောင်းလာပြန်လေ၏။ ဇာတ် ပွဲဆက်ကရမည့်သတင်းရရခြင်း ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ရုံအတွင်းရှိ ဇာတ်သူ ဇာတ်သားတို့၏ဘဝမှာ ဇာတ်ကနေရမှ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းသာယာ ခြင်းရှိတတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်း သာယာနေစေရန် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ဆရာတွင် တာဝန်ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် အောင်မိုးတစ်ယောက် ဇာတ်ရုံထဲ၌မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ဆက်ကရမည့်အကြောင်း အောင်မိုးကိုပြောရန် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် ပွဲဈေးတန်းဘက်သို့ ကျွန်ုပ်ထွက်လာလိုက်၏။ ထိုပွဲဈေးတန်းတစ်လျှောက် အောင်မိုးကိုလိုက်ရှာကြည့်ရာ မတွေ့ရ ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အောင်မိုးကိုတွေ့ဆုံရန်စောင့်မျှော်ခဲ့ရာ

ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်ရောက်မှ ဇာတ်ရုံသို့ အောင်မိုးပြန်
 ရောက်လာတာတွေ့ရသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်ရင်၌တစ်ဆို့နေသော
 အမောအလုံးကြီးကျရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုညကရ
 မည့်ဇာတ်ထုပ်မှာလည်း ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ဖြစ်ကာ ထိုဇာတ်ထုပ်
 ကိုကပေးရန် တစ်ရွာလုံးမှ ထပ်မံတောင်းဆိုထားသောကြောင့်ပင်
 ဖြစ်လေ၏။

ညပိုင်း ဇာတ်ရုံမီးလင်းသည်နှင့် ရွာလူကြီးအချို့ရောက်
 သာ၏။ ထိုလူကြီးများနှင့်အတူ ရွာမှလူငယ်အချို့လည်း လိုက်ပါလာ
 ကြ၏။ ထိုလူငယ်တို့အား ဇာတ်ရုံအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ဇာတ်ရုံ
 အပြင်၌လည်းကောင်း လုံခြုံရေးထားရန် ကျွန်ုပ်အား ဖိတ်ဆက်ပေး
 ၍စီစဉ်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ညဦးပိုင်း၌ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ
 ဘို့ကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားပြောဆိုစီမံပေးခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်က သဘောတူ
 ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲစတင်ကပြရာ ရွာသူရွာသားတို့
 နှာ အားတက်သရော လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးကြလေ၏။
 ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို မည်မျှနှစ်ခြိုက်သည်မသိ။ ငါးညမြောက်
 သည်ထိ လူက ယခင်ပရိသတ်ထက်လျော့မသွားပေ။ ထို့ကြောင့်
 ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှာ ပို၍သတိထားကပြကြရ၏။ ငါးညဆက်ကရသော
 ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြိုတင်တိုက်ထားသော အော်ပရာ၊ ပြဇာတ်တို့
 က ကုန်သလောက်ရှိသွား၏။ ဇာတ်ထုပ်ကိုပင် ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်

ကို သုံးညဆက်ကပေးရ၍သာတော်တော့၏။ ဝမ်းစာကုန်အောင်
 ကရသောပွဲခွင့်ဟူ၍ ဇာတ်သမားတို့ဆိုကြ၏။

ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်ကိုကပြရာ၌ ပထမပိုင်းကို အော်ပရာ
 အဖြစ် တင်ဆက်ကပြ၍ ဒုတိယပိုင်းကို ပြဇာတ်၊ နှစ်ပါးခွင်ပြီး
 နောက်ပိုင်းမှဆက်၍ကပြရ၏။ ထိုဇာတ်ထုပ်၌ ပရိသတ်အထူး
 နှစ်ခြိုက်သော ကျား၏သရုပ်ဆောင်ချက်အခန်းများမှာ ပထမပိုင်း
 အော်ပရာခွင်၌ ပို၍များပြီး နောက်ပိုင်းဒုတိယပိုင်း၌ ဇာတ်ထုပ်
 ပြီးခါနီး တစ်ခန်းနှစ်ခန်းမျှသာ ပါဝင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပထမပိုင်း
 အော်ပရာကသည်အချိန်တွင်သာ ဇာတ်ကျားအောင်မိုးတစ်ယောက်
 အလုပ်လုပ်ချိန်များ၍ အော်ပရာပြီးပါက ကျားဝတ်စုံကိုဝတ်လျက်
 တရေးတမောပင်အိပ်၍ ရသေး၏။

ဇာတ်ထုပ်ပြီးခါနီး ကိုယ့်အခန်းရောက်မှ အိပ်ရာမှလူးလဲ
 ထကာ က၍ရ၏။ နေ့တစုဝကနေရသောအလုပ်ဖြစ်၍ တစ်ရေးနိုး
 ထကသော်မှ မှားချက်မရှိ။ ပိပိရိရိရှိ၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတိုင်း
 ဤအကျင့်ရှိကြ၏။ အောင်မိုးတစ်ယောက် နောက်ဆုံးညဖြစ်၍
 အထူးကြိုးစားကသွားသည်ဟုဆိုရမည်။ ကျားဟန်၊ ကျားမာန်၊ ကျား
 စရိုက်ဖြင့် ပရိသတ်ကြားထဲသို့ ခုန်ပျံကျော်လွှားဝင်ရောက်လာခြင်း၊
 ဇာတ်စင်ပေါ်၌ ပြေးလွှားကစားပြခြင်း၊ အုန်းသီစိမ်းကို ဇာတ်
 စိတ်အမွှာမှာဖြစ်အောင် ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ဖြတ်ခြင်းများကို ပီပြင်စွာ
 သရုပ်ဆောင်သွားသောကြောင့် ဇာတ်ရုံထဲတွင် လက်ခုပ်သံ

တဖြောင်းဖြောင်းဆူညံသွားရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ရုံအဝင်ပေါက်မှနေ၍ ဇာတ်စင်ပေါ်၌ ကပြသရုပ်ဆောင်နေသော ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အောင်မြင်မှု လက်ခုပ်သံများကိုနားထောင်၍ ပီတိဖြစ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေစဉ်...။

“ဇာတ်ဆရာ... ကျုပ်တို့ပြောထားတဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း တစ်နေရာကသွားစောင့်နေကြရအောင်လေ၊ တော်ကြာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့နဲ့လွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီဇာတ်ရုံမှာ ကျုပ်တို့လုံခြုံရေးအဖွဲ့ချ ထားတာမို့ ဇာတ်ဆရာ ဘာမှစိတ်မချမဖြစ်နဲ့၊ လာ... ကျုပ်တို့နဲ့ သာလိုက်ခဲ”

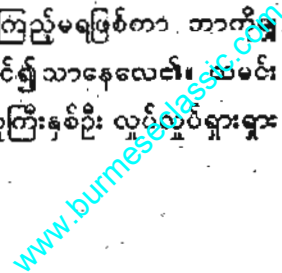
ရွာလူကြီးတစ်ဦးမှ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကာ ကျွန်ုပ် အား လက်တို့ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာထလိုက်ခဲ့ရ၏။ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် ပွဲဈေးတန်းတစ်ဝိုက်၌ မီးအလင်းရောင်ကြောင့် အရာရာကို သဲကွဲစွာမြင်တွေ့နိုင်၏။ ပွဲဈေးတန်းအနောက်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား အလင်းနှင့် အမှောင်စည်းတားထား သကဲ့သို့ ချက်ချင်းအမှောင်လွှမ်းနေလျက်ရှိ၏။ ရွာလူကြီးလေးငါး ဦးမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို အသုံးပြုကာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလျက်ရှိ၏။ ထိုလူကြီးလေးဦးတွင် နှစ်လုံးပြုံးသေနတ် တစ်လက်နှင့် ဒူးလေးတစ်ခုပါလာကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဘေးဘီဝဲယာမှာ အမှောင်အတိဖြစ်နေလေရာ

မည်သည့်နေရာရောက်နေသည်မှန်း ကျွန်ုပ်မသိပေ။ ကောင်းကင် သို့မော့ကြည့်သောအခါမှ လမိုက်ရက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ရွာလူကြီးတို့၏ခေါ်ဆောင်မှုနောက် လိုက်နေခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ် တို့သွားနေသည့်နေရာမှာ ပိုးလောင်းရွာထဲမှ တစ်နေရာဖြစ်နေ ကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်ကြုံ၍ သိပြီးဖြစ်၏။ အတန်ကြာသွားပြီးနောက် တစ်နေရာ၌ရပ်ကာ နားခိုလိုက်ကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကား မဲမဲ မှောင်လျက်ရှိ၏။

“က... ကျုပ်တို့တွေ ဒီနေရာကစောင့်ပြီးကြည့်မယ်၊ အားလုံး သတိတော့ထားမှဖြစ်မယ်၊ ဇာတ်ဆရာလည်းသတိထားပါ၊ ခင်ဗျား က တကယ့်ကျားကိုမြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့သာခေါ်ခဲ့ရတာ၊ တကယ် တော့ အန္တရာယ်များတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီညလည်း ကျားက လာချင်မှ လာဦးမှာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ စောင့်ရမှာပဲ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ မနေ့ကလာ တဲ့ကျား ဒီနေ့လည်းလာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ရွာလူကြီးက ဦးဆောင်ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ငါးဦးသား ကျောချင်းကပ်လိုက်၍ တောင်မြောက်လေးပါး သို့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အမှောင်ထဲ၌နေထိုင်မှု နည်းပါးသောကြောင့် အမှောင်ထဲမှာကြည့်မရဖြစ်တာ ဘာကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရပေ။ မျက်ဝန်းထဲ၌ မှောင်၍သာနေလေ၏။ ဆံမင်း နှစ်လုံးချက်ကျက်ခန့်အကြာတွင် ရွာလူကြီးနှစ်ဦး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

“ဟေ့... ဟိုမှာ တို့တစ်တွေစောင့်မှောင်နေတဲ့ ကျားကြီးလာနေပြီ။ ကျားဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေက အနံ့ခံကောင်းတယ်။ သတိဝီရိယကောင်းပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်တယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီတိရစ္ဆာန်ထက် ပိုပြီး သတိဝီရိယရှိပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ ဇာတ်ဆရာ... ဒီကျားက ခင်ဗျားတို့ဇာတ်ထဲက ဇာတ်ကျားမဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်ကိုက်သတ်တတ်တဲ့ ရိုးမကြီးထဲကကျားအစစ်။ ကဲ... အားလုံးအဆင်သင့်ပြင်ထားမယ်”

ခေါင်းဆောင်လူကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောကာ နှစ်လုံးပြန်သေနတ်ကို အသင့်ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။ ကျော့ဆင်းကပ်လျက်ရှိနေသောလူကြီးကလည်း ကျားကြီးလာရာလမ်းဆီသို့ဦးတည်ကာ သူ၏ဖူးလေးကို အသင့်ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။ ကျန်ရွာလူကြီးနှစ်ဦးကား ဇာတ်မီးနှစ်လက်စီကိုင်လျက် ကျားလာရာလမ်းဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လျက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည်မှန်းမသိဖြစ်ကာ မျက်စိသွင်ယ် နားသွင်ယ်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်မျက်စိကို ပွတ်သပ်၍လည်း ကျားကြီးလာရာနေရာသို့ အာရုံစိုက်၍လှမ်းကြည့်ရာ လှုပ်လီလှုပ်လဲဖြင့် ရွှေလျားလာနေသောကျားတစ်ကောင်ကို နှမ်းမြင်တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်(၅၀)ကျော်မျှ ဝေးကွာသောနေရာဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ညကာလ မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်းမို့ ကျားကြီးကိုမြင်တွေ့နေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်

ဆုံးဖြတ်ရမည့်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အတည်ပြု၍မရဖြစ်နေရ၏။ ထိုစဉ် ကျားကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက်(၃၀)အနီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်အနီးရှိ ရွာလူကြီးက နှစ်လုံးပြုသေနတ်မောင်းကိုဖြုတ်ရန် ပစ်ကွင်းဝင်မဝင် ထပ်မံချိန်ရွယ်လိုက်၏။

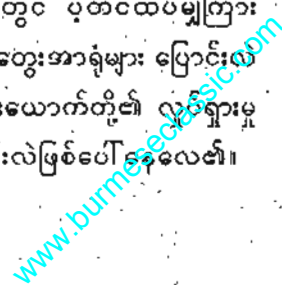
ကျားကြီးကား သူ၏အန္တရာယ်ကို သိနေသည့်အလား နေရာ တွင်ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သလိုရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီးတို့မှာလည်း အသာပင်ငြိမ်သက်နေလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ရွာလူကြီးတစ်ဦးကမူ ကျားကြီး၏အခြေအနေကိုရိပ်မိကာ လေသံ တိုးတိုးဖြင့် သတိပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ဒီကျားကြီးက ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒီမှာရှိနေတာကို သိသွားပုံရတယ်။ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က သူထက်အရင် လက်ဦးထားမှဖြစ်မယ်။ ကဲ... တစ်၊ နှစ်၊ သုံးဆိုရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းစမယ်”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်အတွေးထဲသို့ ဇာတ်ကျားအောင်မြှီးအကြောင်းက ဝင်ရောက်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလူကြီး၏

အသံများကလည်း ကျွန်ုပ်နားတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှကြားယောင်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်၏လှုပ်ရှားမှုအတွေးအာရုံများ ပြောင်းလဲမှုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အနီးရှိ ရွာလူကြီးလေးယောက်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း အလွန်လျင်မြန်စွာပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

“တစ်... နှစ်... သုံး”

အချိန်ကိုက်ခေါ်သံအဆုံးတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လူကြီးနှစ်ဦးက ပြိုင်တူလှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးခု၏ အလင်းရောင်က ကျားကြီးရှိရာနေရာတစ်ဝိုက်၌ လင်းဖြာကျလျက် ရှိရာ ထိုအလင်းရောင်ကြောင့် ကျားကြီးတွေဝေဝေးကြောင်သွားသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ထင်ရှားစွာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အမင်းအံ့ဩသွားရ၏။ ကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းအကြည့်တွင် ဇာတ်ကျားအောင်မိုးကိုသာ မြင်နေမိ၏။ ထိုစဉ် . .

“ဒိုင်း. . .”

“ရွတ်. . .”

ညီထားသည့်အချိန်အတိုင်း တိကျသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ကျားကြီးရပ်နေရာ၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ထိုးကျသွားသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဒူးလေးနှင့် နှစ်လုံးပြုနေသောနတ်ပစ်လွတ်သံတို့မှာ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံများကြောင့် ကျားကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ အလျင်အမြန်ခုန်ထွက်ပြေးသွားသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရ၏။ ကျားကြီးခုန်ထွက်ပြေးရာသို့ မီးရောင်ထိုး၍ ရွာကြည့်ရာ မတွေ့ချေ။ မြေပြင်၌ သွေးအချို့ကိုသာတွေ့ရ၏။

“ဒီကောင် တစ်နေရာရာတော့ထိသွားမှာ ကျိန်းသေတယ်။ ကျုပ်က အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် မုဆိုးလုပ်လာတာ ကျုပ်လက်ကို ကျုပ်ယုံပါတယ်ဗျာ”

နှစ်လုံးပြုတိုင်လူကြီးက လေသံကျယ်ကြီးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ

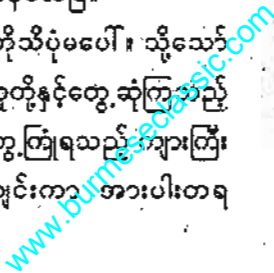
အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ဓာတ်မီးထိုးထားသောလူကြီးတို့က ဓာတ်မီးရောင်ကိုမှီတိုလိုက်သဖြင့် အပြင်ဝန်းကျင်သည် မှောင်မဲသွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မှောင်မဲလွန်းသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျားကြီးရန်ကိုကြောက်သည်ကတစ်ကြောင်းနှင့် စိုးရိမ်သောကတစ်ခုရင်ထဲ၌ဝင်ရောက်လာသည့်အကြောင်းများကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားတာ နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဇာတ်ဆရာ၊ ခင်ဗျားမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ကျားက ခင်ဗျားဇာတ်ထဲက ဇာတ်ကျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဇာတ်ရုံပြန်ချင်တယ်ဗျာ၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်မပြန်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်ရုံရောက်အောင် တစ်ယောက်ယောက်လိုက်ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဇာတ်ရုံပြန်မှဖြစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်က လူကြီး၏စကားကိုပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒကိုသာတောင်းဆိုလိုက်၏။ မကြာမီ လူကြီးလေးဦးစလုံး ကျွန်ုပ်အား ဇာတ်ရုံရောက်သည်ထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ရုံရောက်သောအချိန်တွင် နှစ်ပါးသွားထွက်နေလေပြီ။

မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်ကိုသိပုံမပေါ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးသည့်ရွာလူကြီးတို့ကမူ သူတို့နှင့်တွေ့ဆုံကြသည့် ရွာသူရွာသားအချို့အား ကျွန်ုပ်တို့ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသည့် ကျားကြီးဇာတ်လမ်းကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အလားခင်းကျင်းကာ အားပါးတရ

ပြန်ပြောနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား ရင်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်နေသော အပူသောကကြောင့် ဇာတ်ရုံအနောက်ဘက် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်သူ ဇာတ်သားများနေထိုင်ရာသို့ အပြေးအလွှားလာလိုက်ရ၏။

“အောင်မိုးကို ငါတွေ့ချင်တယ်၊ ငါနဲ့အမြန်လာတွေ့ပါလို့ ပြောကွာ”

အောင်မိုးကိုရှာကြည့်ရာ မတွေ့သဖြင့် တွေ့သည့်ဇာတ်အဖွဲ့ သားများကိုမှာထားလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏အခန်းတွင်း၌ ခေတ္တလှဲကာ တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ် မည်မျှတွေးတော စဉ်းစား ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်အား လှုပ်နှိုးလာသော အထိအတွေ့ကြောင့် အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာရ၏။ ကျွန်ုပ်အား လာရောက်လှုပ်နှိုးသူမှာ ဇာတ်မန်နေဂျာ ဦးတင်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားမိပြန်၏။

“ဦးတင်ဦး ဘာကိစ္စဖြစ်လို့လဲ”

“ကိစ္စကတော့ အောင်မိုးကိစ္စပဲ၊ ဦးရှင်ကြီးဇာတ်ထုပ်က ဇာတ်သိမ်းတော့မယ်၊ မိုးလင်းနေပြီ၊ ဦးရှင်ကြီးက စီးတော်ကျားကို စီးပြီး ပရိသတ်တွေကြားမှာ အလှူခံထွက်မှာဆိုတော့ ခုချိန်ထိ အောင်မိုးကို ကျွန်တော်ရှာကြည့်တာမတွေ့သေးဘူး၊ အဲဒါ ဇာတ် ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲလားမေးတာ”

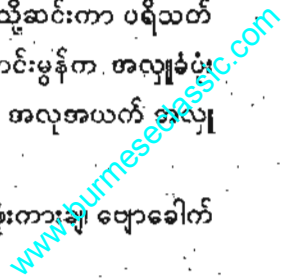
“ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ကျားဝတ်စုံရှိရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကိုဝတ်ခိုင်းပြီး လုပ်ခိုင်းလို့ရတယ်၊ ခုဟာက

ကျားဝတ်စုံလည်းမရှိ၊ အောင်မိုးကလည်းမရှိဆိုတော့ ကျုပ်တော့ ရူးတောင်ရူးချင်လာပြီဗျာ၊ ဪ... ဒီလိုလုပ်၊ မင်းသားကြီးကို အဲဒီ လိုဇာတ်မသိမ်းဘဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့ဇာတ်သိမ်းပေးဖို့ပြောလိုက်ဗျာ၊ သူ့ဇာတ်ထုပ်ဆိုတော့ သူ့နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒါပဲစဉ်းစားလို့ ရတယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဇာတ်မန်နေဂျာဦးတင်ဦးမှာ ခေါင်း ကုတ်လျက် ကျွန်ုပ်အနီးမှထထွက်သွား၏။ မကြာမီ ဇာတ်ထုပ်ကြီး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းခင်းကျင်းသံကိုကြားလိုက်ရရာ ကျွန်ုပ်မှာ သိချင်လေ ဖြင့် ဇာတ်ရုံပေါ်သို့တက်၍ တိုင်ဖုံးကြားမှလေ့လာကြည့်နေမိ၏။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်တိုင်ဖုံးကြားမှ စီးတော်ကျားထွက်လာသည်ကို မြင်ရ ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်လျက် လန့်ဖျန်ကာ ခြေလှမ်းများပင် နောက်ဆွဲဆုတ်မိသည်ထိဖြစ်သွားရ၏။

ဇာတ်မင်းသားကြီးကား တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဦးရှင်ကြီးဝတ်စုံ ဝတ်လျက် သူ၏စီးတော်ကျားပေါ်သို့တက်ကာ မျက်စိမှိတ် ပုတီး ဝိပ်လျက်ရှိနေ၏။ မကြာမီ စီးတော်ကျားမှ ဦးရှင်ကြီးကို ကိုယ်ပေါ် တင်လျက် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဇာတ်စင်အောက်သို့ဆင်းကာ ပရိသတ် ကြားသို့ တိုးဝင်သွား၏။ လူရွှင်တော်ကောင်းမွန်က အလှူခံပွဲ တိုင်ကာ အလှူခံပေး၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့မှ အလှူအယက် အလှူ ခံထည့်ဝင်နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်သိမ်း၍ ပြည်ဖုံးကားချ ဗျောခေါက်

ချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်း၍ နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ပွဲတူး ရှိနေသောကြောင့် ဇာတ်ကပြပြီးချင်း ကားခွင်၊ မီးခွင်၊ ဆိုင်းခွင် တို့ကို သိမ်းဆည်းနေရ၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့လည်း သူတို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်ဆောင်သွားကြ၏။ မကြာမီ ဇာတ်ဖော် တော်ဆိုက်ကပ်ထားရာ ပိုးလောင်းရွာကမ်းနားဆိပ်သို့ ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်သွားကြ၏။ ဇာတ်ရုံနှင့် ကမ်းနားဆိပ်မှာ ကိုက်(၁၀၀) နီးပါးမျှဝေး၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ပစ္စည်းထည့်ထားသောသေတ္တာ ကြီးများကို နွားလှည်းဖြင့်တိုက်၍ ပစ္စည်းသေးများကိုကား လူကိုယ် တိုင်သယ်မသွားကြရ၏။

“အောင်မိုးရေ.. ဒီမှာ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းကူသယ်ပေး ပါဦးကွ”

ကျွန်ုပ်၏အော်ခေါ်သံကြောင့် ဇာတ်ကျားအောင်မိုး တစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းအဖို့ ကို ဆွဲမယူလိုက်၏။

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

အောင်မိုး၏ညည်းညာသံကြောင့် ကျွန်ုပ်မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ အောင်မိုးကို သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။ အောင်မိုး၏ဘယ်လင် မောင်းတစ်ဖက်တွင် ပတ်တီးစည်းထား၍ ထိုပတ်တီးစဉ် သွေးမှန် စို့ထွက်နေသည်ကိုမြင်လိုက်ရရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွား မိ၏။ ထို့ကြောင့်...

“အောင်မိုး.. မင်းဒဏ်ရာက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်းမသိပါဘူး ဇာတ်ဆရာရယ်၊ ညတုန်းက ဇာတ်ကရင်းရခဲတယ်ထင်တာပဲ။ ဒီမနက်ကျမှ ဒီအနာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတာ၊ အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

အောင်မိုးက ချက်ချင်းပြန်ဖြေ၏။ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လိမ်လည်လှည့်ဖျားမှုများ ကင်းစင်နေသည်ကိုမြင်တွေ့ရရာ ကျွန်ုပ် မှာ အောင်မိုးကို လွန်စွာသနားမိသွား၏။ ထို့ပြင် အောင်မိုးနှင့် ပတ်သက်ယှက်နွယ်သောအကြောင်းများမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ခေါင်း တွင်း၌ အစီအရိပ်ဝင်လာတော့၏။

“ကျားသေကိုအသက်သွင်း ချက်ချင်းပြည့်စုံပြီးမြောက်စေ”

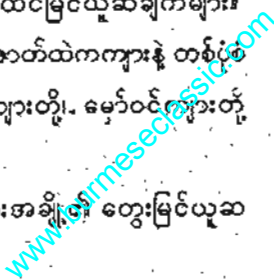
ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး၏စကားသံများ။

“အောင်မိုးတစ်ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးနဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကျားဝတ်စုံဝတ်လိုက်တာနဲ့ တကယ့်ကျားအစစ်လိုထင်ရတယ်။ ဧကန္တ အောင်မိုးတစ်ယောက် မှော်ဝင်သွားပြီထင်တယ်”

ဟူသော ဇာတ်သမားအချို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များ။

“ကျုပ်တို့ရွာထဲဝင်လာတဲ့ကျားက ဇာတ်ထဲကကျားနဲ့ တစ်ပုံစ တည်းပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကြားဖူးတဲ့ သမန်းကျားတို့.. မှော်ဝင်ကျားတို့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ဟူသော ပိုးလောင်းရွာသူရွာသားအချို့၏ တွေးမြင်ယူဆ

၁၄၈

ချစ်မင်္ဂလာ

ဗဟုသုတစကားသံများက ကျွန်ုပ်၏အတွေးအာရုံတွင် ကြားယောင် မြင်ယောင်လာ၏။

“ကဲ... ကျွန်တော် ဟောဒီလက်ဆွဲအိတ်တော့ သယ်သွားပေး မယ်၊ ဒီသေတ္တာကြီးကိုတော့ မောင်ချိုတို့အဖွဲ့ကို သယ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်း အတော်နာနေလို့”

အောင်မိုးစကားသံကြားမှ ကျွန်ုပ်၏အတွေးစများ လွင့်စင် ပပျောက်သွား၏။ အောင်မိုးကား ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆွဲအိတ်ကို အနာမရှိသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲမယူ၍ ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ဇာတ်ကျား အောင်မိုး၏ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်းမှ အောင်မိုးကို သနားကြင်နာ မိနေ၏။ ထိုစဉ်... .

“ဇာတ်ဆရာ... ဇာတ်ဆရာမွေးစားသား မှောင်ကျားကြီး အောင်မိုးကိုကြည့်ရတာ သူ့ပုံက မှောင်ဝင်ဘဲ မှော်ပျောက်နေပုံပေါ် နေတယ်၊ မှောင်ဝင်အားဆေးလေးကြိုပြီး ကျွေးထားဦးနော်၊ ပွဲကူးတွေ ကဆက်နေတာ၊ တော်ကြာ ဇာတ်ဆရာပဲစိတ်ညစ်နေမှာ”

လက်ထောက်မင်းသမီး ဖြူဖြာဝင်းက ကျွန်ုပ်နောက်မှနေ၍ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်တိုစွာဖြင့် သူမကိုမျက်မှောင်ကြုံ၍ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏အပြုအမူကြောင့် မင်းသမီးဖြူဖြာဝင်း တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ ဇက်ကလေးပုကာ ရှောင်ထွက်သွား လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်မော်တော်ရှိရာသို့သွားရန်

ဇာတ်ရုံထဲမှထွက်လာလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လျှောက်လာသည့်လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်အာရုံထဲ၌ ကြီးစိုးလာသော အကြောင်းအရာတစ်ခုရှိလေ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကား ‘မှောင် ကျား’ပင်ဖြစ်တော့၏။

ကလပ်တောင်မှ မေတ္တာလက်ဆောင်

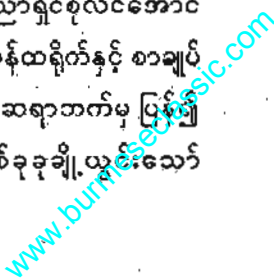
ကျွန်ုပ်တို့သည်ထောင်ထားသော ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့ကြီးသည် ရော့စတီတိုင်း ငပုတောမြို့၌ကပြရန် (၃)ရက်မျှကြို၍ရောက်ရှိ သွားခဲ့၏။ ငပုတောမြို့၌ကပြရမည့်ပွဲမှာ ဘုရားပွဲတော်ရက်မဟုတ်။ ကြားပွဲဖြစ်၏။ ထိုပွဲကို ငပုတောမြို့နေ ပွဲကန်ထရိုက်ဦးဇော်ဝင်းမှ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကန်ထရိုက်ဦးဦးပွဲဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်ဆရာဇနီးမောင်နှံမှာ သိပ်ပြီးစိတ်မညစ်ရချေ။

သို့သော် ဇာတ်ပွဲကရက်မတိုင်မီ ဇာတ်ရုံသို့ကြိုတင်ရောက် ရှိနေခြင်းအတွက် အခက်အခဲအနည်းအကျဉ်းတော့ရှိ၏။ ပွဲကန် ထရိုက်များသည် ဇာတ်ပွဲကသည့်ရက်များအတွင်း၌သာလျှင် သူတို့ တာဝန်ယူရမည့်ရေ မီး၊ ထင်းစသည်များကို တာဝန်ယူပေးကြ၏။

ဇာတ်ပွဲမကသည့်ရက်များ၌မူ လှည့်ကြည့်ဖော်မရပေ။ ထိုရက်များ တွင် ကန်ထရိုက်ကိုရှာတွေ့ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။

ဇာတ်ဆရာနှင့် ပွဲကန်ထရိုက်တို့ ပွဲငှားစာချုပ်ချုပ်ဆိုကြ သည့်စာချုပ်ထဲတွင် ပွဲကန်ထရိုက် အဓိကတာဝန်ယူရမည့်အချက် များမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ကရက်မတိုင်မီ တစ်ရက်ကြိုတင်၍ ကမည့် ဇာတ်ရုံသို့သယ်ယူခေါ်ဆောင်ရန် (အကယ်၍ ဇာတ်ဆရာမှ ထို အကြံခရီးအတက် ခရီးစရိတ်ထည့်တွက်တောင်းထားသော် ဇာတ် ဆရာ၏တာဝန်ဖြစ်သည်။) ဇာတ်အဖွဲ့ ဇာတ်ရုံရောက်သည်နှင့် ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများအသုံးပြုရန် ရေ မီး၊ ထင်းများကို ကန်ထရိုက်မှဖြည့်ဆည်းတာဝန်ယူရန် (ထိုကိစ္စကိုလည်း ကန်ထရိုက် အနေဖြင့် ဇာတ်ကရက်များတွင်သာ တာဝန်ယူမည်ဟု စာချုပ်တွင် ထည့်သွင်းချုပ်ဆိုကြသည်။) စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ဆရာဘက်မှ အဓိကတာဝန်ယူရသည့်အချက်မှာ စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားပြီးသော ဇာတ်ကရက်အမိ ဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံး ထို ဇာတ်ရုံသို့ရောက်ရှိရန်ဖြစ်ပြီး ဇာတ်အဖွဲ့၌ပါရှိသော ခေါင်းဆောင် မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် လူရွှင်တော်မှအစ ပညာရှင်စုံလင်အောင် ပါရှိရန်မှာ အရေးကြီးပေ၏။ သို့မဟုတ်ပါက ကန်ထရိုက်နှင့် စာချုပ် ချုပ်ဆိုထားသည့်ဇာတ်ကြေး၏သုံးဆကို ဇာတ်ဆရာဘက်မှ ပြန်၍ အလျော်ပေးရ၏။ ကန်ထရိုက်ဘက်မှ တစ်ခုခုချို့ယွင်းသော်

ဇာတ်ဆရာနှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ရုံမျှနှင့်သာ ပွဲပြီးသွားရသည်က များ၏။

ထို့ကြောင့် အချို့သောပွဲကန်ထရိုက်တို့နှင့် ပွဲငှားလိုက်ရသည် မှာ တစ်ခါတစ်ရံပင်ဖြစ်စေရာကောင်း၏။ အများဆုံးစိတ်ညစ်ရသည် မှာ ရေကိစ္စဖြစ်၏။ လူပေါင်း(၅၀)နီးပါးမျှပါရှိသော ဇာတ်အဖွဲ့ ဖြစ်သောကြောင့် လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေဖြစ်ကာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဖြင့် ထိန်းရန်ခက်လှ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့အနေဖြင့် တစ်နေရာ မှ တစ်နေရာသို့ နေ့တွင်းအမီ ပြောင်းရွှေ့ကြရသည်များရှိလေရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ရုံတစ်ရုံသို့ရောက်သည် နှင့် ရေမိုးချိုး၍ အနားယူချင်ကြသူကများ၏။ ထိုအခါ ရေကိစ္စ အဆင်မပြေသောဇာတ်ရုံသို့ရောက်လျှင် ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သား များထံမှ ပူညံပူညံအသံကိုကြားရ၏။

ဤငပုတောဇာတ်ရုံသို့ ဇာတ်မကမီ (၃)ရက်ကြိုတင်၍ ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်ရှိနေရာ အမိကပြဿနာမှာ ရေကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ ပွဲကန်ထရိုက် ဦးဇော်ဝင်းမှာ ငပုတော၌နေထိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ဇာတ်မကမီရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်ရုံသို့မလာ။ သူ၏အိမ်သို့ သွားရောက်မေးမြန်းသော်လည်း ပွဲပါမစ်ရရှိရေးကိစ္စလိုက်နေသည် ဖြစ်၍ မအားလပ်ကြောင်းသိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အနေဖြင့်လည်း ငပုတောကို ယခု တစ်ကြိမ်သာလျှင် ရောက်ရှိဖူးသေးသည်ဖြစ်ရာ ထိုအရပ်မှာစိမ်း

နေ၏။ ဇာတ်ကရက်မဟုတ်သောကြောင့် ဇာတ်ရုံ၌မီးမလင်းသည် မှာလည်း ပြဿနာမရှိ။ ဇာတ်အဖွဲ့သားအားလုံး ညမှောင်သည်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကာနေ၍ ရသည်။ ထင်းအဆင်သင့်မရှိသည်မှာ လည်း ပြဿနာမရှိ။ နီးစပ်ရာထင်းတိုထင်းစ သစ်ကိုင်းခြောက်တို့ ကိုကောက်ကာ မီးစိုက်၍ရ၏။ အခက်အခဲအရှိဆုံးမှာ ရေဖြစ်၏။

ဇာတ်ရုံမှာ ကွင်းထီးထီးတွင်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ လူနေ အိမ်ခြေနှင့် အနည်းငယ်လှမ်း၏။ ထို့ပြင် ရောက်ဖူးသောအရပ် ဒေသမဟုတ်၍ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေလေရာ ရေတွင်းရေတန် ဘယ်နားရှိမှန်း မည်သူမျှမသိကြ။ ထို့ကြောင့် နံနက်မိုးလင်းသည် အခါ မျက်နှာသစ်စရာပင် ရေမရှိဖြစ်ရ၏။ သို့သော် ဤသို့နေခုံ မျှဖြင့် ပြီးမည်မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ရေ ရှာပုံတော်ဖွင့်ရ၏။

ဇာတ်ထဲမှာ ကားဆွဲစိန်မိုးကို မုန့်ဖိုး (ညကြေးနှင့်မဆိုင်) သီးသန့်ပေး၍ ရေတစ်စည်ခပ်ပေးရန် ချောမော့ခိုင်းရ၏။ စိန်မိုး ခပ်သောရေတစ်စည်ကို မျက်နှာသစ်ရုံမှလွဲ၍ အသုံးမပြုရန်နှင့် ထမင်းဟင်းချက်သည်အခါမှသာအသုံးပြုရန် အမိန့်ထုတ်ထားရ လေ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများရေမိုးချိုးရန်ကိုမူ မိမိတို့အပီ အစဉ်ဖြင့်သာလျှင် အဆင်ပြေသလိုဆောင်ရွက်ရန်ပြောရ၏။ ထို အစီအစဉ်ကို ဇာတ်သူဇာတ်သားအားလုံး လွန်စွာသဘောတူ လေ၏။

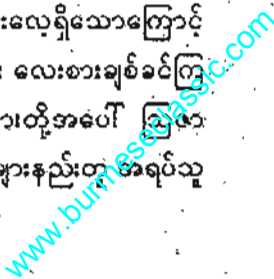
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဇာတ်သူဇာတ်သားအများစုမှာ တစ်မြို့တစ်ရွာရောက်သည့်အခါတိုင်း ထိုအရပ်ရှိလူတို့နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်စွာနေထိုင်လိုကြ၏။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်လည်း ကြိုးစား ကြ၏။ ထိုသို့ရင်းနှီးပါမှ သူတို့၏ဗိုက်စို၏။ ဇာတ်ဆရာချက်ကျွေး သော ဇာတ်ထမင်း၊ ဇာတ်ဟင်းကို ဇာတ်ထွက်သည်မှစ၍စားခဲ့ကြ ရာ စားချင်စိတ်နည်းကြ၏။ ဇာတ်ဆရာအနေဖြင့်လည်း ဇာတ်သူ ဇာတ်သားပေါင်း(၅၀)မျှကို နေ့စဉ် ထမင်း(၂)နပ်ကျွေးရသည်ဖြစ် ရာ ဆင့်တင်သောဟင်းကိုသာ ချက်ကျွေးနိုင်၏။ ပုံမှန်ဟင်းတစ် ခွက်ကို တစ်ဦးလျှင် ဝေပုံကျစနစ်ဖြစ်သော အရေအတွက်ဖြင့်ပေး၏။

ထမင်းမဝလျှင် လိုက်ပွဲတောင်း၍ ရသော်လည်း ဟင်းကိုကား လိုက်ပွဲထပ်၍ မပေးချေ။ တစ်ခါတရံ ဇာတ်ဆရာအနေဖြင့် အုန်းဗူး က၍ ဇာတ်ရှုံးသောအခါတွင် ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက်ပင် ချက်မကျွေး နိုင်။ ငါးအခပ်မပါသော ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်း ဖြင့်သာ နှစ်ပါးသွားကြရ၏။ ဝင်ငွေမရှိသော ဇာတ်နားသည်နေ့ များတွင်လည်း ဇာတ်ဆရာများ ပါမစ်နစ်ချက်ကျွေးသည့်ဟင်းမှာ ချဉ်ပေါင်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်များသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်သူဇာတ်သားအချို့မှာ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံကိုရောက်သည်နှင့် ထို အရပ်ရှိလူတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဖွဲ့ကြ၏။ ထိုသူတို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားသည့်အခါ ထိုသူထို့ဖိတ်ကျွေးသောထမင်းစားပွဲ ကို မပျက်မကွက် သွားရောက်စားသောက်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါမှ

သူတို့ဗိုက်မှာ ဝက်၊ ဘဲ၊ ကြက်၊ ငါးတို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ဖြစ်ရကား ဗိုက်စိုတော့သည်။

ဇာတ်အဖွဲ့များမှာ ဤအတိုင်းဖြစ်၏။ အိမ်ထမင်းဟင်းကဲ့သို့ ချက်ကျွေးသော ဇာတ်အဖွဲ့ဟူ၍ ရှာမှရှားလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဇာတ်ဆရာဟုဆိုသော်လည်း ဇာတ်သမားစစ် စစ်မဟုတ်လေရာ ဇာတ်အသာများကို ကောင်းစွာမသိထားကြချေ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏စိတ်ရင်းမှာလည်း တစ်ပါးသူအား ကူညီချင်သောစိတ်နှင့် တန်းတူထားတတ်သောစိတ်များရှိကြရာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှ ဇာတ်သူဇာတ်သားအားလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့စားသည့်နည်း တူ ဇာတ်အဖွဲ့ကိုလည်းကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဇာတ် အဖွဲ့မှချက်သောဟင်းကို ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုယ်တာယူ၍ လောက်ငှ အောင်ချွေတာစားသည်။

ဇာတ်ဆရာဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် သီးခြား ချက်စားသောဟင်းမရှိချေ။ ရံဖန်ရံခါများမှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့စား ချင်သောဟင်းကို သီးခြားချက်စား၏။ များသောအားဖြင့် ဇာတ် အဖွဲ့နည်းတူ ဇာတ်ထမင်း၊ ဇာတ်ဟင်းကိုစားလေ့ရှိသောကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများက ကျွန်ုပ်တို့အား လေးစားချစ်ခင်ကြ ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့်လည်း ဇာတ်အဖွဲ့သားတို့အပေါ် ကြိုဇာ သက်ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် အခြားဇာတ်အဖွဲ့များနည်းတူ အရပ်သူ

အရပ်သားတို့နှင့်ရောနှောခြင်းကို ကျွန်ုပ်တားမြစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခု ငပုတောမြို့တွင်ကား ရေကိစ္စအခက်အခဲဖြစ်သောကြောင့် အရပ်နှင့် အဆင်ပြေသလိုနေရန်ခွင့်ပြုခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအား ဇာတ်သူဇာတ်သားများမှာ ကျေးဇူးတင်မဆုံးရှိုလှတော့၏။

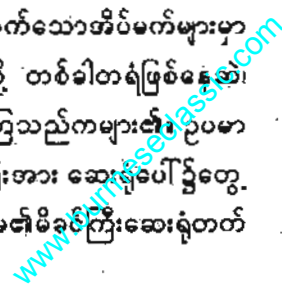
ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့ကြီးသည် ငပုတောမြို့၌ ဇာတ်ကရန် ကြိုတင်ရောက်ရှိနေခဲ့ရာ (၂)ညအိပ်ပြီးဖြစ်လေ၏။ နောက်တစ်ည နားနားနေနေအိပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဇာတ်ပွဲကရန်ဖြစ်၏။ ပွဲကန်ထရိုက်မှလည်း ပွဲကရန် ပါမစ်ရရှိပြီဖြစ်ကြောင်း လာပြောသွား၏။ ထို့ကြောင့် ပထမညကပြရမည့်အစီအစဉ်များကို ဇာတ်အဖွဲ့အား ကြိုတင်မှာကြားထားပြီးနောက် စိတ်အေးလက်အေးပင် အနားယူလိုက်မိ၏။ အနားယူသည်ဟုဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဘုရား၊ တရားနှင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်နေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်ထက် ကျွန်ုပ်ဇနီးက ဘုရား၊ တရားပိုမြဲ၏။ ဇာတ်ကရသည်ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်မကရသည်ဖြစ်စေ ဘုရားအားရည်စူး၍ ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ပန်းရေချမ်းကပ်လှူခြင်းများ အမြဲပြု၏။ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံသို့ရောက်တိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှပင့်ဆောင်သွားသော ဘုရားဆင်းတုတော်နှင့် ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို ဇာတ်စင်ပေါ်တင်၍ ရိုသေစွာဝတ်ပြု၏။ နေ့စဉ် ညစဉ် ဆီမီးအမွှေးတိုင်ထွန်းညှိပူဇော်၏။ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ သုတ် စသည့်တရားများကို ရွတ်ဖတ်၏။

ဂုဏ်တော်ပုတီးကိုစိပ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စား၏။ ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းအား နေ့စဉ်မေတ္တာပို့၏။ အမျှပေးဝေ၏။

ဤသို့ပြုသည်မှာ တစ်ခါတရံ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်ပျက်ကွက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်မှာမူ တစ်ခါမှပျက်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများသည် ကြီးကြီးမားမား ဒုက္ခအန္တရာယ်ဟူ၍ တစ်ခါမှမကြုံဆုံခဲ့ရချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် မည်သူမျှရေမကူးတတ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ သွားလာကပြနေသည့်နေရာမှာ ရောဂါတိုင်းအတွင်း၌သာဖြစ်သောကြောင့် ရေလမ်းခရီးမှာ အများဆုံးသွားလာရ၏။ သို့သော် မည်သည့်အန္တရာယ်၊ မည်သည့်ဒုက္ခကိုမှ ကြုံတွေ့ရခြင်းမရှိခဲ့သည်မှာ ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ ယုံကြည်ထားခဲ့ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပေလားမပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်မှာ မကြာခဏအိပ်မက်မက်လေ့ရှိ၏။ သူမြင်မက်သောအိပ်မက်များမှာ တစ်ခါတရံကြိုတင်နိမိတ်များဖြစ်သကဲ့သို့ တစ်ခါတရံဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်နေပြီး နိမိတ်ပြသည့်အိပ်မက်များဖြစ်ကြသည်ကများ၏။ ဥပမာ အားဖြင့် သူ၏အိပ်မက်ထဲ၌ သူ၏မိခင်ကြီးအား ဆေးရုံပေါ်၌တွေ့ရသည်ဟု အိပ်မက်မက်ပါက မကြာမီ သူမ၏မိခင်ကြီးဆေးရုံတတ်

နေရကြောင်းသတင်းကို ကြားရတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူမအိပ်မက်
မက်လျှင် ကျွန်ုပ်မှာ သတိကြီးစွာထားလျက် ဆင်ခြင်ရ၏။

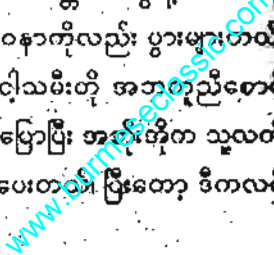
ကျွန်ုပ်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ အိပ်မက်မက်ခဲ့၏။ မက်ဖူးသည်
အိပ်မက်မှာလည်း တစ်ခါမျှရေရေရာရာမရှိလှ။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ
ခြောက်သည်အိပ်မက်မျိုးသာ ဖြစ်လေဖြစ်ထရှိ၏။ ထူးထူးခြားခြား
အိပ်မက်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏အသက်လေးဆယ်ကျော်လာသည်အထိ
တစ်ခါမျှမမက်ခဲ့ဖူးချေ။ သို့သော် ငပုတောရောက်ပြီး ဇာတ်နား
နေရသည့် တတိယမြောက်ညတွင်ကား ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကြီး
တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်မြင်မက်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုအိပ်မက်သည် ကျွန်ုပ်
အဖို့ အမှန်တကယ်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသောဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို သို့ ကျွန်ုပ်စိတ်
၌စွဲကာ ဖျောက်ဖျက်မရအောင်ရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏အိပ်မက်အကြောင်းကို ဇနီးသည်အား ပြောပြရာ
ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်မှာလည်း တိုက်ဆိုင်စွာ သူမအိပ်မက်မက်သည့်
အကြောင်းကိုပြောပြကာ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး၏ အိပ်
မက်များမှာ တစ်ခုတည်းဖြစ်၍ အကြောင်းအရာများလည်း တစ်ခု
တည်း တစ်ပုံတည်းဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ယောက်စလုံးအံ့ဩကြရင်း တစ်ညထဲ၌ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူအိပ်
မက်မက်ခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှုဟုဆိုသော်ရ၏။ သို့သော် အိပ်မက်
မက်သောအကြောင်းအရာပုံစံခြင်း ခွဲခြားမရအောင်တူညီနေပုံမှာ
ကား တိုက်ဆိုင်မှုမဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်

တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ကိုယ်စီမက်သောအိပ်မက်များကို ခြောက်
ခဏ စမြုံ့ပြန်ပြောဖြစ်ကြလေ၏။

“ငါ့ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့အဘိုးအိုတစ်ယောက်
ငါ့ရှေ့မှာ ကလပ်တစ်ခုကိုကိုင်ထားပြီး ငါ့ကိုလှမ်းပေးတယ်။ ပြီးတော့
မင်းနဲ့ အဘနဲ့က အကြောင်းအကျိုးရှိတယ်တဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့
အဘကူညီမယ်တဲ့။ ငါးပါးသီလကိုမြဲအောင်နေ၊ သတ္တဝါတွေအပေါ်
မှာ မေတ္တာထား၊ သနားကြင်နာစိတ်မွေးပြီး သက်သတ်လွတ်စားတဲ့
ရတနာသုံးပါးနဲ့ အမိအဖ၊ ဆရာသမားကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘဲ
ရိုးရိုးသားသားရှာ၊ ငါ့သားကြီးပွားလိမ့်မယ်လို့ပြောပြီး ပျောက်သွား
တယ်”

“ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာလည်း ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အသက်
ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်ထင်ရတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ကျွန်မရှေ့
မှာလာရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့သမီးနဲ့ အဘနဲ့က အကြောင်းအကျိုး
တွေဆက်စပ်တယ်တဲ့။ ရတနာသုံးပါးနဲ့ အမိအဖ၊ ဆရာသမားတို့
လည်း အမြဲဆည်းကပ်တယ်။ ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းတယ်။ သတ္တဝါ
တွေအပေါ်မှာလည်း မေတ္တာထားပြီး သတ္တဝါတွေရဲ့ အသားတို့
စားခြင်းမှရှောင်ကြဉ်တယ်။ တရားဘာဝနာကိုလည်း ပွားများတယ်။
မေတ္တာပို့အမှုဝေတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ့သမီးတို့ အဘတူညီစောင့်
ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုပြောပြီး အဘိုးအိုက သူလတ်
ထဲက ကလပ်တစ်ခုကို ကျွန်မကိုလှမ်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကလပ်

ကို ရိုရိုသေသေထားပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဆုတောင်းပါ။ ဆုတောင်း ပြည့်လိမ့်မယ်လို့ပြောပြီး အတိုးအိုပျောက်သွားတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့၏ဇာတ်အဖွဲ့ ထဲမှ လူ့အချို့အားပြောဖြစ်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ ဆိုင်းဝိုင်းပတ်မတီးဆရာစိန်ဘာဘုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် အသက် အရွယ်ကြီး၏။ မီးခွင်တာဝန်ယူထားသူ အဘဦးလှမောင်မှာလည်း အသက်ခုနစ်ဆယ်တွင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးစိန်ဘာဘုနှင့် ဦးလှ မောင်တို့ကိုပြောပြရာ သူတို့နှစ်ဦးမှာလည်း အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ကြလေ ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ လူ့ရွှင်တော်လူငယ်ပေါက်စများမှာကား ကျွန်ုပ် တို့၏ကွယ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အားမျက်စပစ်၍ . . .

“သူတို့ကို ကလပ်တွေလက်ဆောင်ပေးသွားတယ်လည်းဆို သေးရဲ့။ ဘယ်မှာလဲ အဲဒီကလပ်တွေ၊ ဟား. . ဟား. . ဇာတ်ဆရာ မောင်နှံ ဇာတ်ရှုံးတာများလို့ ဇာတ်တစ္ဆေခြောက်ခဲရတာနဲ့တူပါ တယ်ကွာ”

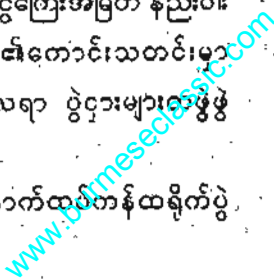
ကျွန်ုပ်တို့ မကြားတကြားပြောဆိုကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီး မောင်နှံကား ပြက်ရယ်ပြုသူတို့၏စကားကို မကြားဟန်ပြုလျက် ကျွန်ုပ်တို့၏အိပ်မက်အကြောင်းကိုလည်း မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ် နေကာ မေ့ထားလိုက်ကြတော့၏။ ထိုနေ့မှာ ပထမညအဖြစ် ဇာတ်ပွဲ စတင်ကပြမည်ဖြစ်ရာ ဇာတ်ပွဲအဆင်ပြေစွာကနိုင်ရေးအတွက်

လိုအပ်သည်များကိုဆောင်ရွက်နေရသောကြောင့် အိပ်မက်အကြောင်း များကို အလိုအလျောက်မေ့ပျောက်ပြီးသားဖြစ်သွားရတော့၏။

ဇာတ်ပွဲပထမည ကပြသည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်၏ပန်းကမ္ဘာ ဇာတ်ပွဲကောင်းသတင်းမှာ အရပ်ထဲ၌ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ် သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ကန်ထရိုက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ထဲသို့ လာ၍ မျက်နှာချိုသွေး၏။ လိုအပ်သော ရေ မီး၊ ထင်းစသည်များ ကိုလည်း ပြည့်စုံအောင်ဆောင်ရွက်ပေး၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ် ဆရာနှင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့အတွက် ကြက်သား ဟင်းတစ်ချိုင်ပင်ပို့လိုက်သေး၏။ ဇာတ်ကန်ထရိုက်များနှင့် ဆက်ဆံ ခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာအတွက်မူ ကြားဖူးပြီးသားပုံပြင် တစ်ပုဒ်ကို ပြန်နားထောင်နေရသကဲ့သို့ရှိ၏။

ဒုတိယညတွင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များပြားစွာရာ ဇာတ် ကန်ထရိုက် အနည်းငယ်မြတ်၏။ နောက်ဆုံးညတွင်ကား ရုံကွဲ အောင် အားပေးကြည့်ရှုကြသောကြောင့် ကန်ထရိုက်ခမျာ အမြတ် ကြီးမြတ်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာအတွက်မူ ထိုက်တန် သောဇာတ်ကြေးကိုရယူထားပြီးသားဖြစ်၍ ငွေကြေးအမြတ် နည်းပါး စွာသာရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲ၏ကောင်းသတင်းမှာ ငပုတော မြို့နယ်မှတစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့သွားလေရာ ပွဲငှားများလာဖွဲ့ ချောက်ရှိလာခြင်းအမြတ်တို့ရရှိလေ၏။

ထိုငပုတောမြို့ဇာတ်ရုံမှာပင် နောက်ထပ်ကန်ထရိုက်ပွဲ

နှစ်ပွဲငှားရမ်းခံရ၍ တစ်ပွဲလျှင် ပွဲချီ(၃)ချီဖြစ်ရာ ပွဲချီ(၆)ချီကရန်
 အေးဆေးစွာရလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လိုချင်သောဇာတ်ကြေးကိုလည်း
 ညှိနှိုင်းတောင်းခံ၍ရလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာဇနီးမောင်နှံမှာ
 ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများလည်း ပွဲချီများ
 တိုးလာသောကြောင့် ဝမ်းသာကြလေ၏။

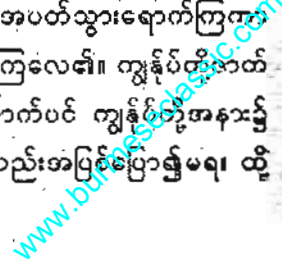
သို့သော် ငပုတောဇာတ်ရုံ၌ (၃)ညကပြီးပြီးချင်း ပွဲကူးဆက်
 သည်မဟုတ်။ ကြားထဲ၌ သုံးလေးရက်နားရဦးမည်ဖြစ်၏။ ပွဲငှားသူ
 တို့၏လုပ်ငန်းသဘောမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ကို တစ်ခြမ်းကြို တစ်ခြမ်းပို့
 တာဝန်ယူကြသည်ကများ၏။ အကြိုရော အပို့ပါ တာဝန်ယူသည့်
 ပွဲငှားကနည်း၏။ ဇာတ်ဆရာကလည်း အကြိုကိုသာလျှင် ဦးစားပေး
 စာချုပ်ချုပ်၏။ အပို့ကိုမူ ပွဲငှားကိုတာဝန်မပေး။ အဘယ်ကြောင့်
 ဆိုသော် ဇာတ်ရာသီတစ်နှစ်အတွင်း ရက်အစဉ်အလိုက် ပွဲငှားထား
 ရသည်မှာ အလွန်နည်း၏။ တစ်ပွဲသွားကပြီး ထိုပွဲမှတစ်ဆင့် ပွဲငှား
 သူနောက်ရက်အားကြည့်၍ အစဉ်လိုက်ကသွားကြရသည်ကများ
 ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့မှာ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်မှစ၍ ငှားပွဲ
 ကပြီးသည်နောက်ပိုင်း ပွဲတည်ရာရန်ကုန်သို့ ပြန်မဆင်းတော့။ ငှားပွဲ
 ရှိက ငှားပွဲက၍ ငှားပွဲမရှိက ရုံမဲမြင်ပါက ရုံခပေးကာ အုန်းရိုး
 ဝင်ကသောဇာတ်အဖွဲ့ဖြစ်၏။ အမှန်က ငပုတောမှ ငှားပွဲကပြီးလျှင်
 အဘယ်သို့ဆက်ကရမည်ကိုမသိသေး။ ငှားပွဲမရှိပါမှ ဇာတ်ရုံရှိသော

အရပ်ကိုရှာ၍ အုန်းရိုးသွင်းရန် စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ သို့သော်
 ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ငပုတောဇာတ်ရုံ၌ပင် ကန်ထရိုက်ပွဲ
 နှစ်ပွဲ ပွဲချီ(၆)ချီငှားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပွဲငှားသည်သူများလာ
 အကြိုကို ငပုတောဇာတ်ရုံမှပင် ထိုင်စောင့်နေတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်
 တို့ဇနီးမောင်နှံတိုင်ပင်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဇာတ်ပွဲပြီးသွားသည်နှင့် ကန်ထရိုက်၏
 မျက်နှာကိုမမြင်ရတော့ချေ။ သို့သော် ဇာတ်ရုံကိုချက်ချင်းမဖျတ်
 သေးဘဲထားခြင်းတို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ကျေးဇူးတင်နေ
 ရ၏။ ဇာတ်ရုံအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးလူကြီးအချို့ကို ဇာတ်
 အဖွဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေဦးမည့်အကြောင်း ပြောထားပေးသည်နှင့်
 ပင် ကန်ထရိုက်ဦးဇော်ဝင်းကို အပြစ်မဆိုရက်တော့ပေ။ သို့သော်
 ဇာတ်အဖွဲ့အတွက် ချိုးရေ သုံးရေကိစ္စမှာကား အကြီးအကျယ်
 ပြဿနာတစ်ခုပင်ဖြစ်ရတော့၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာ
 ဇနီးမောင်နှံမှာ ပို၍ဒုက္ခရောက်ရ၏။

ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့သည်ကား ဇာတ်ပွဲကသည်ရက်များ
 အတွင်း အရပ်သူအရပ်သားတို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့ကြသည်မို့
 သူတို့ခင်မင်ရာအိမ်များဆီသို့ အလည်အပတ်သွားရောက်ကြကာ
 ရေမိုးချိုး၊ ယမင်းစားနှင့် အဆင်ပြေနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်
 ဆရာခိုင်းနေကျ ကားဆွဲစိန်မိုးတစ်ယောက်ပင် ကျွန်ုပ်တို့အနား၌
 မရှိတော့။ ဇာတ်နားနေသည်မို့ သူ့ကိုလည်းအပြင်ပြော၍မရ၊ ထို

ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ရေခဲခိုင်းမည့်သူမှာ ရှားပါး နေ၏။

ရေမချိုးရသည့်မှာ (၂)ရက်ရှိသွားပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မနေ နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်နှင့်တိုင်ပင်ရ၏။

“မိန်းမရေး. . ငါတော့ ရေမချိုးဘဲမနေနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ အဲဒီတော့ ဇာတ်ရုံအရှေ့ဘက်နားက အိမ်တန်းဆီမှာသွားပြီး အကူ အညီတောင်းပြီး ရေချိုးကြရအောင်ကွာ၊ မင်းလည်းလိုက်ခဲ့၊ သွားကြ မယ်”

ကျွန်ုပ်၏အစီအစဉ်ကို ဇနီးဖြစ်သူက သဘောတူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ရုံအရှေ့ဘက် တစ်ခေါ်သာဝေးသည့်အိမ်တန်းဆီ သို့သွားလိုက်ကြ၏။ အိမ်တန်းတွင် အိမ်ဆယ်လုံးကျော်ခန့်ရှိလေရာ မည်သည့်အိမ်သို့ဝင်ရမည်မှန်း ခက်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သောအိမ်များမဟုတ်၍ ဝင်ရမည့်အရေးမှာ မဝံ့မရဲရှိလှ၏။

အိမ်တိုင်းလိုလို ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်ဖြစ်လေရာ ဦးစွာလူရိပ်လူခြေ တွေ့သောအိမ်ကိုသာဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။ ထိုစဉ် အိမ်ခြံဝန်း တစ်ခုအတွင်းမှ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးထွက် လာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းကလေးကိုလှမ်းခေါ်ကာ မိတ်ဖွဲ့လိုက်ရ၏။

“မိန်းကလေး. . ခဏကွယ်၊ ဦးတို့က ငဟာဒီပန်းကမ္ဘာ ဇာတ်အဖွဲ့က ဇာတ်ဆရာပါ။ ဇာတ်ရုံမှာ ရေအခက်အခဲရှိလို့ ရေ မချိုးရတာ (၂)ရက်ရှိသွားပါပြီကွယ်၊ နောက်ပြီး သောက်ရေအတွက်

လည်း အခက်အခဲရှိနေလို့ ဦးတို့ကိုကူညီပါလားကွယ်”

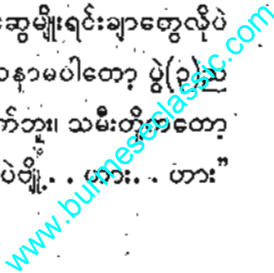
“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်၊ အဖေတို့မှာ အခက်အခဲရှိနေလို့ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါကွယ်”

ကျွန်ုပ်ရော ဇနီးသည်ကပါ ထိုမိန်းကလေးထံ အကူအညီ တောင်းရာ လွယ်ကူစွာပင် အဆင်ပြေသွား၏။ မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအား သူမ၏အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန် ဖိတ်မန္တက ပြုသောကြောင့် တက်လိုက်သွားရ၏။

“အဘရေး. . ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်တွေပါလာတယ်”

မိန်းကလေး၏အသံကြောင့် လူကြီးတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်တွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ မကြာမီ ရေဇွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်ပွဲများ ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဧည့်ခံကျွေးမွေးရင်း စကားပြောဖြစ်ကြလေ၏။

“ဒီလိုအခက်အခဲရှိတာများ စောစောကလာပြောရောပေါ့၊ တစ်ရပ်တစ်ရွာ၊ တစ်နယ်တစ်ကျေးဆိုတာ ကိုယ်မရောက်ဖူးသေး ရင် ဒီလိုပဲဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်ဗျ၊ ကဲ. . ကျုပ်တို့အိမ်မှာတော့ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ ခုမှတွေ့ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလိုပဲ သဘောထား၊ အင်း. . ကျုပ်က ဇာတ်ပွဲဝါသနာမပါတော့ ပွဲ(၃)ည သာကပြီးသွားတယ်၊ ဘာမှန်းတောင်မသိလိုက်ဘူး၊ သမီးတို့အတော့ ဘာကြည့်သလဲမမေးနဲ့၊ (၃)ညစလုံးမိုးလင်းပဲရှိ. . ဟား. . ဟား”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ အခက်အခဲဖြစ်နေသော ရေချိုးရန်ကိစ္စမှာ အဆင်ပြေသွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားကူညီခဲ့သော အိမ်ရှင်ဦးဘကျော်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ထံက အသက်အနည်းငယ်ကြီးတာ ငါးဆယ်ကျော်ရှိ၏။ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်၍ သမီးပျိုနှစ်ယောက်နှင့် အတူနေထိုင်သူဖြစ်၏။

ဘာသာရေးကိုသာစိတ်ဝင်စား၍ သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေသူဖြစ်၏။ သူ၏သမီးပျိုနှစ်ဦးမှာလည်း သက် သတ်လွတ်စားကြ၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြ၏။ ရုပ်ရည်ချောမော လှပသူများလည်းဖြစ်ကြ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဦးဘကျော်တို့အိမ်တွင်သာ တစ်နေ့ကုန်နီးပါးနေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

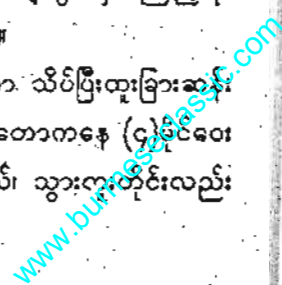
နောက်တစ်နေ့တွင် ကံထရိုက်အဖွဲ့မှ ပွဲကြိုများရောက်လာ ကြ၏။ ညနေ(၅)နာရီတွင် မော်တော်ဖြင့်ပွဲကူးမည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်အားလာပြောပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှတစ်ဆင့် ဇာတ်အဖွဲ့အား ကြို၍ပြောထားရင်း ဇာတ်ရုံထဲမှ ဇာတ်ပစ္စည်းများကိုသိမ်းဆည်းပြီး သည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ရေချိုးရန် ဦးဘကျော်တို့ အိမ်သို့လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဦးဘကျော်မှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လျက် ဘုရားစင်ရှေ့၌ ပုတီးစိပ်နေလေ၏။ အတန်ကြာပုတီးစိပ်နေပြီးမှထကာ ကျွန်ုပ်တို့အားစကားဆို၏။

“အင်း.. ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့မိသားစု ခုလိုရင်းနှီးခင်မင်

ကြရတာ တကယ်တော့ ၁၀,၁၀ရဲ့ အကျိုးဆက် အကြောင်းဆက် တွေပဲဗျ။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်တိုက် ပြီးသွားနေကြတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်တွေဟာ သူစိမ်းတွေလိုပဲနေကြတယ်။ ဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ အကြောင်းအကျိုးအဆက်အစပ်မရှိလို့ပဲပေါ့ဗျာ။ ခုလည်း ကြည့်။ ခင်ဗျားတို့က ရန်ကုန်မှာနေတယ်။ ကျုပ်က ငပုတောရွာမှာ နေတယ်။ အမျိုးတွေလည်း မတော်စပ်ကြပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တို့တစ်တွေ ဒီငပုတောကိုရောက်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ မယ်။ ကျုပ်ကလည်း ပွဲဝါသနာမပါတော့ ဇာတ်ရုံဘက် ခြေတောင် မလှည့်မိဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်ဗျားထို့နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲလာတွေ့ကြရတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ‘ဝမ်းသာပါတယ် ဗျာ။ ဝမ်းသာတယ်’”

ဦးဘကျော်က စကားစကိုဖြတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘုရားစင်ရှေ့၌ လက်အုပ်ချီလျက် အုန်းငှက်ပျောပွဲရှေ့မှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုယူကာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာပြော၏။ ဦးဘကျော်လက်ထဲမှပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ်သေချာစွာလှမ်းကြည့်ရာ ကလပ်ခွက်(၂)ခုဖြစ်ကြောင်းတွေ့မြင်ရ၏။

“ကဲ.. ဟောဒီကလပ်လေးတွေဟာ သိပ်ပြီးတူးခြားဆန်း ကြယ်တယ်။ လိုချင်တိုင်းလည်းမရဘူး။ ငပုတောကနေ (၄)မိုင်ဝေး တဲ့ကလပ်တောင်ပေါ်မှာ သွားပြီးတူးရတယ်။ သွားကူးတိုင်းလည်း

အလွယ်မရဘူး။ ဒီကလပ်တွေရဖို့ ပထမဦးဆုံး မတူးခင်(၇)ရက် သက်သတ်လွတ်စားရတယ်။ ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး(၇)ရက်စိပ်ရ တယ်။ (၇)ရက်ပြည့်မှဆုတောင်းပြီး ကလပ်တောင်ကိုသွားရတယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ ဟောဒီကလပ်လေးတွေ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် (၉) ခုထိရတတ်တယ်။ အင်း... ငါးပါးသီလမလုံခြုံရင်ဘဲဖြစ်ဖြစ်။ သက် သတ်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်မဝင်ရင်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ကလပ်တောင်မှာသွားတူး သို့ကတော့ လက်ချည်းပြန်ခဲ့ရမှာပဲ။ ဒီကလပ်လေးတွေဟာ ထူးထူး ခြားခြားရတတ်တာမို့ စီးပွားရေးအတွက် အဖိုးတန်တယ်။ ဒီကလပ် နဲ့ရသွားတဲ့သူတော်တော်များများဟာ ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြ ကယ်။ ဇာတ်ဆရာဇနီးမောင်နှံကို ကျုပ်က မြင်မြင်ချင်းသံယောဇဉ် ပုံစံမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့(၂)ရက်လောက်ကမှ ကျုပ်ရလာ တဲ့ ဟောဒီကလပ်(၂)ခုကို ကျုပ်ရဲ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဘတ်ဆရာ တို့ဇနီးမောင်နှံကိုပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး နန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေ၊ စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်ကြပါစေ”

ဦးဘကျော်က ရှည်လျားစွာရှင်းပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီး မောင်နှံအား ကလပ်တစ်ခုစီလှမ်းပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ ညည်း ဘုရားကိုဦးတိုက်ပြီးနောက် ဦးဘကျော်အား ကျေးဇူးတင် ကားပြောပြီး သူတို့မိသားစုကိုနှုတ်ဆက်၍ ဇာတ်ရုံသို့ပြန်လာခဲ့ ၏။ ဇာတ်ရုံသို့ပြန်ရောက်သည့်အချိန်တွင် မော်တော်ဆိပ်သို့ တ်ပစ္စည်းများသယ်ယူနေပြီကို တွေ့ရလေ၏။

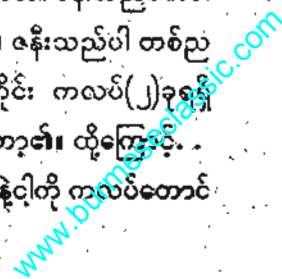
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သည် ပွဲကြိုများလာခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ ငပုတောမှ ငပုတောအနောက်ဘက် ကိုးသိန်းကိုးသန်းသို့ ဇာတ်ပွဲတူးရမည်ဖြစ်ရာ ညနေ(၅)နာရီထိတိ တွင် ဇာတ်မော်တော်စထွက်၏။ မော်တော်ပေါ်၌ အေးဆေးစွာ လိုက်ပါစီးနင်းရင်း ဦးဘကျော်ပေးလိုက်သော ကလပ်ခွက်(၂)ခုကို ကျွန်ုပ်ထုတ်ယူကြည့်မိ၏။

ကလပ်(၂)ခုလုံးမှာ ရွယ်တူဆီကတူဖြစ်၏။ ကလပ်ခွက်များ မှာ ကျောက်သားစစ်စစ်လည်းမဟုတ်။ မြေသားသက်သက်လည်း မဟုတ်။ ဝပ်ကျောက်များဖြစ်ဟန်တူ၏။ မာကျော၍ အပေါ် မျက်နှာစာမှာ ခွက်သဏ္ဍာန် ခွက်ခွက်လေးဖြစ်နေပြီး အောက်ပိုင်း တွင် ခြေထောက်သဏ္ဍာန် မနိမ့်မမြင့်ခြေတံသုံးခုပါရှိ၏။ အချင်း အဝိုင်းမှာ လက်ဝါးခန့်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကလပ်ခွက်(၂)ခုကို ဖပ်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်၍ လေ့လာနေစဉ်...

“ဒီမှာ ကျွန်မ အခုမှမှတ်မိပြီ၊ ကျွန်မတို့အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာတာ”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ဇနီးက ရုတ်တရက်ထပြော၏။ ဇနီးသည်စကား အရ ကျွန်ုပ်ပြန်လှန်တွေးကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်ရော၊ ဇနီးသည်ပါ တစ်ည တည်းပြိုင်တူမက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ကလပ်(၂)ခုရရှိ ခဲ့သည်မှာ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်းတွေးမိတော့၏။ ထို့ကြောင့်...

“အေး... မင်းပြောတာမှန်တယ်။ မင်းနဲ့ငါတို့ ကလပ်တောင်

က သူတော်စင်ကြီးက အိပ်မက်ထဲမှာပြောတဲ့အတိုင်း လက်ဆောင်
လာပေးလိုက်တာပဲကွ။ ဒီနေ့ကစပြီး တို့တစ်တွေကြီးပွားချမ်းသာပြီး
ဟောဒီကလပ်လေးတွေကို ရိုရိုသေသေထားပြီး ဆီမီးထည့်
ပူဇော်ကွာ။ အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ သေချာဆေးကြောပြီး သန့်သန့်ရှင်း
ရှင်းယားကွာ။ ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆုတောင်းကြတာပေါ့ကွာ။”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်သည်တွင် ဇနီးသည်မှာ ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိုညိုလျက် ကလပ်ခွက်(၂)ခုအား သေချာကျနစွာ
သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်
အဖွဲ့ရောက်ရှိရာ ဇာတ်ရုံတိုင်းတွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွက်၍
ထိုကလပ်(၂)ခုကိုထားရှိပြီး ဆီမီးအမွှေးနံ့သာများထည့်၍ ဘုရား၊
ရဟန္တာများကိုပူဇော်ခဲ့၏။ နေ့ညမပြတ် ဝတ်မယုတ်ခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ နားရက်မရှိ
ဇာတ်ပွဲကရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာသွင်းသော အုန်းရှိုးပွဲများ
မှာလည်း ဝင်ငွေသောက်သောက်လဲရလေ၏။ ထိုနှစ်က ဇာတ်ပွဲချီ
(၁၅၀)ကျော်ကခဲ့ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံလက်ထဲတွင် ငွေသီးခဲ့
ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးသည်ကား ရတနာသုံးပါးကြည်ညို၍ အမြဲမပြတ်
သက်သတ်လွတ်စားသူဖြစ်သောကြောင့် မကြာခဏ အိပ်မက်
ကောင်းများမတ်၏။ ထိုအိပ်မက်များကလည်း အမြဲအကျိုးပေး၏။
ထိုသည်မှာလည်း ကလပ်ခွက်များ၏အကျိုးကျေးဇူးဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့
ယုံကြည်၏။

ကျွန်ုပ်မှာကား တစ်ခါတရံ အပေါင်းအသင်းနှင့် အသောက်
အစားမက်သောကြောင့် ငါးပါးသီလမမြဲရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပေလား
မပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်ရရှိထားသော ကလပ်ခွက်(၁)ခွက်မှာ အစအန
မရှိဘဲ ရွတ်ချည်းပျောက်သွားခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား နှမြောတသ
မဆုံးဖြစ်ရချေ၏။ ကျွန်ုပ်ဇနီး၏ ကလပ်ခွက်(၁)ခွက်ကား ယနေ့
တိုင် ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင်ထားရှိ
ကာ ဘုရားနှင့် ရဟန္တာများအား ထိုကလပ်ခွက်ဖြင့် ဆီမီးအမွှေး
နံ့သာများ ထည့်သွင်းပူဇော်မြဲရှိလေ၏။ ထိုကျေးဇူးကြောင့်ပင်ဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုမှာ ယခုတိုင် မပူပေမင် မကြောင့်
မကျဖြင့် နေထိုင်စားသောက်နိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

မနုဿမဟုတ်သော မနုဿ

ကျွန်ုပ်တည်ထောင်သော ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့သည် ပုသိမ် မြို့အနောက်ဘက်ရှိ သဲကုန်းကျေးရွာ၌ တပေါင်းဘုရားပွဲကပြနေစဉ် ဖြစ်သည်။ ထိုရွာဘုရားပွဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲမှာ သုံးညကပြရမည် ဖြစ်၏။ ကန်ထရိုက်ပွဲဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရ၏။ ကန်ထရိုက်မှ အစစအရာရာ တာဝန်ယူ ထားပေးရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဇာတ်သူဇာတ်သားများ နေ့စဉ် ထမင်းစားသောက်ရေးမျှကိုသာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရ၏။

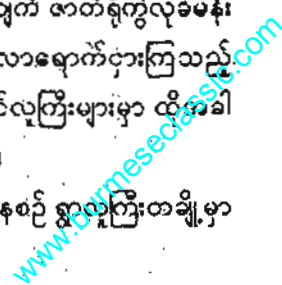
ထိုရွာ၌ ဇာတ်ပွဲနှစ်ပွဲကပြီးသည်ထိ အစစအရာရာ အဆင် ပြေ၏။ သဲကုန်းကျေးရွာဘုရားပွဲတော်မှာ နှစ်စဉ်တပေါင်းလပြည့် ရောက်တိုင်း ကျင်းပမြဲအစဉ်အလာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အနေ

နှင့်မှ ထိုရွာဘုရားပွဲသို့ ပထမဆုံးတစ်ကြိမ်သာလျှင် လာရောက် ကပြဖူးခြင်းဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောကာလများက တခြားဇာတ်သဘင် အဖွဲ့များ ဝင်ရောက်ကပြသွားကြ၏။ တောနေလူတန်းစားများဖြစ် ၏ မြန်မာရိုးရာ ဇာတ်သဘင်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသူများ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကိုလည်း လွန်စွာနှစ်သက်အားပေးကြ၏။ အစပထမ ထိုရွာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ စရောက်စဉ်ကမူ ရွာသူ ရွာသားအချို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား မကြည့်ဖူးရုံမျှမက ကြားဖူးခြင်းပင်မရှိဟု နောက်ပြောင်ပြောဆိုခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများအား မိမိတို့၏အနုပညာကို မခိုမကတ်ဘဲ စည်းစည်းလုံးလုံးဖြင့် အစွမ်းကုန်ကပြရစေရန် အားစိုက် ပြောဆိုခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ပထမညကပြပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ကား သဲကုန်းကျေးရွာတွင်း၌ပင်မက ထိုရွာနှင့်နီးစပ်လျက်ရှိသော ရွာရိုး ကိုးပေါက်တစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့၏ ကောင်းသတင်းမှာ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယညတွင် လူကြိုက်ကြိုက်တိုးစည်ကားလျက် ဇာတ်ရုံကွဲလှခမန်း ထိဖြစ်သွားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား လာရောက်ငှားကြသည့် ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများမှာ ထိုအခါ မှ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနိုင်ကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် တတိယည ဇာတ်ကပြနေစဉ် ရွာလူကြီးအချို့မှာ

ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်၍ ညှိနှိုင်းကြ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့အား ရက်တိုး၍ ကပြပေးရန်ဖြစ်၏။

“ကဲ... ဇာတ်ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ဘုရားပွဲကပြီးရင် ဇာတ်ဆရာ တို့အဖွဲ့ ပွဲကူးမရှိသေးဘူးလို့ကြားတယ်။ အဲဒီတော့ ဇာတ်ဆရာတို့ လည်း အဆင်ပြေ၊ ကျုပ်တို့လည်း အဆင်ပြေအောင် နောက်နှစ်ည ဆက်ကပေးဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို အခုလိုအားပေးတော့လည်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဇာတ်ဆရာ၊ ဇာတ်ဆရာတို့အဖွဲ့ နားနေ ရမယ့်အချိန်မှာ ကျုပ်တို့တစ်တွေက ဇာတ်ပွဲဆက်ကလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးရတာဆိုတော့ ညကြေးကိုတော့ ခါတိုင်းထက်လျှော့ယူမှ ဖြစ်မယ်”

“ဗျာ...”

အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည့်စကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်သွားရသည့်အပြင် စိတ်လည်းတိုသွား မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူကြီးအား ဓေ့ဓေ့ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ဟာ ဇာတ်ပွဲ ကရရင်ပြီးရောဆိုပြီး ကတဲ့ဇာတ်ပွဲမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်လုံးမှာ ဆယ်ချိပ်ကရ ကရ အဲဒီ ကျွန်တော်တို့ကရတဲ့ပွဲချိတိုင်းမှာ ပရိသတ်

လက်ခံသဘောကျအောင် ကြိုးစားပမ်းစားကပြကြတဲ့ဇာတ်ပွဲပါ။ ဒီတော့ နှစ်ရက်တိုးပြီး ဦးကြီးတို့ဆက်ကခိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အနေနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ညတွေထက် မလျော့မနည်းအောင်ကပြရမှာ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာပါတဲ့ အနုပညာရှင် တွေရဲ့ သုခုမအနုပညာကြေးကို ကျွန်တော်လျော့နည်းပေးလို့မဖြစ် ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဦးကြီးတို့ပြောတဲ့ ဇာတ်ကြေးလျှော့ဖို့ဆိုတာကို တော့ ကျွန်တော်လက်ခံစဉ်းစားပေးလို့မရပါဘူး။ ယခင်ညကြေး အတိုင်းပေးမှသာ ဦးကြီးတို့တောင်းဆိုတဲ့ရက်နှစ်ရက်ကို ကျွန်တော် တို့ ဆက်ကပေးလို့ရပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ... ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလိုက်ကြ ဦးမယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့မှ ဇာတ်ဆရာဆီ လာအကြောင်းပြန်ပါမယ်”

အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများမှာ ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက် ကျွန်ုပ်အားနှုတ် ဆက်ပြီးနောက် အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့ကုန်သည် ထီးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများထံမှ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဇာတ်ပွဲဆက်ကရေး၊ မကရေး ကိစ္စ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ပေါ်မလာ။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ရှိသည်နှင့် ဇာတ်ရုံထဲမှ အပြင်သို့ပင်မထွက်၊ ထိုလူကြီးများအလာကိုသာ စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ မျှော်နေမိပေ၏။

ညနေစောင်း၍ နေဝင်မိုးချုပ်သည်နှင့် ဇာတ်ရုံမီးသင်းရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင်ကူတိုတာမီးစက်ပါရှိရာ ကန်ထရိုက်

ပွဲဆိုလျှင် ကန်ထရိုက်မှ မီးစက်မောင်းရန်ကုန်ကျမည့် ဒီဇယ်ကို ပေးရသည်။ ဇာတ်ဆရာသွင်းသောအုန်းရွှီးပွဲဆိုလျှင် မီးစက်ဒီဇယ် ဖိုးကို ဇာတ်ဆရာက ကုန်ကျခံရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဇာတ်၏ထုံးစံမှာ ညနေမှောင်ရီသန်းသည်နှင့် ဇာတ်ရုံထဲတွင် မီးလင်းရန် မီးစက်ကို မောင်းပေးရသည်သာဖြစ်၏။

သို့မှသာ ဇာတ်သူဇာတ်သားများအနေဖြင့် မိတ်ကပ်လိမ်း ခြယ်ခြင်း၊ အဝတ်အစားများ ရွေးချယ်စီစဉ်ထားနိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ တီးမှုတ်သည့် မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် ခေတ်ပေါ်ဝိုင်းများမှ တူရိယာ ပညာရှင်များမှလည်း ပတ်စာထည့်ခြင်း၊ သံစဉ်များကိုကညီနေ အောင် ကြိုးများ (အော်ဂင်နှင့် ဂီတာကြိုးများညီအောင်ညှိခြင်း) ကို ကြိုတင်ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ တူရိယာပညာရှင်များအနေ နှင့်မူ ဇာတ်မထွက်မီ ကြိုတင်၍ ဖျော်ဖြေပေးလေ့ရှိရာ ဇာတ်ရုံ မီးလင်းသည်နှင့် ဦးစွာအလုပ်ရှုပ်ကြရသူများမှာ တူရိယာပညာရှင် များပါဝင်သောတီးဝိုင်းနှင့် ဆိုင်းဝိုင်းအဖွဲ့သားများပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က ဇာတ်ရုံမီးစလင်းသည်နှင့် ဆိုင်းဝိုင်းမှ စည်တော်သံပေးကာ ယနေ့ည ဇာတ်ပွဲကပြမည့်အကြောင်း ကြိုတင် အသံပေး၍နေလေ၏။ ပတ်မသံနှင့် လင်းကွင်းသံတို့မှာ ညထွက် နေသဖြင့် အဝေးမှကြားရသူ လူငယ်ကလေးတစ်သိုက်မှာ ဆိုင်းဝိုင်း အနီးသို့ အပြေးလာကာ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ၏။

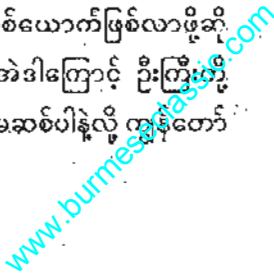
မကြာမီ ဇာတ်ရုံနောက်ဘက် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်သူဇာတ်သား

များနေထိုင်ရာ ကျွန်ုပ်ဇာတ်ဆရာအခန်းတွင်းသို့ လူကြီးအချို့ ရောက်လာကြ၏။

“ကဲ... ဇာတ်ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ကလည်း ဇာတ်ဆရာတို့ အဖွဲ့ကို သံယောဇဉ်ရို့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကလည်း ဇာတ်ဆရာတို့အဖွဲ့ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်အဆင်ပြေအောင် ဇာတ်ဆရာဘက်က ဇာတ်ကြေး နည်းနည်းလျှော့ပြီး နောက်နှစ်ညကို ဆက်ကပေးစေချင်ပါတယ်”

ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသူ ဦးကြီးတစ်ယောက်က စတင်၍ပြော ၏။ ကျန်လူကြီးသုံးဦးကမူ ကျွန်ုပ်တို့ခွန်းတုံ့ပြန်စကားကို မျှော်လင့် ကြီးစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ငြိမ်၍နားထောင် နေကြ၏။

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပကောလား၊ ဦးကြီးတို့ရယ်၊ ကျွန်တော် တို့အနုပညာသမားတွေဆိုတာက အနုပညာနဲ့ ဝမ်းစာရေးအတွက် အလုပ်လုပ်စားနေကြရလို့သာ မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလို တန်ဖိုးထားလို့ရအောင် ငွေကြေးသတ်မှတ်ထားတာပါ။ တကယ်တော့ ဘယ်အနုပညာမဆို ဘယ်အရာနဲ့မှ တန်ဖိုးဖြတ်နှိုင်းယှဉ်လို့မရပါ သူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ဆို တာ စိတ်ကူးယဉ်သလောက်မလွယ်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ဦးကြီးတို့ ပြောတဲ့ ဇာတ်ကြေးလျှော့ပေးဖို့ကိုတော့ ဈေးမဆစ်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် ထောင်းပန်ပါရစေဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဦးကြီးလေးယောက်မှာ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ တစ်ဦးနားတစ်ဦးကပ်၍ တိုးညှင်း
စွာပြောကာ တိုင်ပင်နေကြ၏။ ခဏမျှကြာလျှင်...

“ကဲ... ဇာတ်ဆရာ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ညှိနှိုင်းလို့မရဘူးဆိုရင်
တော့ ဒီညကို နောက်ဆုံးညလို့သတ်မှတ်ပြီး ပွဲသိမ်းကြတာပေါ့
ကဲ... ကျုပ်တို့သွားမယ်”

ဈေးဆစ်သောလူကြီးတစ်ဦးက ဦးဆောင်ပြောကာ လေး
ယောက်သား ပြိုင်တူထ၍ ကျွန်ုပ်၏အခန်းတွင်းမှထွက်သွားကြ၏။
ထိုလူကြီးများထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ ၂၀ ရာစု
မောင်စိမ်းအောင်ဝင်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲဇာတ်ဆရာ၊ နောက်ည ဇာတ်ဆက်ကဖို့ လာ
ပြောတာမဟုတ်လား”

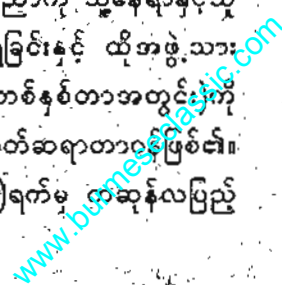
“ဟုတ်တယ် ကိုစိမ်းအောင်ရေ၊ ဒါပေမယ့် ပွဲပျက်သွားတယ်
ဘယ်နှယ်ဗျာ... ညကြေးကို အတင်းလာလျှော့ခိုင်းနေတယ်၊ ကျွန်
တို့က ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ညလုံးလည်း ရုံပြည့်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဇာတ်ထဲသွင်း
ထားတဲ့ လေးကောင်ကျင်ဝိုင်းတွေကလည်း ပိုက်ဆံရသေးတယ်
မကရရင်နေပလေ့စေဗျာ၊ တစ်ပဲခြောက်မူးနဲ့တော့ မကနိုင်ဘူး
အကျင့်ဝါတယ်”

“အင်း... ဇာတ်ဆရာကတော့ အနုပညာမာနနဲ့ပြောတာ
မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မာနက ထမင်းလာမကျွေးဘူး

ဇာတ်ဆရာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့လိုဇာတ်သမားတွေအတွက်
ဇာတ်တနေ့ရမှ ထမင်းနပ်မှန်နေတာမဟုတ်လား၊ အေးပေါ့လေ...
ဇာတ်ဆရာဘာသာ စဉ်းစားပြီးဆုံးဖြတ်ပါ”

ကိုစိမ်းအောင်က ကျွန်ုပ်အား နတ်သံနှော၍ပြောပြီးနောက်
စကားသိမ်းလေပြည်ထိုးကာ ကျွန်ုပ်အနီးမှထထွက်သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်မှာ ကိုစိမ်းအောင်စကားကြောင့် ခေါင်းရွပ်သလိုဖြစ်သွား၏။
တကယ်လည်း ဇာတ်ဆရာလုပ်ရသူကျွန်ုပ်မှာ အမြဲတမ်း ခေါင်းနား
ပန်းကြိုးနေရသူဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငွေအရင်းအနှီး
သိန်းငါးဆယ်ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရသည့်အပြင် အသွင်၊ စရိုက်၊
စိတ်ထားခြင်းမတူညီနိုင်ကြသော လူပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မျှကို
တစ်စုတစ်ဝေးတည်းဖြစ်အောင် စုစည်းထားရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။
ထိုလူပေါင်းငါးဆယ်ကျော်သည် အနုပညာဝါသနာပါသော စိတ်ဓာတ်
တစ်ခုတည်းသာလျှင် တူညီကြ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မျှကို တစ်စုတစ်ဝေး
တည်းဖြစ်အောင်နေထိုင်ကြစေရန် စီစဉ်ပေးရခြင်း၊ ထိုလူတို့၏
တစ်ဦးချင်းစီ၌ တတ်ကျွမ်းပါရှိသောအနုပညာကို သူ့နေရာနှင့်သူ
အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်စေရန် စီစဉ်နေရာပေးရခြင်းနှင့် ထိုအဖွဲ့သား
ငါးဆယ်၏စားဝတ်နေရေး (ဇာတ်ရာသီတစ်နှစ်တာအတွင်း)ကို
တာဝန်ယူစီစဉ်ပေးရခြင်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ဆရာတာဝန်ဖြစ်၏။
ဇာတ်ရာသီမှာ သီတင်းကျွတ်လဆန်း(၁၃)ရက်မှ တဆန်းလပြည့်

ထိဖြစ်လေရာ ထိုကာလအတွင်း ဇာတ်ပွဲမရပ်မနားကနေရအောင် စီစဉ်ရသည်မှာလည်း ဇာတ်ဆရာတစ်ယောက်အတွက် လွယ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ပေ။

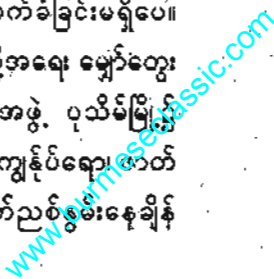
ထို့ပြင် ဇာတ်အဖွဲ့မှာ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားရှိ နေရာဒေသ အသီးသီးသို့ လှည့်လည်ကပြနေသည်ဖြစ်ရာ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲပင်ပန်းမှုရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဇာတ်ပွဲနာမည်ရခြင်း မရခြင်း၏အကြောင်းရင်းတို့အပေါ်တွင် တည်သည်ကတစ်ကြောင်းဖြင့် ဇာတ်ပွဲမရပ်မနားကရခြင်း၊ မကရခြင်းမှာ မှတည်ပေသည်။ အထူး သဖြင့် ဇာတ်ပွဲကြည့်ကြသည့်အလေ့အထမှာ မြို့ကြီးများထက်စာ လျှင် ဘောရွာဒေသတို့ကများ၏။ ထိုကျေးလက်ဒေသတို့မှာလည်း ဘုရားပွဲတော်ကိုအခြေခံပြုလျက် ဇာတ်ပွဲထည့်ဝင်ကပြကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့လာရောက်ကပြကြသည့် သဲကုန်းရွာမှာလည်း ရွာဦးစေတီတော်၌ ဘုရားပွဲတော်ကိုအခြေခံ၍ ရွာလူကြီးများမှ ဇာတ်ပွဲသွင်းခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအရပ်ဒေသတို့တွင် ဇာတ်ပွဲသွင်းလျှင် ဇာတ်ပွဲနှင့်အတူ ကစားဝိုင်းများပါလေ့ရှိ၏။ အချို့နေရာ၌မူ ကစား ဝိုင်းများကို ဇာတ်ရုံအပြင်၌ထား၍ အချို့နေရာ၌မူ လောင်းကစား ဝိုင်းများကို ဇာတ်ရုံထဲသို့ထည့်သွင်းတစားစေ၏။ ဇာတ်ရုံထဲသို့ ကစားဝိုင်းထည့်သွင်းထားခြင်းအားဖြင့် ကစားဝိုင်းမှအကောက်ရ၏။

တစ်ခါတရံ၌မူ လောင်းကစားသမားများကိုယ်တိုင် ဇာတ်ပွဲငှားသွင်း ကြ၏။

ထိုအခါ လောင်းကစားပွဲကန်ထရိုက်တို့မှာ ဇာတ်ပွဲကြည့်ချင် သူများထက် လောင်းကစားမည့်သူများကိုသာလျှင် မျှော်လင့်စောင့် စားကာ ဇာတ်ရုံတွင်းသို့သွင်းတတ်ကြ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့အနေဖြင့်လည်း သိပ်ပြီးကြိုးစားပမ်းစားကရန်မလို။ တကယ်တမ်း ကြိုးစားပမ်းစား ကမည်ဆိုသော်လည်းရ၏။ သို့သော် ဇာတ်ရုံထဲ၌ ဇာတ်ပွဲကြည့်သူ ထက်စာလျှင် လောင်းကစားသူတို့သာလျှင် ဇာတ်ရုံထဲ၌များပြား နေလေရာ ဇာတ်စင်၏အရှေ့ဘက်၊ ဇာတ်ရုံ၏အဝင်ဝပတ်ချာလည် ၌ရှိသော လောင်းကစားဝိုင်းမှ လောင်းကစားသူတို့၏ အော်ဟစ် ဆူညံသံမှာ ဇာတ်စင်ပေါ်၌ကပြနေသော အနုပညာသည်တို့အား အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိမြဲသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်ပွဲလာငှားသည်ကန်ထရိုက်တို့နှင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်အခါတိုင်း မိမိတို့ဇာတ်ပွဲမနစ်နာစေရန် ကြိုတင်ပြောဆိုစီစဉ်ရ၏။

တတ်နိုင်လျှင် (ဇာတ်ပွဲတရက်စိပ်နေလျှင်) ထိုထိုသော လောင်းကစားထည့်သည့်ဇာတ်ပွဲငှားများကို လက်ခံခြင်းမရှိပေ။ ပွဲကရက်နည်းပါးမှသာလျှင် ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့အရေး မျှော်တွေး တာလက်ခံလေ့ရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ပုသိမ်မြို့၌ နားနေခဲ့ရသည်မှာ ဆယ်ရက်ကျော်မျှရှိပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ရော ဇာတ် အဖွဲ့သားများပါ ရှိစုမဲ့စုငွေများကုန်ခန်း၍ စိတ်ညစ်ပွမ်းနေချိန်

ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ပွဲကရသော် အဖွဲ့သားများရော၊ ကျွန်ုပ်
ဇာတ်ဆရာပါ ငွေရွှင်မည့်အရေးတွေးကာ သဲကုန်းရွာဘုရားပွဲ၌
ကပြရန် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သဲကုန်းရွာဘုရားပွဲတော်မှာ လူစည်ကားလွန်းလှ၏။ ကစား
ဝိုင်းများပါရှိသောကြောင့် ဘုရားပွဲစည်ကားသည်ဟုပြောရမည်ဆို
သော်လည်း ဘုရားပွဲလာပရိသတ်မှာ ဇာတ်ပွဲကြည့်သူပို၍များ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့သားများကို ကြိုးစားပမ်းစား
ကာရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရ၏။ အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားအားလုံးကလည်း
မခိုမကတ်ဘဲ ကျရာအခန်းကဏ္ဍမှနေ၍ ကြိုးစားကပြပေးကြ၏။
ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ပထမညကပြီးသည်နှင့် သဲကုန်း
ရွာအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဇာတ်ပွဲကောင်းကြောင်းသတင်းကြီးသွားရ
၏။ ခုတီယညတွင်မူ ပွဲကြိုက်သူပရိသတ် ပိုမိုများပြားလေရာ ဇာတ်ရုံ
ဖွင့်ပေးရမတတ်ဖြစ်၏။ ကစားဝိုင်းများမှ ပွဲကြိုက်သူများပြားနေ
ခြင်းကြောင့် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေရတော့သည်။

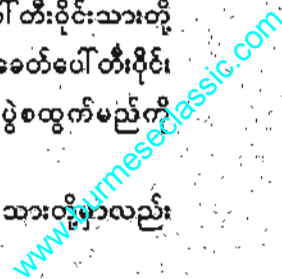
ပွဲငှားလူကြီးများအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲတိုငှားရမ်းက
စေခြင်းဖြင့် အရှုံးမဖြစ်သည့်အပြင် အမြတ်အစွန်းများပါရှိနေကြ
သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ပွဲအတွေ့အကြုံအရသိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား နောက်ထပ်နှစ်ရက်ဆက်ကာရန် ထပ်မံ
တောင်းဆိုနေကြခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

ကိုစိမ်းအောင်ပြောသွားသည့်စကားကို ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်

သည်အခါတွင် အမှားမရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ၏။ တကယ်
လည်း ဆက်၍ကပေးသင့်သည်မှာအမှန်။ ပွဲခွင်ရွှေစရာမလို။
လူမပင်ပန်းသဖြင့် ပွဲရက်တိုးရမည်မို့ ငွေရနိုင်မည်မှာလည်း ကျိန်း
သေ၏။ သို့ငြား ပွဲငှားလူကြီးတို့၏စကားက နိုင်ထက်ကလွဲပြုမူခြင်း
သဘောဆောင်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ခံစားရ၏။ သို့အတွက် ပွဲခွင်ဆက်
ခရသော် ဇာတ်အဖွဲ့အားထိုင်ကျွေးရမည့်အရေးတွေးကာ ကျွန်ုပ်မှာ
ရင်မောမိကာ သက်ပြင်းအခါခါချမိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့အတွေးကိုဖြတ်တောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့
ကျွန်ုပ် လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်မိသောအချိန်တွင် ဇာတ်ရုံထဲ၌
မီးထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးမှပင် ဧည့်ခံတီးလုံး
ရွတ်တီးနေ၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားအချို့ကား ကိုယ်စီအခန်းများ၌
ခိတ်ကပ်များလိမ်းခြယ်နေကြ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဘေး၌ လူတော်
တော်များများ ဝိုင်းအံ့ကြည့်ရှုနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်သူ
ဇာတ်သားများနေထိုင်ရာ ဇာတ်စင်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ
အတွင်းဘက်မှ လှမ်းကြည့်က မြင်နေရ၏။ မကြာမီ ဆိုင်းဝိုင်းနှင့်
ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းတို့ နှစ်ဝိုင်း ပြိုင်တီးရန် ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းသားတို့
ပြိုင်ဆင်နေကြသည်ကိုမြင်ရ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်း
တို့ နှစ်ဝိုင်းပြိုင်တီးသည်နှင့် မကြာခင် ဇာတ်ပွဲစထွက်မည်ကို
ကျွန်ုပ်သိရှိပြီးဖြစ်၏။

ဇာတ်စင်အတွင်းဘက်ရှိ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာလည်း

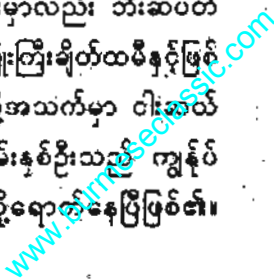
ပွဲထွက်ရန် ကြိုတင်သိရှိကြပြီးသည့်အတိုင်း ဇာတ်မင်းသမီးနှင့် ယိမ်းသမလေးအချို့မှာ ဇာတ်စင်ပေါ်တက်၍ပင် နေရာယူနေကြ ပြီကို တွေ့နေရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဇာတ်စင်ဘေးပတ်လည်သို့ လမ်း လျှောက်ကာ ဇာတ်သဘာဝတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်ပွဲကသည့်နေ့ရက်တိုင်းလုပ်ဆောင်သည့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ဦးစီး ခေါင်းဆောင်ပီပီ ဇာတ်၏လုပ်ငန်းတာဝန်များကို အမြဲတစေ လမ်းညွှန်သတိပေးနေရသူဖြစ်၏။ ညစဉ်ညတိုင်း တင်ဆက်ကပြ မည့်အော်ပရာ၊ ပြဇာတ်နှင့် ဇာတ်ထုပ်ကြီးများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ညွှန်ကြားပေးရ၏။ ထို့ပြင် ပွဲစသည့် ဘုရားကန်တော့ခန်း၊ နတ်ကတော်ယိမ်းမှအစပြု၍ နောက်ဆုံးပိတ်ဇာတ်ထုပ်ကြီးများ ကသည့်အစီအစဉ်များအပြင် ထိုဆိုင်ရာအခန်းကဏ္ဍတွင် မည်သူ မည်ဝါပါဝင်ကြောင်းနှင့် ထိုသူတို့အဆင်သင့်ဖြစ်မဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်မှာ လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးရ၏။

တစ်ခါတရံ ထိုအစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်၏လက်ကသုံးတောင်ငွေ ဖြစ်သည့် လှရွှင်တော်ထင်ကျော်အားခိုင်းရ၏။ ထိုစဉ်က ထင်ကျော် ကို ဇာတ်ရုံထဲ၌မတွေ့။ ထင်ကျော်မှာ အနည်းငယ်သောက်စားတတ် သူဖြစ်၏။ ခသောက်စားပြီးပါမှ ထင်ကျော်တစ်ယောက် စကားပြော ထွက်၏။ ထို့ကြောင့် ထင်ကျော်မှာ ဇာတ်ကရန်အချိန်နီးလာသည် နှင့် ဇာတ်ရုံပြင်ပသို့ထွက်ကာ ပွဲဈေးတန်းရှိ အရက်ပန်းဆိုင်သို့

သွား၍ အရက်အနည်းငယ်သောက်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထင်ကျော် ကိုမမြင်မတွေ့သောကြောင့် ဇာတ်စင်အတွင်း ဘေးဘက်သို့ တစ်ပတ်လှည့်ကာ အခြေအနေကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အခန်းတွင်း သို့ဝင်ကာ ခေတ္တမျှထိုင်နေလိုက်၏။

မကြာမီ ဇာတ်ပွဲစတင်ကရန် ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် ခေတ်ပေါ်ဝိုင်း တို့မှ ပဏာမတေးတီးလုံးသံထွက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ် အခန်းအပြင် သို့ထွက်ကာ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြည်ဖူး ကားကြီးကိုဖွင့်ကာ ဇာတ်သဘာဝသား၊ မင်းသားမင်းသမီးများ ပဏာမတေးကို သီဆိုကခုန်နေကြ၏။ ဇာတ်စတင်ထွက်နေပြီမို့ ကျွန်ုပ်၏အခန်းတွင်း၌ ဝင်၍လဲလျောင်းကာ အနားယူတော့မည် ဟု စိတ်တူး၍ အခန်းအတွင်းဝင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ဇာတ်စင်ဘေးပတ်လည်အတွင်းဘက်ဆီသို့ သူစိမ်းနှစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

သူစိမ်းနှစ်ဦးဟုဆိုရသော်လည်း တစ်ဦးမှာ ရှေးလူကြီးဆန် ဆန် သျှောင်ထုံးဆံပင်နှင့် ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာလည်း ဘီးဆံပတ် ထုံးနှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားကာ ကြိုးကြိုးချိတ်ထမီနှင့်ဖြစ် ၏။ ထိုအမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတို့အသက်မှာ ငါးဆယ် ဝန်းကျင်မျှရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ထိုလူစိမ်းနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့နေရစဉ် ဇာတ်စင်အတွင်းဘက်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဇာတ်စင်အနောက်ဘက်ပေါက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့ နေရာ၏ အလယ်အပေါက်မှနေ၍ ဝင်ခဲ့ဟန်တူလေ၏။ ထိုအပေါက် တွင် ပွဲငှားကန်ထရိုက်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ကို အစောင့် ထား၏။

ထိုအစောင့်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဇာတ်စင်အောက်ရုံအတွင်း ဘက်သို့ ဝင်လာကြခြင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့တွေးလိုက်မိ၏။ ထိုအကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် တို့ဇာတ်သူဇာတ်သားနေထိုင်ရာနေရာဖြစ်၍ လူစိမ်းဝင်လာပါက သတိထားကြည့်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ဖြစ်၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သား တို့မှာ ဇာတ်ကနေရသည်ဖြစ်ရာ စင်ပေါ် သို့တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရွပ်နေချိန်ဖြစ်၏။ ထိုအခွင့်အရေး ကိုယူကာ အချို့နေရာများတွင် ဇာတ်သမားတို့၏ပစ္စည်းများ မကြာ ခဏ အခိုးခံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့နေထိုင်ရာ ဇာတ်စင်အတွင်းဘေးပတ်လည်သို့ လူစိမ်းဝင်သည်နှင့် မျက်တောင် မခတ်ကြည်ကြရတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူစိမ်းနှစ်ဦးကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အခန်းအတွင်း သို့မဝင်နိုင်သေးဘဲ နေရာတွင်မတ်တပ်ရပ်လျက် လှမ်းကြည့် အကဲ ခတ်နေမိ၏။ ထိုလူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတို့သည် ဦးစွာဇာတ်စင် ၏လက်ယာဘက်ရှိ မင်းသားကြီး၊ ပြဇာတ်မင်းသားနှင့် လူရွှင်တော် များနေထိုင်ရာဘက်သို့လျှောက်ကာ ကြည့်နေကြ၏။ အချို့မှာ

ဇာတ်စင်ပေါ်ကနေ၍ အချို့မှာ မိမိတို့နေထိုင်ရာအခန်း၌ အဝတ် အစားလဲနေကြ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ရပ်လျက်ရှိနေသည့် ဇာတ်စင်၏ဝဲဘက် သို့လှည့်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ကရာ၊ နေထိုင်ရာဘက်တွင် မင်းသမီးကြီးနှင့် ယိမ်းသမင်္ဂလာများနှင့် အိမ်ထောင်သည် ဇာတ်သူ ဇာတ်သားအချို့ရှိ၏။ ထိုသူတို့မှာလည်း ဇာတ်စင်ပေါ်တတ်တနေ သူရှိ၍ အောက်၌မိတ်ကပ်လိမ်းသူ၊ အဝတ်အစားပြင်ဆင်ဝတ်နေ သူများရှိကြ၏။ ထိုလူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးသည် ဣန္ဒြေ ရစွာဖြင့် ဇာတ်သမားများ၏အခန်းများ၌ ခေတ္တမျှရပ်ကာ လေ့လာ ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ စကားတစ်ခွန်းမျှပြောဆိုခြင်းမပြု ငြိမ်သက် စွာပင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေရာ မကြာခင် ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ရောက် လာ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်နှာခေါင်းတွင် မွှေးကြိုင်သောပန်းရနံ့များကို ရှုရှိုက်မိလာ၏။ တစ်ခါမျှ မရှုရှိုက်ဖူးသောအမွှေးရနံ့များဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမွှေးရနံ့လာရာသို့မှန်းဆ၍ လေ့လာကြည့်ရာ ထိုညွှတ်စိမ်းလူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးထံမှဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းများထဘွား မိ၏။ ထိုပြင် ထိုလူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ရှေးခေတ်ဟောင်းအဝတ်အစားများ စတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ကာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ထပ်မံစဉ်းစားမိပြန်သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့
 ရောက်ရှိနေသောအရပ်ဒေသမှာ ကျေးလက်တောရွာအရပ်ဖြစ်နေ
 သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျေးတောရွာနေ လူကြီးသူမတို့သည် မြန်မာ
 ရိုးရာအမွေအနှစ်များကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်ကြသည့်အကြောင်း
 ကိုထွေးကာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ရိုးသားစွာဖြင့် ရှေးမူမပျက် မိမိတို့
 နှစ်သက်ရာ ဝတ်စားဆင်ယင်နေကြတာပဲဟူ၍ သတ်မှတ်ကာ
 ကျွန်ုပ် ငါစိတ်ကိုဖြေလျှော့လိုက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ သက်သာစွာနေရ၏။
 ထိုစဉ် ထိုညှစ်မိန်းနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လာကာ
 ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ ရိုကျိုးစွာမတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်
 မျက်နှာအား သေချာစွာကြည့်ကာ...
 “ဒီက ညီအစ်ကိုတော်က ဒီဇာတ်ပွဲရဲ့ ဇာတ်ဆရာဟုတ်ပါ
 တယ်နော်”

ဟူ၍ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ခြေလှမ်းမှာ နောက်သို့
 အသာ အယာတွန်ဆုတ်မိသွား၏။

“ဪ... ဒီက ညီအစ်ကိုတော်က ကျုပ်တို့ကိုအံ့ဩနေတယ်
 ထင်ပါ။ ဇာတ်ဆရာဆိုတာ ဇာတ်အဖွဲ့မှာခေါင်းဆောင်လေ။ ဒီ
 ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ဇာတ်ဆရာဆိုလို့ ညီအစ်ကိုတော်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ
 မဟုတ်လား။ ကဲ... ဒါတွေထားပါလေ။ လာရင်းကိစ္စလေးပြောရ
 အောင်၊ ဒါနဲ့ ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့နှမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူ
 နာမည်က မြကြာဖြူတဲ့၊ ကျုပ်နာမည်ကတော့ သျှောင်တစ်ထုံးနဲ့

မောင်ဘုန်းလို့ပဲမှတ်လိုက်ပါ။ ဇာတ်ဆရာအမည်က ဦးမိုးကျော်
 မဟုတ်လားဗျာ”

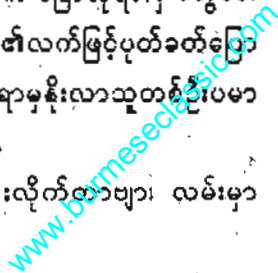
“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”
 ကျွန်ုပ်မှာ သျှောင်တစ်ထုံးနှင့် မောင်ဘုန်းဟုခေါ်တွင်သော
 လူကြီး၏ နှုတ်သွက်အာသွက်စကားများကို အံ့အားသင့်နေမိရာ
 အလန့်တကြားပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ဦးမောင်ဘုန်းက
 ဆက်၍ပြော၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား တွေတွေငေးငေးဖြစ်နေမိ၏။
 အိပ်မက်မက်နေသည်အလားထင်မိ၏။

“ကဲ... ဒါဆိုရင် လိုရင်းကိစ္စပဲပြောကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့
 မောင်နှမလာရတဲ့ကိစ္စကတော့ ညီအစ်ကိုတော်ရဲ့ဇာတ်ပွဲကိုငှားချင်
 တဲ့ကိစ္စပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့က မောင်ကြီးတို့ရဲ့
 ဇာတ်ပွဲကို ကြည့်ရတာမဝနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နဲ့
 အတူနေကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကိုလည်း ကြည့်စေချင်လို့ပါ။ ဘယ်
 နှယ့်လဲ၊ ကျွန်မတို့ပွဲငှားတာကို လက်ခံမယ်မဟုတ်လားဟင်”

မြကြာဖြူဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးက ပြောဆိုရင်းမှ တွေငေး
 နေမိသော ကျွန်ုပ်၏လက်တစ်ဖက်ကို သူ၏လက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်ပြော
 ဆိုလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်မက်မက်နေရာမှနိုးလာသူတစ်ဦးပမာ
 သတိပြန်ဝင်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဪ... အားနာစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ လမ်းမှာ

မတ်တတ်ရပ်ပြီးပြောနေရတယ်။ လာပါ။ . ကြွပါ။ ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ နောင်ကြီးတို့ပြောတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာပါ။ . လာပါ။”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနီးရှိ ကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ကာထားသောလိုက်ကာစကိုဖွင့်ပေးကာ ထိုလူကြီးနှင့် အဖိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးအား ဝင်စေလိုက်၏။ အခန်းတွင်း၌ဝင်ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်ကပင် စတင်ကာ ဇာတ်လမ်းပြန်စရ၏။ ထိုစဉ်က ပွဲငှားမည့်ဟူသောစကားသံကြားမိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာနေခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှာ သွက်လက်လန်းဆန်းခြင်းမရှိဘဲ ထုံထိုင်းမူးဝေလျက်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ပွဲငှားမည့်ကိစ္စပျက်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကပင် ပွဲငှားမည့်ကိစ္စကို ပြန်၍ အစဖော်ရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဒီည နောက်ဆုံးညဆိုတော့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့အားပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့ဆီမှာကဖွဲ့ မနက်စောစော ကျုပ်တို့လာကြပါ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က နောင်ကြီးတို့ဆီမှာ ဘယ်နှစ်ညကပေးရမှာလဲခင်ဗျ”

“ဒါကတော့ ညီအစ်ကိုတော်တို့ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။

ညီမောင်တို့ကမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီက ကြည့်မယ့်သူတွေများပါတယ်”

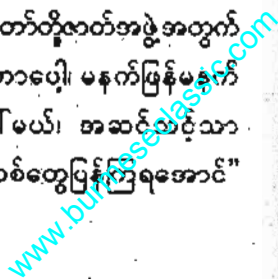
“ပွဲကြည့်ပရိသတ်နည်းမှာတိုတော့ မပူပင်မကြောင့်ကြပါနဲ့ရှင်၊ ပြီးတော့ မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့အတွက် သွားရေးလာရေး၊ စားရေးသောက်ရေးကအစ ကျွန်မတို့မောင်နှမက တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ . ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရဲ့ညကြေးက တစ်ညကို ငါးသောင်းခွဲပါ။ ညကြေးအဆင်ပြေအောင်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လိုက်ကဖွဲ့ဝန်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ပေသားပဲ။ . ဇာတ်ကြေးပိုက်ဆံပေးရမှာပေါ့။ ရပါတယ်။ . ရပါတယ်”

သျှောင်တစ်ထုံးနှင့် မောင်ဘုန်းဆိုသူလူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့်ညိတ်၍ပြောရင်းမှ ကျွန်ုပ်၏အခန်းတွင်းမှ ရုတ်ချည်းထကာ အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် ငွေစက္ကူအထုပ်လိုက်ပါလာသည်ကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်တွေ့ရရာ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ကဲ။ . ရော့ဟောဖိက ညီအစ်ကိုတော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အတွက် ညကြေး၊ လိုတာကတော့ နောက်မှရှင်းကြတာပေါ့။ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ကျုပ်တို့ မောင်ရင်တို့အဖွဲ့ကိုလာခေါ်မယ်။ အဆင်သင့်သာ ပြင်ထားကြပေတော့၊ ကဲ။ . ညီမလေး တို့တစ်တွေပြန်ကြရအောင်”

“မနက်ဖြန် အစ်ကိုကြီးတို့လာခေါ်ရင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ကြပါနော်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ မောင်ကြီးတို့ဇာတ်အဖွဲ့ လာက မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မတို့ဆီကလူတွေသိအောင် ကြိုပြီးပြော ထားလိုက်မယ်၊ သွားပြီနော် မောင်ကြီး”

သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းနှင့် မြကြာဖြူဆိုသော မောင်နှမ နှစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏အခန်းတွင်းမှ ချက်ချင်းထွက်သွားလေ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိ၍ အခန်းတွင်းမှ ချက်ချင်းထွက်ကာ စောစောကထွက်သွားသည့် မောင်နှမ နှစ်ဦး၏နောက်သို့ လိုက် ကြည့်မိ၏။ ဇာတ်ရုံထဲ၌မတွေ့ရ၍ ဇာတ်ရုံနောက်ပေါက်မှထွက်ကာ ဘေးဘီဝဲယာသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ ထိုသူတို့၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရတော့။ မြင်းတစ်ကောင်၏ပြေးသွားနှုန်းထက်ပင် မြန်ဆန် သောခြေလှမ်းပိုင်ရှင်များဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍သာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွေး ကျန်ခဲ့မိပါလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ကြီးကနေစဉ်မှာ ပင် သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းဆိုသောလူကြီးနှင့်အတူ လူလေးငါး ယောက်မျှပါရှိသော ပွဲကြီးများရောက်နှင့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် တို့ဇာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားအချို့မှာ မိမိတို့၏ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်းထားကြရ၏။ ဇာတ်စင်ပေါ်၌ကပြနေကြသော ဇာတ်သူ

ဇာတ်သားအချို့မှာလည်း ပွဲကူးရမည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသော ကြောင့် ဇာတ်ထုပ်ကို အမြန်ပြီးစီးအောင် တက်သုတ်ရိုက်ကာ ကပြ နေကြ၏။

အရှေ့ယွန်းယွန်းဆီမှ ရောင်နီဦးက ပျို့အန်ထွက်လာမည့် အရိပ်အယောင်များပြနေ၏။ မကြာမီ ဇာတ်ထုပ်ကြီးကပြပြီးစီးသွား ပြီဖြစ်ကြောင်း ဗျောခေါက်ကာ ဇာတ်ပွဲပြီးကြောင်း သင်္ကေတသံပေး ၍နေ၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားအားလုံးမှာလည်း ပွဲကူးရမည်မို့ ပျော်ရွှင်ကာ မိမိတို့၏အထုပ်အပိုးများကိုပြင်ဆင်ကာ အသင့်စောင့် နေကြ၏။ ဇာတ်ရုံနောက် အပြင်ဘက်တွင်ကား ပွဲကြိုလာသည့် နွားလှည်းတန်းကြီးကို ကြည့်မဆုံးအောင်မြင်ရ၏။ ထိုစဉ်... .

“ဇာတ်ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်ရွာမှာသွားပြီးကရ မှာလဲ”

ပြဇာတ်မင်းသား ကိုစိမ်းအောင်က ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့တပ် ၍ တီးတိုးမေး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရ ၏။ မနေ့ကလာသော ပွဲငှားသူဦးမောင်ဘုန်းတို့မောင်နှမမှာ ဇာတ် ကြေးစရန်ငွေပေးသွားခဲ့သော်လည်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုသွားခြင်းမရှိ။ ရွာအမည်ကိုလည်း ပြောမသွားခဲ့။ ထိုပြင် ဘယ်နှစ်ညကပြပေးရ မည်ကိုလည်း အတိအကျပြောမသွားဘဲ ဇာတ်ပွဲလိုက်ကပေးရန်သာ ကတုတ်တုတ်ပြောပြီးပြန်သွားခဲ့၏။ ထိုသူတို့ပြန်သွားမှ ကျွန်ုပ်မှာ ရွာအမည်မေးရန်မေ့သွားမှန်း သတိရ၏။

သို့စေကာမူ စရန်ငွေကြိုပေးသွားသည်အပြင် ပွဲကြိုလာသည် ဖြစ်လေရာ ရွာအမည်မသိသော်လည်း အရေးမကြီးမှန်းသိ၍ ကျွန်ုပ်မှာစိတ်ပေါ့ပေါင်ထားလိုက်၏။ ယခု ကိုစိမ်းအောင် ထပ်လာ ပြောမှ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးမောင်ဘုန်းအနီးသို့သွားကာ...

“နောင်တော်ကြီး.. အခု ကျွန်တော်တို့သွားကရမယ့် နောင် တော်ကြီးတို့ရွာအမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲခင်ဗျ”

“ကုတ္တိုလ်ကုန်း”

ဦးမောင်ဘုန်းစကားသံကြားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ တွေဝေသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းဆက်မေးမည်စကားတို့ မှာ နှုတ်ပိတ်သွားရ၏။ သူ့အမိန့်သံကိုသာ နားစွင့်နေမိ၏။

“ကဲ.. ကဲ.. ကျုပ်တို့ အချိန်ရှိတုန်း သွားကြရအောင်၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လှည်းပေါ်တက်ကြ၊ ဒီက ညီအစ်ကိုတော် ဇာတ်ဆရာလည်း လှည်းပေါ်တက်၊ ကဲ.. သွားကြမယ်ဟေ့”

သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းဆိုသူက နွားလှည်းပေါ်သို့ စတင် တက်ရင်း ကျွန်ုပ်ကိုလည်း တက်စေလိုက်၏။ ပြီးနောက် စီတန်းရပ် ထားသည့် ကျွန်ုပ်တို့နောက်ဘက်ရှိ နွားလှည်းမောင်းသမားတို့အား ကျယ်လောင်စွာအော်ပြော၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူ၏အမိန့်ပေး သံဆုံးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်စီးသော ရွှေဆုံးမုနွားလှည်း စတင်မောင်းနှင် လိုက်ရာ နောက်မှနွားလှည်းများလည်း မောင်းလိုက်လာကြ၏။

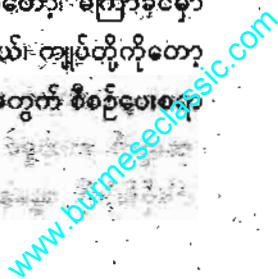
“တောက်.. ဒီနွားတွေ တယ်နှေးပါလား၊ တယ်”

နွားလှည်းမောင်းသူ၏ကြိမ်းမောင်းသံဆုံးပီမှာပင် ပြေး ထွက်သွားသော နွားလှည်း၏အပြန်နှုန်းကြောင့် နွားလှည်းစီးရသည် နှင့်မတူတော့၊ လေယာဉ်ပျံပျံ၍ သွားရသည့်နှယ်ထင်ရ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ လေဟာပြင်တစ်ခုခုကို ဖြတ်သွားသလိုခံစားရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကား ယိုစိလဲမသွား၊ ထို့ကြောင့် ကြောက်စိတ်ခင်မိတာ ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်ရှိ နွားလှည်းတန်းကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏။

ကျွန်ုပ်စီးသောနွားလှည်းနောက်မှတစ်ဖက်လာသော နွားလှည်း တန်းကြီးမှာလည်း နွားလှည်းပေါင်းအစီးနှစ်ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ် နီးပါးမျှရှိမည်ထင်ရ၏။ ထိုနွားလှည်းအားလုံးသည်လည်း ကျွန်ုပ် စီးသောနွားလှည်းနောက်မှ ထပ်ကြပ်မုနွားလိုက်လာနေကြ၏။ မကြာမီ တော့အုပ်၊ လွင်မြင်၊ တောင်ကုန်းများကို အဆင့်ဆင့်ဖြတ်ကျော်ပြီး နောက် ကုတ္တိုလ်ပင်များအုံ့ဆိမ်းလျက် သာယာမွယ်ကောင်းသော ရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

“ကဲ.. ကျုပ်တို့ရွာတော့ရောက်ပြီ ညီအစ်ကိုတော်တို့အဖွဲ့က ဇာတ်ပစ္စည်းတွေယူပြီး ဇာတ်ပွဲကဖို့ဖြင့်ဆင်ပေတော့၊ မကြာခင်မှာ အားလုံးနုနုကစားဖို့ ကျုပ်တို့လာဖို့ပေးပါရယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုတော့ ရေညှော်ခွင့်ပြုကြဦး၊ ညီအစ်ကိုတော်ထိုအားလုံးအတွက် စီစဉ်ပေးစရာ လေးတွေရှိသေးလို့”

“တော့စားပါပြီခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးမောင်ဆုန်း၏ပြောစကားအရ လှည့်ပေါ်မှ ဓာတ်ပစ္စည်းများထိုစုစေကာ ဓာတ်ခင်ရှိရာသို့ ဓာတ်သမားတို့ကို လာခေါ်ခိုက်ခင်း၊ ဓာတ်ခင်ထိုးပေးထားသော်လည်း ဓာတ်ခုံဆောက်ထားခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကပြုရမည့် ဓာတ်ပွဲမှာ ဝလာပွဲ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ ကျွန်ုပ်၏အဖွဲ့သားအားလုံးလည်း သိပြီးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဓာတ်အဖွဲ့မှာ ဝလာပွဲကသောဓာတ်အဖွဲ့မဟုတ်ပေ။ သို့သော် တစ်ခါတရံ ပွဲငှားထု၏အကြိုက်ကိုလိုက်၍လည်းကောင်း၊ လူမှုစေ့အရလည်းကောင်း ဝလာပွဲကပေးခြင်းတော့ရှိခဲ့ဖူး၏။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဓာတ်အဖွဲ့အား မြတ်နိုးစွာကြည့်ရှုခြင်းဖြင့်ပင်သည်ဟု ကောင်းဆိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ဓာတ်အဖွဲ့၏ဓာတ်ကြွေကိုလည်း ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုသမျှပေးပေးသည်ကတစ်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုမသိဘမသိ ဓာတ်ကရန်လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကရုမည်နေရာဧကန်မှ ဝလာပွဲကပြုရမည်ဖြစ်ရာ မြင်၍မရတော့မှန်းသိတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဓာတ်ခင်အေးပတ်ချာလည်တွင် ဓာတ်သုဓာတ်သားများအတွက် နေရာထိုင်ခင်းပေးခြင်း၊ ညှိုးနွမ်း ဓာတ်ကရန်အတွက် ဓာတ်ခွင် (တန်လန်ကာ၊ မီးခက်၊ ဆိုင်းဝိုင်း၊ ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်း)ကို သွန်သင်ရာနှင့်သူ အစင်ခွင်ကျွန်ုပ်စေရန် နေရာပေး

စီစဉ်ရ၏။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ဓာတ်ခွင်စီစဉ်နေစဉ်မှာပင် ပိန်းမပျိုငါးဦး ဧကန်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအားသောက်ရန် အစားအသောက်များစီစဉ်ပေး၏။ ဧကန်လာသည့်ပိန်းမပျိုငါးဦးလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဓာတ်အဖွဲ့ထဲမှ ပိန်းမပျိုများထက်ပင် အစေအရာရာသာ၍ ဧရာမောပြေပြစ်လှပနေ၏။

ဓာတ်သုဓာတ်သားအားလုံးမှာ ထိုအမျိုးသမီးငါးဦးကိုကြည့်၍ ထုံကြွားမင်သက်နေပုံကြ၏။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားဓာတ်သားများက ပို၍ငါးမောကာ သဘောအကျကြီးကျနေလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးငါးဦးလုံးမှာ မနေ့က ကျွန်ုပ်ဆီသို့လာသွားသည့် မြကြာမြူဆိုသောအမျိုးသမီးကြီး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအတိုင်း၊ ဈေးခေတ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ ထိုပိန်းမပျိုလေးများ၏ အသားအရေမှာ ဝင်းစိုနေ၏။ သူတို့ကိုယ်မှ ပွေးကြိုင်သောရနံ့များကိုရှူရှိုက်ရ၏။ ထိုပိန်းမပျိုများဖြင့်ဆင်ကျွေးပွေးသော ထမင်းဖောင်းတို့မှာလည်း လွန်စွာမြိန်ယုတ်စွယ်ကောင်း၍ ဝားချင့်စွယ်ဖြစ်ကာ ဝား၍လည်းအရသာရှိ၍ ဝားကောင်းလှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဓာတ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများမှာ ထိုသို့သော မြိန်ယုတ်စွယ်ကောင်းသည့်အစားအစာများ ပေးကွာခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြီဖြစ်ရာ အားလုံးလိုလို ခေါင်းမမော်အောင်ဝားကြတော့၏။ ထမင်းစားပြီးသည်အခါ အချို့သည်စရာ သစ်သီးများလည်းကောင်း မြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် နတ်သုဓာတ်အစုအဝေးသည်လည်းကောင်း

မှတ်မှားကြတော့၏။ မိန်းမပျိုငါးဦးကား ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အားကျွေးမွေးပြီး မကြာခင်မှာပင် ဇာတ်ရုပ်ပြန်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သားအားလုံးကား စားကောင်းသောက်ဖွယ်များစားပြီးသည့်ခဏငိုက်မှေးလာကြကာ မကြာမတင်မှာပင် အလျှိုလျှိုအိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။

“ဇာတ်ဆရာ... ဇာတ်ဆရာ... ထကြည့်ပါဦး”

ဆူဆူညံညံအသံများနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှုပ်နှိုးခေါ်နေသော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှလန်နှိုးလာရ၏။ ကျွန်ုပ် မည်မျှအိပ်ပျော်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မမှတ်မိချေ။ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှထ၍ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်မိသောအခါတွင် ဇာတ်အဖွဲ့ သူ့အဖွဲ့သားများမှာ ဟိုတစ်စုံ သည်တစ်စုံဖြင့် အိပ်ပျော်နေကြဆဲရှိ၏။

ကျွန်ုပ်အား လာရောက်နှိုးခေါ်သည့် တားဆွဲမောင်အောင်နှင့် လူရွှင်တော်ကောင်းမွန်တို့နှစ်ဦးသာလျှင် အိပ်ရာမှနှိုးနေသည်တို့တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်နှင့်မနီးမဝေးတွင် ရွာသူရွာသားအချို့ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့ရပြန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာမှ အထွတ်အမြန်ထလိုက်ရလေ၏။

“မောင်အောင်... တို့တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမသိဘူး။ ဇာတ်ဆရာလိုပဲ ကျွန်တော်တို့လည်း ဟောဟိုနေရာလေးမှာ အိပ်ပျော်နေပြီး အခုမှ နိုးလာခဲ့ကြတာ။ အိပ်ရာတန်းတော့ ခုလိုလူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေလို့

ဇာတ်ဆရာကိုနှိုးလိုက်ရတာ”

လူရွှင်တော်ကောင်းမွန်က ကျွန်ုပ်အားရှင်းပြ၏။ သို့သော် မောင်အောင်ရော၊ ကောင်းမွန်ပါ ဂယနကမသိကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အကျိုးအကြောင်းစုံလင်စွာသိရှိရန် ရွာသူရွာသားအုပ်စုရှိရာသို့ မေးမြန်းစုံစမ်းရန်သွားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဒီဇာတ်ပွဲက ဇာတ်ဆရာလား”

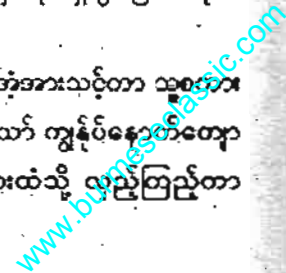
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီဇာတ်ပွဲက ဇာတ်ဆရာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်ခဲ့ကြတာပါလဲခင်ဗျာ”

ရွာသားတစ်ဦးက ဆီးကြိုမေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တပြန်ပြောကာ ထိုသူကိုပင် ကျွန်ုပ်သိချင်သောအကြောင်းကိုမေးမြန်းခြင်းပြုရ၏။ ကျွန်ုပ်၏အမေးကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ ကျွန်ုပ်အား အတန်ကြာသည်ထိ မျက်မှောင်ကြုံကြည့်နေပြီးမှ...

“ဒီရွာကို ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူခေါ်လာမှန်း ကျုပ်တို့လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီနေရာကိုရောက်နေတာတော့ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ”

“ဗျာ... ဒီနေရာမှာရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ... ဟုတ်လား”

ရွာသား၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာအံ့အားသင့်ကာ သူ့စကားအတိုင်း လိုက်၍ ညည်းတွားမိလေ၏။ ပြီးသော် ကျွန်ုပ်နှောက်တော့ဘတ်ရှိ ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့ သူ့အဖွဲ့သားများထံသို့ လှည့်ကြည့်တာ

စူးစမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။ ဇာတ်သူဇာတ်သားအချို့မှာ အလန်တကြား နိုးလာကြကာ ကျွန်ုပ်တို့လူအုပ်စုရှိရာသို့ အပြေးလာနေကြ၏။ အချို့ တား အိပ်ပျော်ကောင်းဆဲရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဟေ့... မောင်အောင်နဲ့ ကောင်းမွန်၊ တို့အဖွဲ့က အိပ်ပျော် နေတဲ့လူတွေကို သွားပြီးနှိုးလိုက်ကြကွာ၊ ပြီးရင် တို့အဖွဲ့သား အားလုံးတစ်စုတစ်ဝေးတည်း တစ်နေရာတည်းမှာစုနေကြပါလို့ ပြော... ကြားလား။”

ကျွန်ုပ်၏ခိုင်းစေမှုကြောင့် မောင်အောင်နှင့် ကောင်းမွန် တို့နှစ်ဦး ကျွန်ုပ်အနီးမှထွက်သွားကြကာ အိပ်ပျော်နေသည့်ဇာတ် အဖွဲ့သားများကို လိုက်လံနှိုးနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှ အကျိုး အကြောင်းစုံလင်စွာသိရှိနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ ရွာသူရွာသား များထံ ထပ်မံ၍စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းပြုရပြန်လေ၏။

“ဒါနဲ့ ဒီရွာက ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကုတ္တိုလ်ကုန်းရွာ”

“ဗျာ... ကုတ္တိုလ်ကုန်းရွာ”

ကျွန်ုပ်ထံမှ အံ့အားသင့်သည့်စကားသံကြောင့် ရွာသူတစ်ဦး က လူအုပ်ကြားမှ ရှေ့သို့တိုးထွက်ကာ ကျွန်ုပ်မျတ်နှာအား စူးစိုက် စွာကြည့်လျက်ပြောလေ၏။

“ဒီနေရာက ကုတ္တိုလ်ကုန်းလေ၊ ကြည့်ပါလား... ကုတ္တိုလ်ပင်

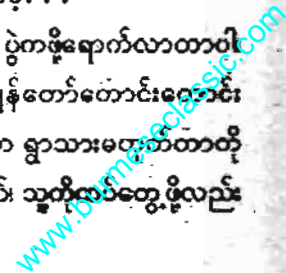
တွေအများကြီး၊ လူကြီးတွေတော့ ဒီနေရာကို သိုက်တုန်းလို့ပြော ကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနေရာအမည်တို့အစွဲပြုပြီး ကျုပ်တို့ရွာတို့ ကုတ္တိုလ်ကုန်းရွာလို့ခေါ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာက သိုက်တုန်း ဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေ ဒီကုန်းနေရာမှာနေဖို့နေနေသာသာ ဖြတ်တောင်မလျှောက်ကြဘူး၊ ဒီကုတ္တိုလ်ကုန်းနေရာကို ကြောက်ကြ တယ်ဗျ”

“အေးဗျာ... ဒီနေရာမှာမှ ခင်ဗျားတို့ဇာတ်ပွဲက လာနားရ တယ်လို့၊ ကျုပ်တို့ရွာကသူတွေက ခင်ဗျားတို့ဇာတ်ပွဲရောက်လာ ကတည်းက ဘယ်နေ့ဇာတ်ပွဲကမလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေကြတာ၊ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေက ဒီနေရာမှာ လာပြီး အိပ်စက်အနားယူနေကြတာတို့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ကြာကြာနေဖို့မသင့်ဘူး”

ရွာသူရွာသားတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝင်ရောက်ပြောဆို နေသံများကြောင့် ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းမှာ နောက်ကျိလာသကဲ့သို့ တွန့်ပုံ ရင်မှာလည်း ပူလောင်လာရ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီနေရာကို ပွဲကစိုရောက်လာတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုခေါ်လာတဲ့သူကို ကျွန်တော်တောင်းခောင်း မှတ်မိနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးကြီးတို့ရွာက ရွာသားမထုတ်တာတို့ တော့ ကျွန်တော် အခုမှသဘောပေါက်တယ်၊ သူ့ကိုလုပ်တွေ့ဖို့လည်း

လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူ အမှတ်တရပေးထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်၏အိပ်ရာလိပ်နှင့် သေတ္တာများထားရှိရာနေရာသို့သွားကာ ကျွန်ုပ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို အမြန်ရှာယူလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရွာသူရွာသားများနှင့် ဇာတ်သရုပ်သားများ ဝိုင်းဖုံးရောက်ရှိကာ ကျွန်ုပ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဂရုတစိုက် ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သေတ္တာထဲမှ သိမ်းဆည်းထားသော ပစ္စည်းထုပ်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင်တင်လျက် လူအများရှေ့တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဖြည့်ပြကာ နှုတ်မှလည်းပြောလိုက်၏။

“ဟောဒါ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပွဲလာစားသွားတဲ့ ဟောဒီကုက္ကိုယ်ကုန်းရွာကဆိုတဲ့ သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းပေးသွားတဲ့ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ. . . ရွှေမန်ကျည်းတောင့်၊ ဒါရွှေမန်ကျည်းတောင့်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ”

“ဟုတ်တယ်. . . ဒါရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ”

အလန်တကြားဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်လော့ ရွာသူရွာသားများ၏စကားသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ရှိနေသော

မန်ကျည်းတောင့်များကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက်မှင်သက်မိကာ ရပ်ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဇာတ်ဆရာ. . . သူတို့ပြောတာမှန်တယ်၊ ဇာတ်ဆရာလက်ထဲကပစ္စည်းတွေက ရွှေမှမဟုတ်တာ၊ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေလေ၊ ခုထလော့ ဇာတ်ဆရာတစ်ယောက် အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေဖြစ်နေတယ်”

“ဘာကွ”

ကျွန်ုပ်ဘေး၌ရပ်နေသော လူရွှင်တော်ထင်ကျော်၏စကားသံကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်မိကာ အလန်တကြားအော်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနီးမှလူအချို့မှာ ကြောက်လန့်ကာ နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ ကျွန်ုပ်လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ရှိနေသော ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆုပ်နယ်ပစ်ကာ အနီးရှိမြေပေါ်သို့မစ်ပေါက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုံစဉ်းစားကာ. . .

“ကဲ. . . ငါ့ကိုရွာတယ်လို့ပဲပြောပြော၊ နှမ်းတယ်လို့ပဲပြောပြော ငါကတော့ ဖြစ်လျက်ခဲ့တာတွေကို အားလုံးမှတ်မိနေတယ်၊ အိပ်မက်လား၊ စကယ်လားဆိုတာတို့ပဲ ငါခွဲခြားမရတာ၊ ဒီတော့ ငါ့အဖွဲ့က လူတွေကို ငါမေးမယ်၊ မင်းတို့အမှန်အတိုင်းဖြေကြ”

ကျွန်ုပ်က စကားစတင်ပြတ်လျက် ကျွန်ုပ်အနီးရှိ ဇာတ်သရုပ်သားတစ်ဦးစီကို လိုက်လံကြည့်လိုက်၏။ ရွာသူရွာသားများ

ကမူ ကျွန်ုပ်၏အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုကို သိခွင့်စောဖြင့် အာရုံစိုက်လျက် ငေးကြည့်နေလေ၏။

“မနေညက မင်းတို့တွေ ပွဲကလား၊ မကသွားလား. . ပြော”

ကျွန်ုပ်၏အသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာ တစ်ယောက်ဖျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ စင်စစ်သူတို့အားလုံး အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက်နိုးထလာသူများပမာ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ် ထဲ၌ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော မီးဆရာကြီးဦးလှမောင်က ဝင် ပြောလိုက်၏။

“အင်း. . အဖြစ်အပျက်က အတော်တော့ထူးဆန်းတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး မနေညက ဇာတ်ပွဲကရတယ်ဆိုတာတော့ အားလုံး သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တကယ်လား၊ အိပ်မက်မက်နေခဲ့တာလားဆိုတာတော့ အတော်ခွဲခြားရခက်နေတယ်။ ကဲ. . ဇာတ်ဆရာ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင်ရပ်လိုက်ပါတော့၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြဖို့ပဲ။ ဒီနေရာက သိုက်တုန်းဖြစ်တာရယ်၊ ပြီးတော့ မြေကြမ်းတာရယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဆက်နေဖို့မသင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်. . ခင်ဗျားတို့ဇာတ်အဖွဲ့ ဒီနေရာက အမြန်ပြောင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျုပ်တို့ရွာထိပ်က ရွာဦးကျောင်း”

အောက်မှာ ခဏတည်းလို့ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆရာတော်ကြီးကို ဝိုင်းပြီးလျှောက်ပေးမယ်”

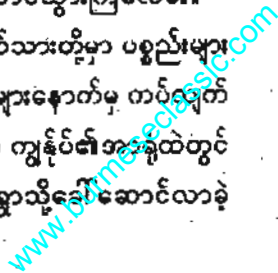
“ဟုတ်တယ်. . အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာတော်ကြီးကျောင်းမှာပဲ ဇာတ်ပွဲတစ်ညကသွားပေးရင် ပိုတောင် အဆင်ပြေတယ်”

“အဲဒါပေးလေးဟယ်. . သူများတွေဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ညည်း တို့နို့လို့ ပျော်ဖို့ခွင့်ပေးကြတယ်၊ ဟင်း. . မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ကဲ. . တော်ကြတော့၊ တော်ကြတော့၊ ဇာတ်ဆရာ ကျုပ်တို့အားလုံး ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကို ကူပြီးသယ်ပေးပါမယ်။ ကဲ. . ကျုပ်တို့ရွာသူရွာသားအားလုံး ဟောဒီဇာတ်အဖွဲ့ကို ရွာဦးကျောင်းအရောက် ဝိုင်းပြီးသယ်ပေးလိုက်ကြဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြရာမှ ရွာလူကြီးတစ်ဦးက ရွာသူရွာသားများဘက် လှည့်ကာဆိုလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားတို့မှာ အနိုးအနားရှိ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့၏ အဝတ်အစားထုပ်၊ အိပ်ရာလိပ်များကို သယ်သူသယ်၍ ဇာတ်ပစ္စည်း (ကားခွင်၊ မီးခွင်၊ ဆိုင်းခွင်)ကို ထမ်းပိုးကာ သယ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့မှာ ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်သွားနေကြသော ရွာသူရွာသားများနောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါသွားကြရ၏။ ဤသို့လိုက်ပါနေရင်းမှ ကျွန်ုပ်၏အာရုံထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား ဤကုက္ကိုလ်ကုန်းရွာသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့

ကြသည့် သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းဆိုသောလူကြီးနှင့် သူ၏ညီမ မြကြာဖြူဆိုသောအမျိုးသမီးတို့၏ပုံရိပ်များမှာ အထင်သားပေါ် လာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွား မိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူကြီးတို့မောင်နှမကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လမ်း သွားရင်း တေးဘီသို့ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်မတွေ့ရချေ။ ရွာဦးကျောင်း၌ ရွာသူရွာသားတို့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အတ်ပွဲတစ်ညကပေးပြီး ထိုတုတ္တိုလ်ကုန်းရွာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့်တိုင် သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းနှင့် မြကြာဖြူ တို့၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ခဲ့ရပါလေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိအာရုံထဲတွင်ကား သျှောင်တစ်ထုံးမောင်ဘုန်းနှင့် မြကြာဖြူ တို့၏သဏ္ဍာန်မှာ လုံးဝကွယ်ပျောက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ထင် ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေပါတော့သည်။

ကိုးသိန်းကိုးသန်းမှ ပွဲကြိုက်သူ

ကျွန်ုပ်တည်ထောင်သော ပန်းကမ္ဘာဇာတ်အဖွဲ့ ငပုတောမြို့ တွင် ကပြနေစဉ်အတွင်း ပွဲငှားများထပ်မံရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ငပုတောအနောက်ဘက် ကိုးသိန်းကိုးသန်းဘုရားပွဲ၌ကရန် ပွဲငှား လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ပွဲချီသုံးချီဖြစ်သည်။ ဇာတ်ပွဲကြေးကို ကျွန်ုပ်နှင့် ပွဲငှားတို့ညီ၍ ပွဲငှားစာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်အားလည်း ဇာတ်ပွဲတစ်ညကြေး စရန်ပေးသွားကာ ပွဲငှားများပြန်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သည် ငပုတောမြို့၌ သုံးည ဆက်ကပြပြီးနောက် ကိုးသန်းကိုးသန်းသို့ ဆက်၍ တူးလာခဲ့ကြ၏။ ကိုးသိန်းကိုးသန်းဘုရားမှာ ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်တွင် တည် ထားခြင်းဖြစ်၏။ တောင်ခြေတွင် ရွာစုလေးများ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ

သည်။ ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်မှာ ပြေလျော့စွာမြင့်တက်သွားခြင်း ရှိရာ ရေဆိပ်မှ နှစ်မိုင်ခန့်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့အနေ ဖြင့် ငပုတောမှ ကိုးသိန်းကိုးသန်းရေဆိပ်သို့ မော်တော်ဖြင့်လာခဲ့ ရ၏။

ကိုးသိန်းကိုးသန်းရေဆိပ်မှ တောင်ပေါ်ဘုရားသို့ ဇာတ်ပစ္စည်း များ တစ်ဆင့်သယ်ယူရန် ပွဲငှားအဖွဲ့မှ လှည်းအစီးပေါင်း (၂၆)စီး ဖြင့်စောင့်နေလေသည်။ နွားလှည်းများစီတန်းရပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည့်ခဏ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သားများမှာ ပျော်ရွှင်ဖြူထူး သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့လုံး ဇာတ်ပွဲလိုက် လာခဲ့ကြသည့်အဖွဲ့သားများမှာ ကားလမ်း၊ ရေလမ်းခရီးတို့တွင် မော်တော်ကား၊ လှေသမ္ဗန်များစီး၍သာလျှင် ခရီးသွားခဲ့ကြရ၏။ ယခုကဲ့သို့ နွားလှည်းစီးခွင့်မှာ မကြုံဖူးခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့အား လာရောက်ကြိုဆိုသည့် နွားလှည်း (၂၆)စီးနှင့် ပွဲကြိုလူများ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှ အဖွဲ့သားများဖြင့် ကိုးသိန်းကိုးသန်းရေဆိပ်မှာ အလွန်စည်ကားသွားလေသည်။ တော ရွာဆန်သော ဘုရားပွဲတစ်ခု၏မြင်ကွင်းကို ရှားပါးစွာတွေ့မြင်ရ ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်မှာ ကြည်နူးသွားရ၏။ ကိုးသိန်းကိုးသန်း ရေဆိပ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်သွားသည့်အချိန်မှာ ညနေ သုံးနာရီထိုးလေပြီ။

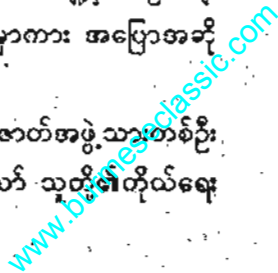
“ဇာတ်ဆရာကို တွန်တော်တစ်ခုတော့ မှာထားရဦးမယ်။

ဇာတ်ဆရာရဲ့ အဖွဲ့သားတွေကိုတော့ ဇာတ်ဆရာ သေသေချာချာ မှာထားပေးပါ။ ဒီကိုးသိန်းကိုးသန်းနယ်မြေက အမှားမခံဘူး။ သွား တာလာတာ၊ စားတာသောက်တာတအစ အပြောအဆို၊ အနေ အထိုင်အားလုံးကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေကြပါလို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဒီနယ်မြေဟာ သိုက်နန်းနယ်မြေဖြစ်လို့ပဲ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော် ကြိုမပြောဘူးဖြစ်မှာစိုးလို့ ခုလိုကြိုပြောရတာ၊ ခုလိုပြောလို့လည်း ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ကိုယ်က ဘာမှမလုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ပွဲငှား၏သတိပေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သီးမွေးညင်း ပင်ထဲသွားရ၏။ မကြာမီပင် ရေဆိပ်မှ လှည်းတန်းကြီးသည် ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာလိုက်ကြ၏။

နွားလှည်းစီးခွင့်ကြိုရခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြ သော ဇာတ်အဖွဲ့သားများကို နွားလှည်းအသီးသီးပေါ်၌ လှမ်းမြင် နေရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား ပွဲငှား၏စကားကြောင့် ရတတ်မအေးနိုင် ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့တွင် လူပေါင်း(၅၀)ကျော်ခန့်ပါရှိရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်မှအစ အကျင့် စရိုက်များကလည်း မတူညီကြသည်ကများ၏။ အချို့မှာယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့၍ ဘာသာရေးကိုင်းခြိုင်း၏၊ အချို့မှာကား အပြောအဆို ကြမ်းတမ်း၍ အသောက်အစားဖတ်၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့မှ ဇာတ်အဖွဲ့သားတစ်ဦး ချင်းစီ၏ အကျင့်စရိုက်ကိုသိထား၏။ သို့သော် သူတို့၏ကိုယ်ရေး

ကိုယ်တာကိုစွဲတို့၌ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆိုခြင်းမှာ မသင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စအချို့ကိုသာလျှင် ပြောဆိုရန်သင့်လေရာ တချို့သောကိစ္စကြီးငယ်တို့ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုနေရသည်များလည်းရှိ၏။ ယခုကိစ္စတွင်ကား အဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်၍ အခက်အခဲအန္တရာယ်များ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် အတွက် ထိုကိစ္စကို ဇာတ်ရုံရောက်သည်နှင့် အဖွဲ့သားများကိုခေါ်၍ ပြောပြရန် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားလာခဲ့ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သည် ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်ဘုရားရှိ ကျွန်ုပ်တို့ကရမည့်ဇာတ်ရုံသို့ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ ဇာတ်ရုံအတွင်းသို့ ဇာတ်ပစ္စည်းများ သယ်ယူနေရာချပြီးသည့်အချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှောင်မည်းမည်းအသွင်ကို ဆောင်နေလေပြီ။ ထိုညက ဇာတ်မကရသေးသောကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့မှာ အေးဆေးစွာအနားယူခွင့်ရကြ၏။

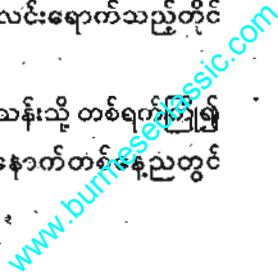
ထို့ကြောင့် ဇာတ်ရုံအတွင်းထဲမှာပင် ဇာတ်အဖွဲ့သားအားလုံးကို အစည်းအဝေးခေါ်လိုက်၏။

“က... မပြောမပြီး မတီးမမြည်မို့ ကျုပ်ကတော့ ကြိုပြီး သတိပေးရမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်း မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားကို ရောက်ခဲ့ဖူးကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ ဗဟုသုတရှိကြမှာပါ။ ယုံကြည်လုံ့ပဲဖြစ်စေ မယုံကြည်လုံ့ဘဲဖြစ်စေ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့အကြောင်းတွေကိုတော့

အလေးအနက်ထားကြရမှာအမှန်ပဲ။ လောကမှာ မြင်ရ ကြားရတဲ့ အကြောင်းတွေရှိသလို မမြင်ရ မကြားရတဲ့ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တဲ့ အကြောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတတွေရှိကြမှာပါ။ အခု ကျုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်နေတဲ့ ကိုးသိန်းကိုးသန်းနယ်မြေဟာ ဟိုတုန်းက နာမည်ကြီးသိုက်နန်းတစ်ခုပဲ။ အဲဒါကြောင့် အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ အသွားအလာဆင်ခြင်ကြပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလောက်ပဲပြောချင်တယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ တစ်ခရီးထဲသွားနေကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသူတွေ ဒုက္ခမဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်အဖွဲ့သားများအား ထိုမျှသာပြောဆိုမှာကြား၏။ ပြီးသော် ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်ရှိ စေတီသို့သွားကာ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးနံ့သာများ ဆက်တပ်လှူဒါန်း၏။ ငါးပါးသီလဆောက်တည်၏။ ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး နောက် ထိုအရပ်၌ရှိကြကုန်သော ဝေနေယျများစွာ သတ္တဝါတို့နှင့် (၃၁)ဘုံကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မေတ္တာပေးပို့ အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့လေ၏။ ထိုညက အားလုံးအဆင်ပြေလျက် နောက်တစ်နေ့နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည့်တိုင် အေးချမ်းသာယာစွာရှိနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ကိုးသိန်းကိုးသန်းသို့ တစ်ရက်ကြို၍ ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ပထမတစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ညတွင်

ဇာတ်ပွဲစတင်ကပြရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ညဘက်ကပြရမည့် ဇာတ်ပွဲအစီအစဉ်ကို ဇာတ်ဦးစီးမင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် ညှိနှိုင်း ဖွဲ့စီစဉ်ရ၏။ ပြီးနောက် ဇာတ်အဖွဲ့ စားရေးသောက်ရေးကို စီစဉ် ရ၏။ ထိုသို့စီစဉ်ရာတွင် ဝထမဦးစွာ ရေအခက်အခဲကို စတင် ခံစားကြရ၏။

ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ် ကျောင်းသာရှိ၍ သံဃာဦးရေမှာလည်း လေးငါးပါးမျှသာရှိ၏။ ထိုသံဃာများအတွက် သောက်သုံးရန်ရေကို တောင်အောက်ရေဆိပ် မှသယ်ယူကြရ၏။ တောင်ပေါ်တွင် ရေစက်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဇာတ် အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သား(၅၀)ကျော် သောက်သုံးရန်အတွက် ကန်ထရိုက် (ပွဲငှား)ကိုခေါ်ကာ စီစဉ်ခိုင်းရ၏။ ထိုအခါမှ ပွဲငှားမှာ ရေသယ်ပေး မည့်သူကိုရှာဖွေကာ ပိုက်ဆံပေး၍ခိုင်း၏။ သို့သော် တောင်အောင် ရေဆိပ်နှင့် တောင်ပေါ်မှာ နှစ်မိုင်မျှဝေးကွာသည့်ခရီးဖြစ်ရာ ရေကို သယ်ပေးမည့်သူကို တော်တော်နှင့်ရွာ၍မရပေ။ ပွဲငှားလည်း အလွန်စိတ်ညစ်သွားဟန်ရှိ၏။

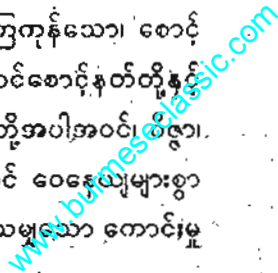
ကျွန်ုပ်နှင့် ပွဲငှားလည်း ထိုရေကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အကြီး အကျယ်စကားများရလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရေနှစ်စည်ကို လှည်း ဖြင့်သယ်ပေးရန် ပိုက်ဆံအဆမတန်ပေး၍ခိုင်းမှရ၏။ ပွဲငှားအနေ ဖြင့် သူ၏အိတ်တပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအပိုထွက်သွားသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ရုံသို့ပင် အနားမသိဘဲ

နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဇာတ်အဖွဲ့သားတို့မှာ ရလာသည့် ရေနစ်စည် ကို ကိုယ်တာဖြင့်သုံးစွဲရ၏။ အချို့ဇာတ်အဖွဲ့သားတို့မှာ ရေမချိုး ရသောကြောင့် ပုညပုညလုပ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မကြားတကြားပြော ဆိုကြ၏။

“ဇာတ်ဆရာ . . ကျွန်မကတော့ ရေမချိုးဘဲမနေနိုင်ဘူးနော်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ရေရအောင်စီစဉ်ပေးပါ။ ပိုက်ဆံပေးဆိုရင် ကျွန်မအိတ်ထဲကစိုက်ပေးမယ်”

ကျန်ဇာတ်အဖွဲ့သားများကို နှစ်သိမ့်ရသော်လည်း ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ချယ်ရီကိုကား မည်သို့မျှတောင်းပန်မရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်ရ၏။ ရေသယ်ပေးမည့်သူကိုရှာဖွေ သော်လည်း မတွေ့နိုင်ဖြစ်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အကြံတစ်ခု ရလာ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်ဘုရားသို့သွားကာ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးနံ့သာများကပ်လှူလိုက်၏။ ပြီးနောက် သရဏဂုံဆောက် တည်ကာ ထိုအရပ်ရှိ ဝေနေယျများစွာ သတ္တဝါတို့အားတိုင်တည်၍ မေတ္တာပေးပို့ အမျှဝေကာ ကျွန်ုပ်လိုရာဆုကိုတောင်းလိုက်၏။

“ဤမြို့၊ ဤရွာ၊ ဤအရပ်ဒေသ၌ရှိကြကုန်သော၊ စောင့် ရှောက်ကြကုန်သော တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့နှင့် တတူ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ အာကာသစိုးနတ်မင်းတို့အပါအဝင်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဘျီ၊ တပဿီနှင့် သိုက်နန်းရှင်တို့အပါအဝင် ဝေနေယျများစွာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ် ယနေ့ယခုပြုသမျှသော ကောင်းမှု

အစုစုကို ကျွန်ုပ်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှ အမျှပေးဝေပါ၏။ အမျှရကြသည့် ဖြစ်၍ ကျန်းမာခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းအတိ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သော်။

ဤသို့မေတ္တာပေးပို့ အမျှအတန်းဝေငှရသောအကျိုးကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့သားများအတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်ပေါ်နေရသော ရေအခက်အခဲသည် ပြေလည်ပါစေသတည်း။ ကျွန်ုပ်အားကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူကြပါကုန်လော့၊ ဝေနေယျ များစွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲကြပါစေ”

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း။ စိတ်ကူး အကြံတစ်ခုခုလောသည်ကတစ်ကြောင်းဖြင့် တောင်ပေါ်စေတီ၌ ဘုရားရှိခိုးပြီး မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းပေးဝေကာ ကျွန်ုပ်လိုရာ ဆု ကိုလည်းတောင်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆုတောင်းခန်းပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ရုံသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ဇာတ်ရုံသို့ပြန်ရောက်သော အခါတွင် ဇာတ်ရုံနောက်ဘက် ရေတိုင်ကီအနီးတွင် မင်းသမီး ချယ်ရီတစ်ယောက် ရေချိုးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မင်းသမီးအနီးသို့သွားကာ စူးစမ်းမည်ပြုစဉ်...

“ဇာတ်ဆရာ... အဖွဲ့သုံးဖို့ရေကို ကျွန်ုပ်သုံးတာမဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒါ ကျွန်ုပ်အတွက် သီးသန့်လာခပ်ပေးထားလို့ ကျွန်ုပ် ရေချိုး နေတာ”

မင်းသမီးကဦးအောင် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ဇာတ်ရုံအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရ၏။

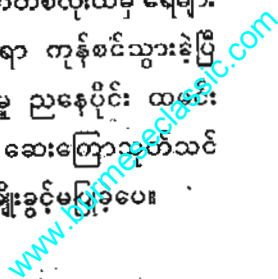
မကြာမီ မင်းသမီး ရေချိုး၊ အလှပြင်ပြီးသည်အချိန်တွင် မင်းသမီး နေရာအခန်းသို့သွားကာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျသောအကြောင်း များကိုမေ့ကြည့်မိ၏။

“နေပါဦးမင်းသမီးရဲ့၊ မင်းသမီးအတွက် ရေလာခပ်ပေးတာ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ၊ အဲဒီလူရော... ဘယ်မှာလဲ”

“တစ်ပြားမှမပေးရပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်မလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ရေ ခပ်ခိုင်းပါဘူး။ သူဟာသူ့ရေလာခပ်ပေးသွားပြီး ကျွန်ုပ်မကို ရေချိုး လို့ရပြီလို့ လာပြောသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူပြန်ထွက်သွားတာပဲ။ ကျွန်ုပ်မက ဇာတ်ဆရာရေခပ်ခိုင်းထားတဲ့သူထင်ပြီး ဘာမှမမေး လိုက်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မတွေ့ဖူးဘူး၊ မှတ်လည်း မမှတ်မိဘူး။”

“ဗျာ...”

ကျွန်ုပ်မှာ မင်းသမီး၏အပြောစကားကြောင့် အံ့အားသင့် ကာ နှုတ်ဆိတ်၍နေခဲ့ရ၏။ ပြီးနောက် ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်သို့ လျှောက်ကာ ရေတိုင်ကီနှစ်လုံးဆီသို့ လာကြည့်လိုက်၏။ ရေတိုင်ကီ တစ်လုံးထဲတွင် ရေတချို့တစ်ဝက်ကျန်နေသေး၍ ကျန်တစ်လုံးတွင် ရေအပြည့်ရှိနေ၏။ နံနက်ပိုင်းဆီက ရေတိုင်ကီတစ်လုံးထဲမှ ရေများ အား ဇာတ်အဖွဲ့သားများကိုဝေငှပေးလိုက်ရာ ကုန်စင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျန်ရေတိုင်ကီတစ်လုံးမှရေများကိုမူ ညနေပိုင်း ထမင်း ဟင်းချက်ပြုတ်ရန်နှင့် ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ဆေးကြောသူတိုင်သင် ရန် သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။ မည်သူ့ကိုမျှ ရေချိုးခွင့်မပြုခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်မှာ မင်းသမီးရေချိုးရန်ပူဆာနေသဖြင့် ရေခပ်ပေးမည်သူရွာဖွေရင်း မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် တောင်ပေါ်စေတီသို့ တက်ကာ စိတ်ထဲမှဖြစ်ပေါ်လာသည့်အကြံအတိုင်း ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုကား ကျွန်ုပ်၏ဆုတောင်းပြည်ခဲ့သည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် မည်သို့သောအကြောင်းဆက်များကြောင့်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မှာ မစဉ်းစားတတ်ဖောင်ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် ရေခန်းနေသောတိုင်ကိတ်လုံးအတွင်းသို့ မည်သူမျှမခိုင်းစေရပါဘဲ ရေလာထည့်ပေးသွားသည်ကိစ္စသည်ကား လွန်စွာထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ သွားရာ၊ စားရာ၊ နေရာ၊ ထိုင်ရာတို့၌ သံတံမြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာ ဇာတ်ပွဲသုံးညကပြီးသည့်တိုင် ဘာကိုမျှကွဲပြားစွာ မတွေ့ခဲ့ရချေ။ သို့သော် နေ့စဉ် ရေတစ်တိုင်ကို ရေပြည့်လျက်ရှိနေသည်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသတိထားမိခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်အဖွဲ့သားတို့မှာ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ ကလိုက်ခုန်လိုက်နှင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်နေခဲ့ကြရာ ရေတံစွကို မည်သူမျှ အရေးမထားခဲ့ကြပေ။ ရေတိုင်ကီထဲ၌ ရေမပြတ်ရှိနေသည်မှာ ဇာတ်ဆရာကျွန်ုပ်၏ စီစဉ်မှုဟူ၍သာ နားလည်ထားကြပုံရပေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဇာတ်ပွဲသုံးညကပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သည် ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်မှ အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့

ပြောင်းရန် တောင်အောက်ရေဆိပ်သို့ ဇာတ်ပွဲစွဲများနှင့် အဖွဲ့သားများကို သယ်ယူကြရပြန်လေ၏။ နွားလှည်း(၂၆)စီးဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သားများနှင့် ဇာတ်ပွဲစွဲများကို သယ်ယူပေးကြ၏။ တောင်ဆင်းလမ်းဖြစ်၍ ပြေလျောစွာဆင်းရ၏။ နွားလှည်းတန်းကြီးမှာ ရွှေနောက်စိတန်းနေ၍ အလွန်ပင်ကြည့်ကောင်းလှ၏။ နွားလှည်းတစ်စီးနှင့်တစ်စီးမှာ အလှမ်းမကွာလှကပ်လျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်ပွဲကပြီးသည်ထိ မည်သည့်အခက်အခဲ၊ အနှောင့်အယှက်မျှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းကို လွန်စွာစိတ်ချမ်းသာနေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား အကူအညီပေးခဲ့သည့် ရေအလှူရှင်ကိုယ်ပျောက်ကိုမူကား သိချင် မြင်ချင်စိတ်မှာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲလိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်မှာ မည်သူကိုမျှပြောမပြခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းပင် အာရုံနောက်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စဉ်းစား၍မရသော ထိုအကြောင်းကိုတွေးရင်း လှည်းပေါ်၌ငြိမ်ထိုင်၍လိုက်လာ၏။ လှည်းတန်းကြီးသည် ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ရာ ခရီးတစ်ဝက် တစ်ပိုင်နီးပါးမျှ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏လာသောလှည်းမှာ ရုတ်ချည်းရပ်တန့်သွား၏။

ကျွန်ုပ်၏နွားလှည်းမှာ ရွှေဆုံးပုဦးဆောင်လာသော နွားလှည်းဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်၏နွားလှည်းရပ်တန့်လိုက်ခြင်းကြောင့်

နောက်၌ အစီအစဉ်လိုက်ပါလာကြသော နွားလှည်းများမှာလည်း တုံ့ခန့်ရပ်ကာ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး တိုက်မိမည်သို့ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်နွားလှည်းများမှ လှည်းမောင်းသမားတို့၏ ပူညံ့ဆူညံအသံများထွက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ရွှေတနွားလှည်းတစ်စီးရပ်လာလဲ၊ ဒါတောင်ဆင်းလမ်းကွ၊ နားမလည်ဘူးလား။”

ကျွန်ုပ်၏နွားလှည်းမောင်းသမားမှာ ဇက်ကြိုးကိုကိုင်၍ မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူ၏နွားနှစ်ကောင်အား ကြိမ်တံဖြင့်တို့ကာ တို့ကာ မောင်းနေ၏။ နွားနှစ်ကောင်ကား ရှေ့သို့သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို သွေဖယ်၍ တောင်မြောက်ဆန်ကျင်ရပ်လျက် ခွာကို နောက်ကိုကန်ထားပြီး မရွေ့မလျားနေ၏။

“ဒီတောင်တွေ ဘာချို့ဖောက်သလဲမသိဘူး၊ ကဲ... သားတို့တောင်ဆင်းလမ်းပဲကွာ၊ မင်းတို့မပင်ပန်းပါဘူး၊ သွားကြ... သွားကြ”

ကျွန်ုပ်၏နွားလှည်းမှ လှည်းမောင်းသမားက ချိုသာစွာပြောလျက် ကြိမ်တံဖြင့် နွားတို့၏ဖင်ကိုတို့၏။ နွားနှစ်ကောင်ကား လုံးဝမရွေ့လျား၊ ခြေကိုကန်လျက် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်လျက်ပင် ရပ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်... ထွန်းမောင်၊ မောင်းလေကွာ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

နောက်ဘက်လှည်းမောင်းသမားက လှမ်းအော်၍ပြော၏။ ကျွန်ုပ်၏လှည်းမောင်းသမား ထွန်းမောင်ဆိုသူကား ထိုအသံများကို ဂရုမစိုက်။ နွားနှစ်ကောင်တို့စိုက်ကြည့်လျက်မှ တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သံကိုမူ ကျွန်ုပ်တောင်းစွာကြားလိုက်ရ၏။

“ကဲ... မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ဘာ... မင်းသမီးနဲ့မိတ်ဆက်ချင်လို့၊ ဒါလေးများကွာ၊ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ဖြစ်ချင်တာ ငါလုပ်ပေးမယ်၊ ရေဆိပ်ကျရင် မင်းတို့နဲ့ မင်းသမီးကို ငါမိတ်ဖွဲ့ပေးမယ်... ကြားလား၊ ခုတော့ ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

လှည်းမောင်းသမား ထွန်းမောင်တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်ုပ်မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ ထွန်းမောင်နှင့် အပြန်အလှန်စကားပြောနေသူတို့ကို ရှာကြည့်မိ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းမှာ ချာချာလည်ကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရပြန်၏။

ထိုစဉ် စောစောတပေရပ်နေသော နွားနှစ်ကောင်မှာ ခြေထောက်ကို ချက်ချင်းရွှေ့ပြောင်းကာ ရွှေ့ခရီးသို့ သော့သော့နှင့်သွားလိုက်ကြ၏။ မကြာမီ တောင်အောက်ရေဆိပ်သို့ နွားလှည်းအားလုံး ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကဲ... ဇာတ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မင်းသမီးကိုမိတ်ဆက်

ပေးစမ်းပါဗျာ။ ဒါလေးတော့ ဇာတ်ဆရာတူညီနိုင်ပါတယ်”

ရေဆိပ်သို့လှည်းဆိုက်သည်နှင့် လှည်းမောင်းသမား ထွန်းမောင်၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းပေါ်မှဆင်းကာ နောက်လှည်း၌ပါလာသည်မင်းသမီးထံသို့ အကျိုးအကြောင်းသွား ပြောပေးရင်း မင်းသမီးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကာ မိတ်ဆက်လိုသူများနှင့်တွေ့၏။

“မင်းသမီး.. . ဟောပီက မင်းသမီးနဲ့မိတ်ဆက်ချင်လို့တဲ့။ သူက မင်းသမီးကို အရမ်းသဘောကျနေတာ။ မင်းသမီးကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက မင်းသမီးအတွက် လိုလေသောမရှိအောင် ကူညီပေးနေတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”
မင်းသမီးက မော်ဂျေပျူငှာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံသဖြင့် ထွန်းမောင်နှင့် တျန်လူတစ်ယောက်မှာ သဘောကျစွာပြုံးလျက် ရှိကြ၏။ နှုတ်ဆက်စကားကိုဆိုပြီးနောက် မင်းသမီးမှာ မော်တော် ပေါ်သို့တက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား ထွန်းမောင်နှင့်အတူ မင်းသမီး အားမိတ်ဆက်သည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့် ရလေ၏။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းသမီးနှင့် ထွန်းမောင် မိတ် ဆက်ပေးသောသူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးမျှမပြင်ပေးသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အား တိုးသိန်းကိုးသန်း

တောင်ပေါ်မှ ရေဆိပ်သို့ လှည်းဖြင့် လိုက်ပါဖို့ဆောင်ကြသည့်လူ ဆို၍ လှည်းမောင်းသမားများချည်းသာလျှင်ပါ၏။ ထိုရွာခံအားလုံး ကို ကျွန်ုပ်မြင်ဖူး၏။ မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်မတွေ့ဖူးသည်မှာ ထွန်းမောင် မိတ်ဆက်ပေးသော လူစိမ်းဝင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ရောက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်မတွေ့တတ်။

ထို့ကြောင့် လှည်းသမားထွန်းမောင်အား အနားတိုးကပ်၍ ပေးမည်ပြုစဉ် ရေဆိပ်ကမ်းနားရှိ မော်တော်မှ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဦး.. . ဇာတ်ဆရာ၊ ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ လုပြီးတင်နေကြတယ်။ နေရာလာချပေးပါဦးဗျို့”

မော်တော်ပေါ်မှ ပြဇာတ်မင်းသား ကိုစိမ်းအောင် လှမ်း ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မော်တော်ဆီသို့ အပြေးလာခဲ့ရ၏။ ပြီးနောက် ဇာတ်ပစ္စည်းများကို ဦးစွာနေရာချပေးပြီးနောက် အဖွဲ့ သားများတို့လည်း နေရာအသီးသီးချပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထွန်း မောင်ဆီသို့သွားရန် ကမ်းပေါ်သို့ အလျင်အမြန်တက်လိုက်၏။

“ဇာတ်ဆရာ.. . ကုန်းပေါ်ကိုမတက်နဲ့တော့လေ။ ရေတက် ချိန်မို့ မော်တော်ထွက်ရတော့မယ်။ တော်ကြာ ရေပြန်ကျသွားရင် မော်တော်ထွက်မရဘဲဖြစ်နေမယ်”

မော်တော်ဆရာ၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်မည့်ခြေလှမ်းတိုပြန်ရုတ်ကာ မော်တော်ပေါ်မှနေ၍ လှည်း

သမားထွန်းမောင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထွန်းမောင်က အဝေးမှနေ၍ လက်သမ်းပြရင်း နှုတ်ဆက်နေလေ၏။ ထွန်းမောင် ဘေးတွင်မူ စောစောက မင်းသမီးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသော လူစိမ်း ကိုမတွေ့ရတော့။ အခြားနွားလှည်းမောင်းသမားများကလည်း လက်ပြနှုတ်ဆက်နေဆဲရှိကြ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ စီးနင်းလိုက်ပါသည့်မော်တော်မှာ ကမ်းမှ စတင်ခွာနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းသမားထွန်းမောင်ကို ပြန်၍ လက်ပြနေသည်တိုင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အတွေးထဲတွင် စောစောက ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် လူစိမ်း၏အကြောင်းများက စိုးမိုးနေလေ၏။ ထိုလူစိမ်းသည် အဘယ်ကနည်း၊ အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် မင်းသမီးကို လာ၍နှုတ်ဆက်ရသနည်း၊ မင်းသမီးနှင့်နှုတ်ဆက်စဉ် ထိုလူစိမ်းသည် ဘာစကားမျှမပြော။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ ပြုံးရုံသာပြုံးနေရသနည်း၊ ပြီးသောအခါ ချက်ချင်း အဘယ်ကြောင့်ဖောက်ကွယ်သွားရသနည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောင်ပေါ်မှာ နေခဲ့ကြစဉ်က နေ့စဉ် ရေတိုင်ကံတစ်လုံး ရေသယ်ပေးဖူးသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ မင်းသမီးအား ကူညီပေးခဲ့သူဟု ထွန်းမောင်မိတ်ဆက်ပေးသော ထိုလူစိမ်းသည်ပင်လျှင် ရေအလှူရှင်ဖြစ်လေချောသလား စသည့် အတွေးများမှာ ကျွန်ုပ်၏အာရုံတွင် ဦးနှောက်ချောက်ချားရစေရန် နေရာယူစိုးမိုးခဲ့ပါ၏။ သို့တိုင် ထိုအကြောင်းကို အလုံးစုံသိသော

လှည်းသမားထွန်းမောင်အား မမေးခဲ့ချခြင်းကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အတွေးတွင် မတင်မကျ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုးသိန်းကိုးသန်းအရပ်သို့ ယနေ့တိုင် တစ်ခေါက်တစ်ခါပင် ပြန်မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါလေတော့။

ခွန်မင်းသူ